XVIII. évfolyam 42. szám · Ára: 1 forint · 1962. október 18.

Ludas Matyi

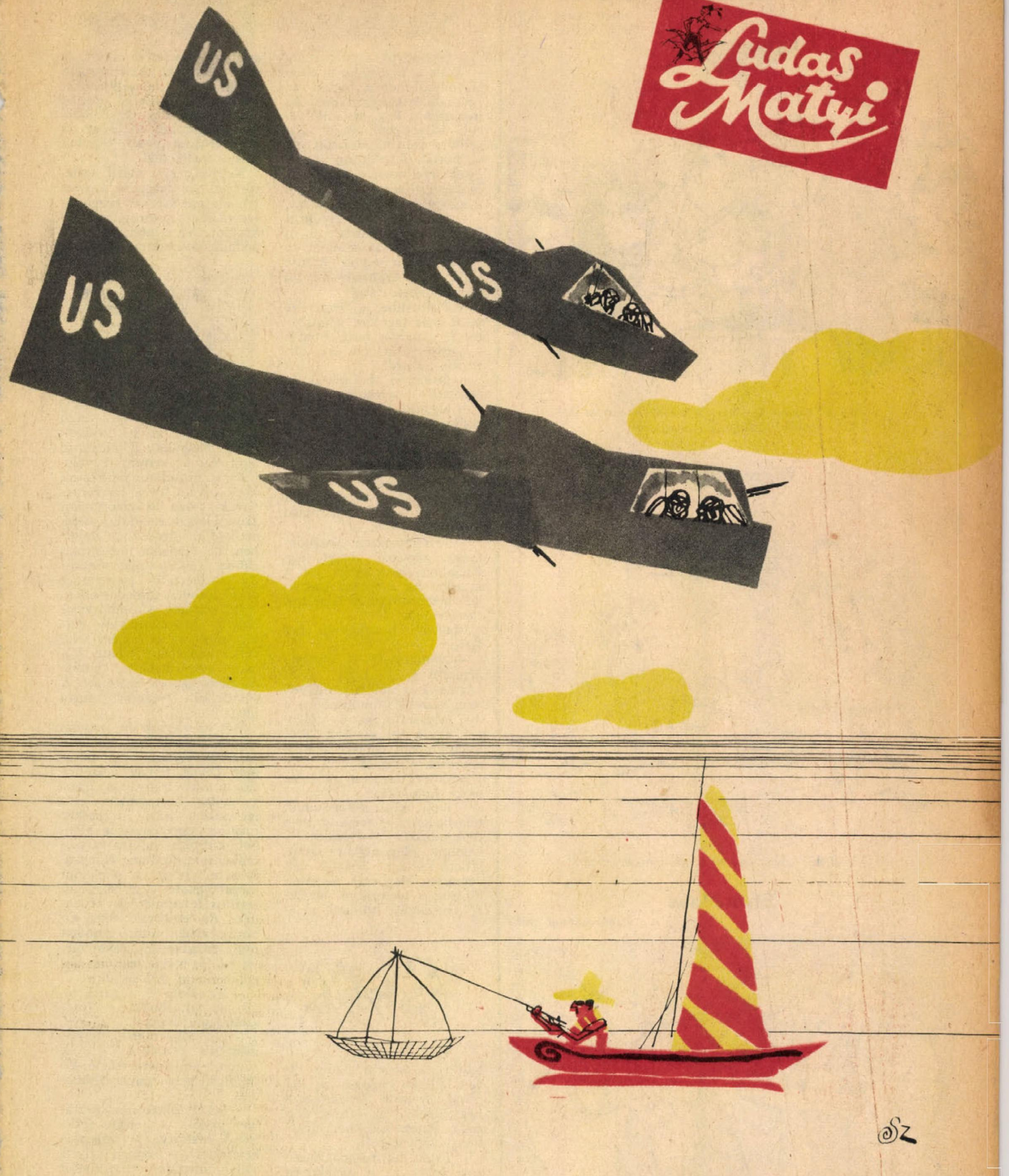

Szűr-Szabó József rajza

– Figyeljük ezt a kubait, nehogy elfoglalja az Egyesült Államokat!

Valahol csak kell vigasztalódni

Gerő Sándor rajza

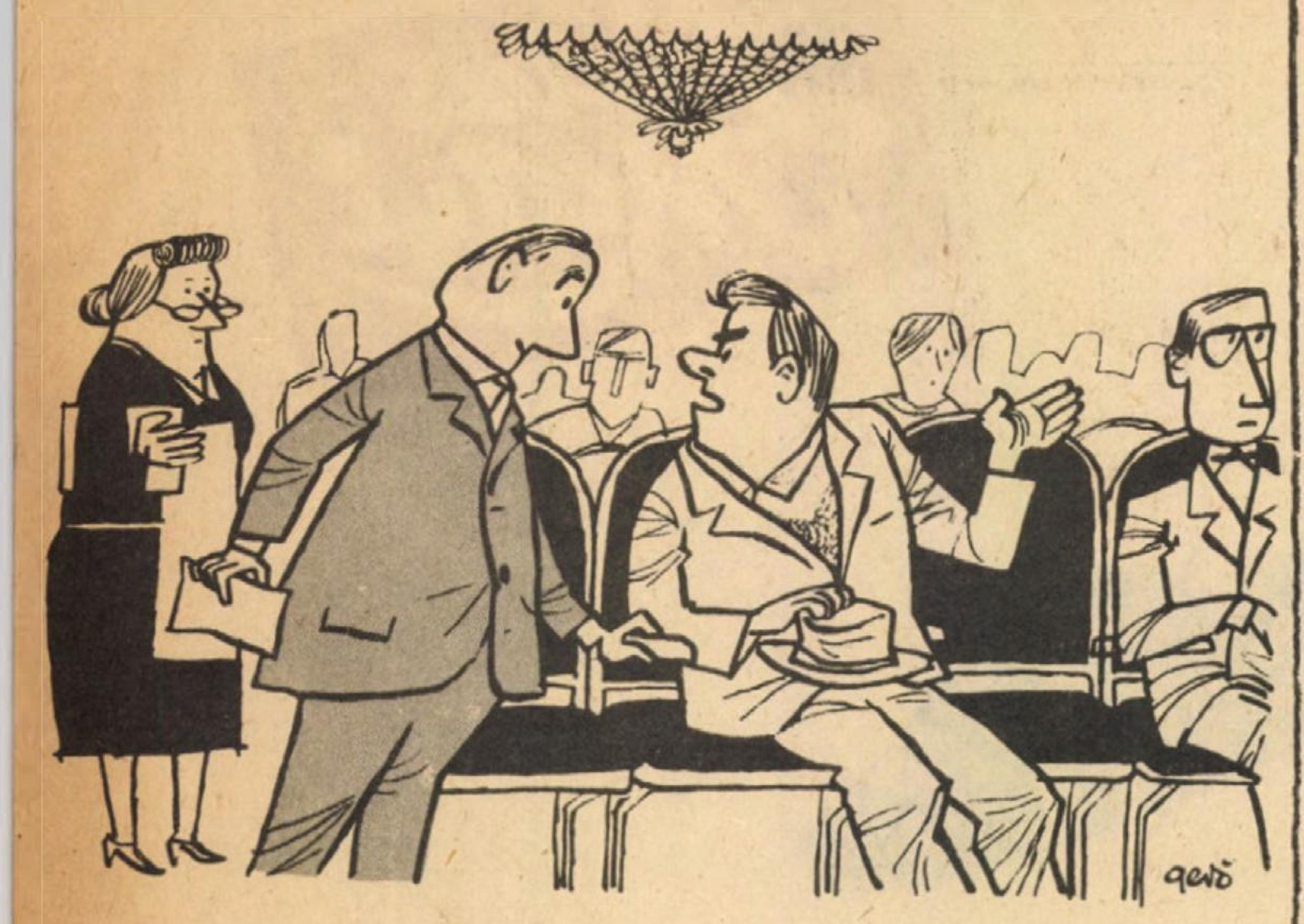

– Mi az, Kovács úr, maga vasárnap koncertra jár?
– Mit csináljak, kitiltottak a meccsről!

Végre elmondhatja

Toncz Tibor rajza

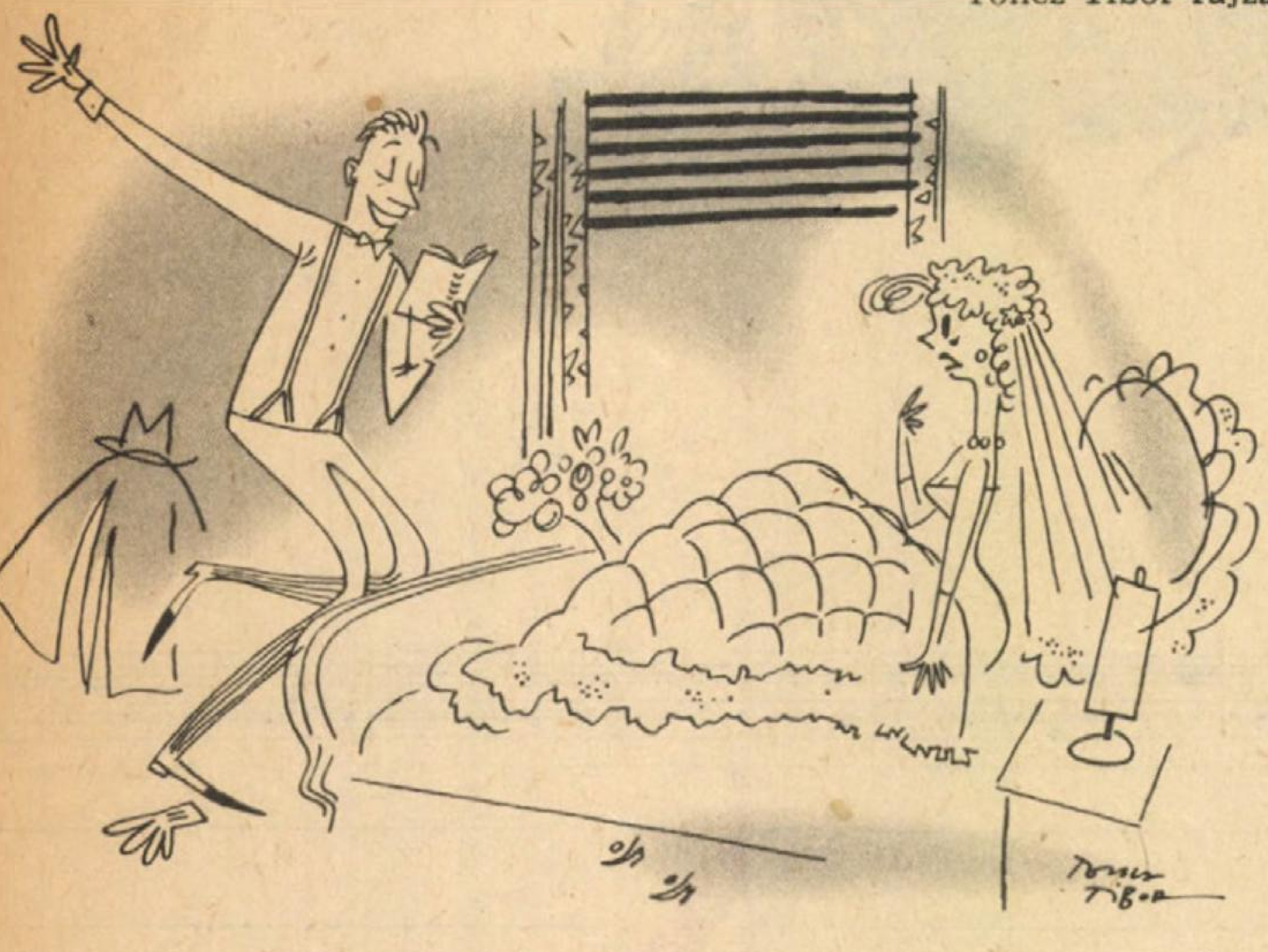

– Várj, kis szívem, most jönnek a pikáns viccek! ...

Elvonókúra

Erdei Sándor rajza

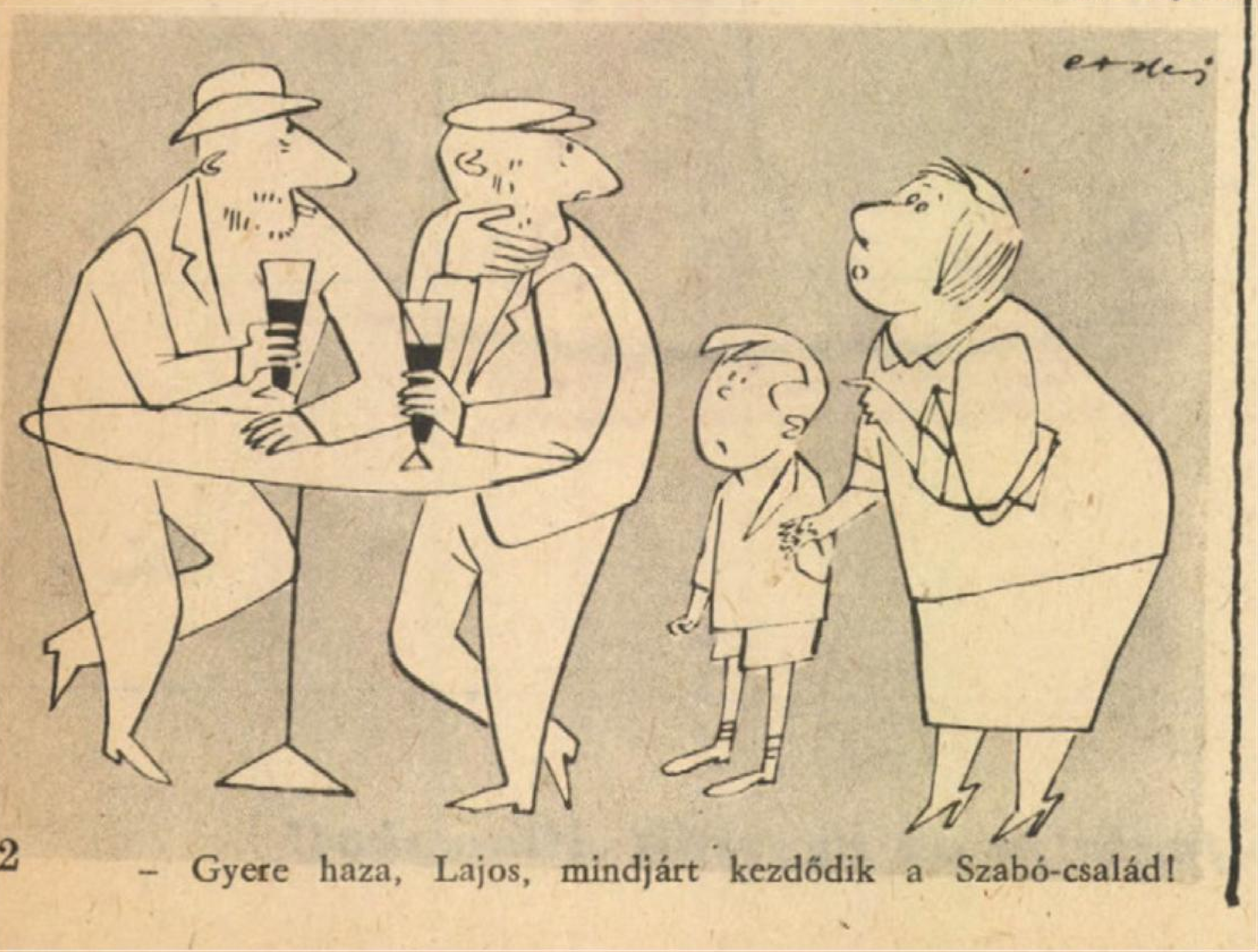

– Gyere haza, Lajos, mindjárt kezdődik a Szabó-család!

A PUFF-EMBER

– Én vagyok a puff-ember – szólt a jövevény, s kínálás nélkül helyet foglalt az egyik öblös karosszékben. Az íróasztalon lévő, feketére pácolt fadobozból rövid vizsgálódás után kiválasztott egy cigarettát. Rágyújtott, otthonos-kényelmesen hátradőlt, és keresztbevetette lábait. – A nevem Nedelka Gusztáv.

– Örvendek – nyújtott kezet Makutyi Antal, az új igazgató, aki működését a vállalatnál e napon kezdte el. – Nem értettem jól, mi is az ön beosztása?

– Puff-ember –, ismételte most már tagoltan a látogató, és büszkén tette hozzá: – Univerzális. Öt éve. Országos rekord.

– Értem – bólintott az igazgató –, sportoló.

– Ugyan? – nézett rá furcsálló mosollyal Nedelka. – Úgy hallottam, ön előző munkahelyén is vállalatvezető volt. Mégse tudná, kicsoda a puff-ember?

– Nem én – rázta fejét a kérdezett. – De majd maga elárulja.

– Természetesen. Köztudomású, ugyebár, hogy egy üzemben akkor megy jól a munka, ha a vezető személyét beosztottjainak általános szeretete övezi?

Makutyi figyelmesen bólintott.

– Namármost – folytatta Nedelka – időnként olyan feladatok is adódnak, melyek nem növelik különösebben a diri népszerűségét a dolgozók egyes rétegei előtt. Nos, ilyenkor van szükség a puff-emberre. Világos?

Makutyi zavartan ráncolta össze homlokát.

– Picit nehéz felfogásúnak tetszik lenni – jegyezte meg tapintatosan a vendég. – Lássunk talán néhány szemléltető példát. Tegyük fel, üzemünk idén csak harminc főt tud a technikum levelező tagozatára küldeni, a jelentkezők száma pedig ötven. Áldani fogja-e az ön nevét, jó hírét terjeszti-e a nagyvilágban az a húsz dolgozó, kinek kérelmét elutasítani kényszerül?

– Talán, ha megmagyarázzuk nekik... – igyekezett véleményét kifejteni az igazgató, de Nedelka türelmetlenül legyintett.

– Lári-fári. Magyarázkodni?! Egy elejtett szó itt, egy szemvillanás felém amott, és már mindenki tisztában lesz azzal, hogy a húszak beiskolázását is Nedelka Guszti akadályozta meg. Őt okolják, reá haragszanak majd, az ön népszerűsége pedig töretlen ívben emelkedik.

Vegyünk egy másik eshetőséget. Az igazgató kartárs felelősségre von, és megbüntet néhány notórius munkakerülőt. Az érintettek átkozódnak, de csakhamar fülükbe jut, hogy ön kényszerhelyzetben volt, és vérző szívvel rótta ki a bírságot, mert Nedelka feljelentette őket. De ez semmi. Egyidejűleg az öntudatos munkások közé olyan hírek szivárognak ki, hogy ön szigorúbban akart eljárni ezekkel a megátalkodott lógósokkal szemben, de Nedelka meggátolta ebben. Tetszik már érteni? Az univerzális puff-ember pajzs minden támadás ellen.

Az igazgató goromba valamelyik beosztottjával? Persze, mert ez a csibész Nedelka felheccelte ellene. Valaki megérdemelte volna, mégsem kapott jutalmat? A sötétlelkű Nedelka fúrta meg.

Hát ez vagyok én, a puff-ember. Valamennyi melléfogásának vállalom az ódiumát. Lefelé, felfelé, a szélrózsa minden irányában. Ezért a rendes fizetésemen felül jár nekem havi háromszáz forint a reprezentációs alapból, külföldi üdülés és esetenkénti prémium. Hangsúlyozom, hogy a pozícióm megalapozott, a gyárban általános közutálatnak örvendek. Az emberek szívesen haragszanak rám, minden rossz tulajdonság egyszemélyi felelős megtestesítőjét látják bennem. Áll az alku?

– Sajnálom –, ingatta fejét az új főnök. – Nincs szükségem magára.

– Gondolja meg – figyelmeztette Nedelka. – Sok gondtól, kellemetlenségtől kímélheti meg magát ilymódon.

– Ezzel tökéletesen tisztában vagyok –, jelezte felállással Makutyi a tárgyalás befejeztét. – Éppen ilyen céllal hoztam magammal előző munkahelyemről Zeke Tivadart. Csak azt nem tudtam, hogy itt puff-embernek hívják.

Kürti András

Főpróba a párizsi Louvre-ban

Toncz Tibor rajza

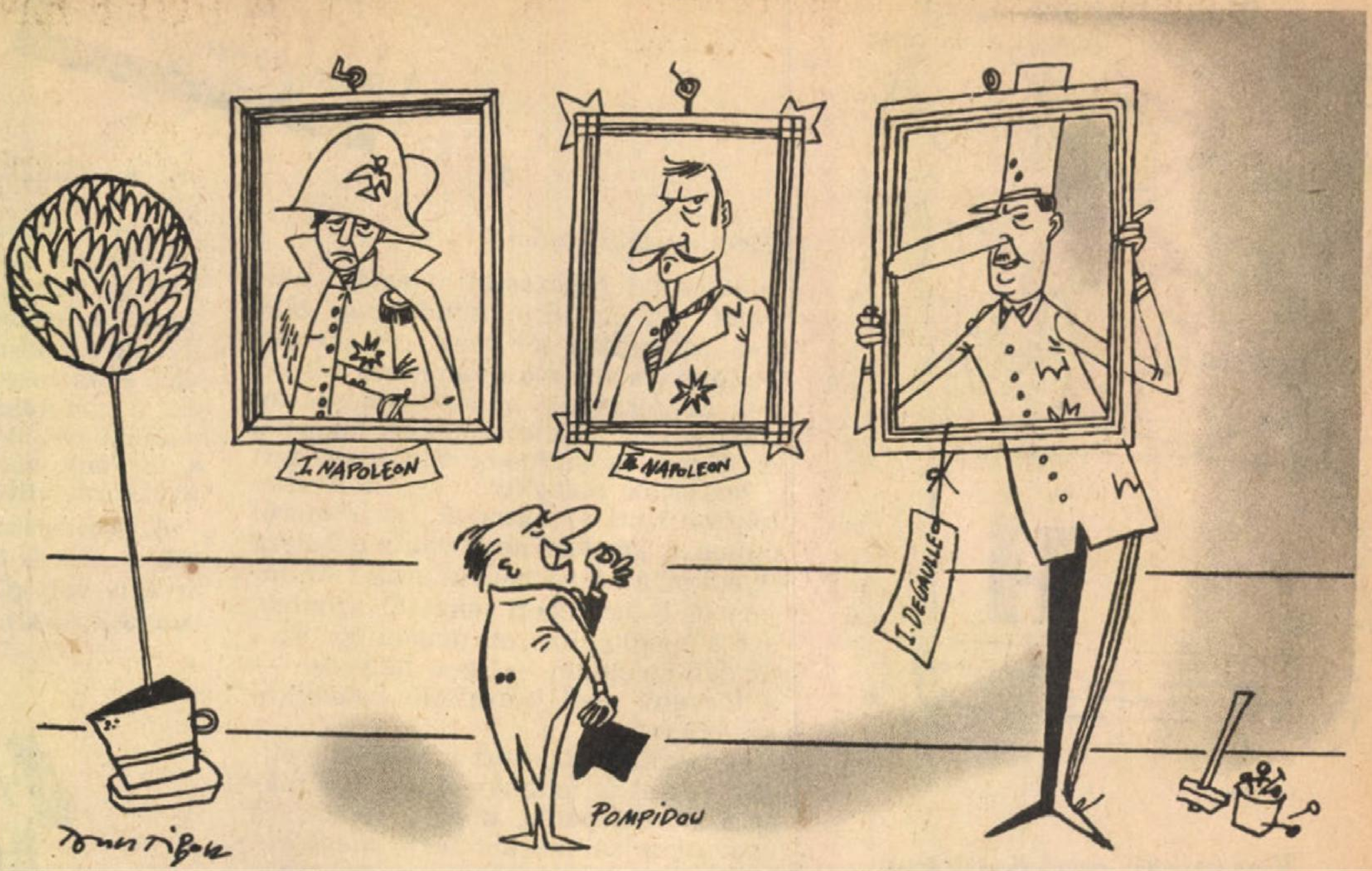

De Gaulle: Hogy festek, miniszterelnök úr?

Hírünk a világban

Ma már számosan vannak e házában, különösen a Szitakötő utca tájékán, akik szilárdan állítják, hogy a történelem legzseniálisabb utazója nem Marco Polo, vagy Amundsen, hanem Topolya. Hogy miért?

Hát hozott haza Marco Polo külföldről 48 pár nájlon harisnyát? ... Na ugye.

Külföldi utazásom előtt egy nappal találkoztam a Körúton Topolyával.

— Nos, összecsomagoltál? — kérdezte atyailag, ahogy nagy felfedezők kérdezhették az utánuk következőt.

— Igen, két kisebb bőrönddel megyek.

— Akkor csomagold ki sürgősen, fiacskám. Az ember nyugatra nem úgy utazik, mint egy málhás ökör. Visszafelé utazik úgy. Van valami ócska munkanadrágod meg egy rojtos inged? Nahát, azt veszed fel, mert külföldre topisan utazunk, apuskám, ingujjban, hogy visszafelé elegánsan jöhessünk. És hol akarsz étkezni? Vendéglőben?

— Persze.

— Akkor el se indulj, mert odakint nem olcsó mulatság a kaja. Egy rakottburgonya árából például másfél darab hosszúszárú ausztrál kötött alsónadrágot vehetsz. Inkább vigyél magaddal jó sok szárazkolbászt és napraforgómagot rágcsálni. Esetleg betérhetsz valami misszióhoz egy kis potyára. Ha csak teheted, sötétben egyél, mert a menhelyen kunyerálnak.

— Menhelyen?

— Naná, a Grand Hotelben. Csak nem akarsz szállodában lakni? Minden rendes nyugati városban van menhely, csupán olyasmit kell mondani, hogy elszegényedett magyar orvos vagy, esetleg: tönkrement gebines, és kapsz egy príma priccset. Sztriptízbárban keresed az igazgatót, elmondod, hogy nekünk szegény magyaroknak egy betevő vetkőzőszámunk sincs és akkor beengednek gyerekjeggyel. Különösen figyelmedbe ajánlom, hogy csak gyalog járj, mert nyugaton egy villamosjegy árából vehetsz tíz deka szárított rodéziai csemegepókot, vagy egy nagy csomag nílusi gyógyiszapot, amely íztelen, szagtalan, és elüthetsz vele egy ebédet. No persze, lehet, hogy neked is hiába beszéltem. Tudom én, hogy az emberek manapság már hóbortosak és azért mennek külföldre, hogy képtárakat meg ferde tornyot bámuljanak, mikor ugyanabban az utcában öt fityingért vehetnének egy tucat argentin rumbatököt. Hát hol itt a materializmus?

Idáig jutott fejtegetésével Topolya, mikor hirtelen megragadta a karomat és egy gyönyörű külföldi kocsihoz vonszolt. A kocsit bámész csoport vette körül, amin persze a bennülők jóízűen derültek.

— Látod, öregem? — mutatott felháborodva a bámészkodókra Topolya — ezek rontják hírünket a világban!

Fülöp György

Hasznos keresztezés

Pusztai Pál rajza

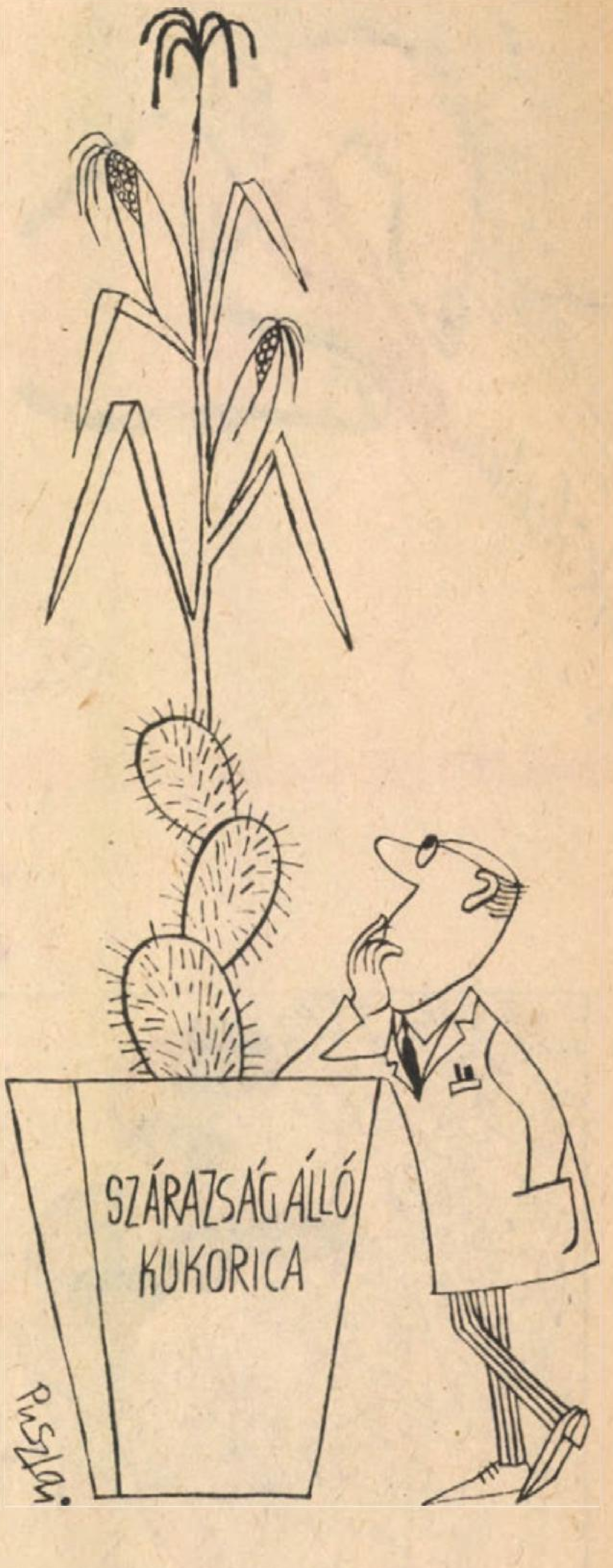

Nacionalista anya

Vasvári Anna rajza

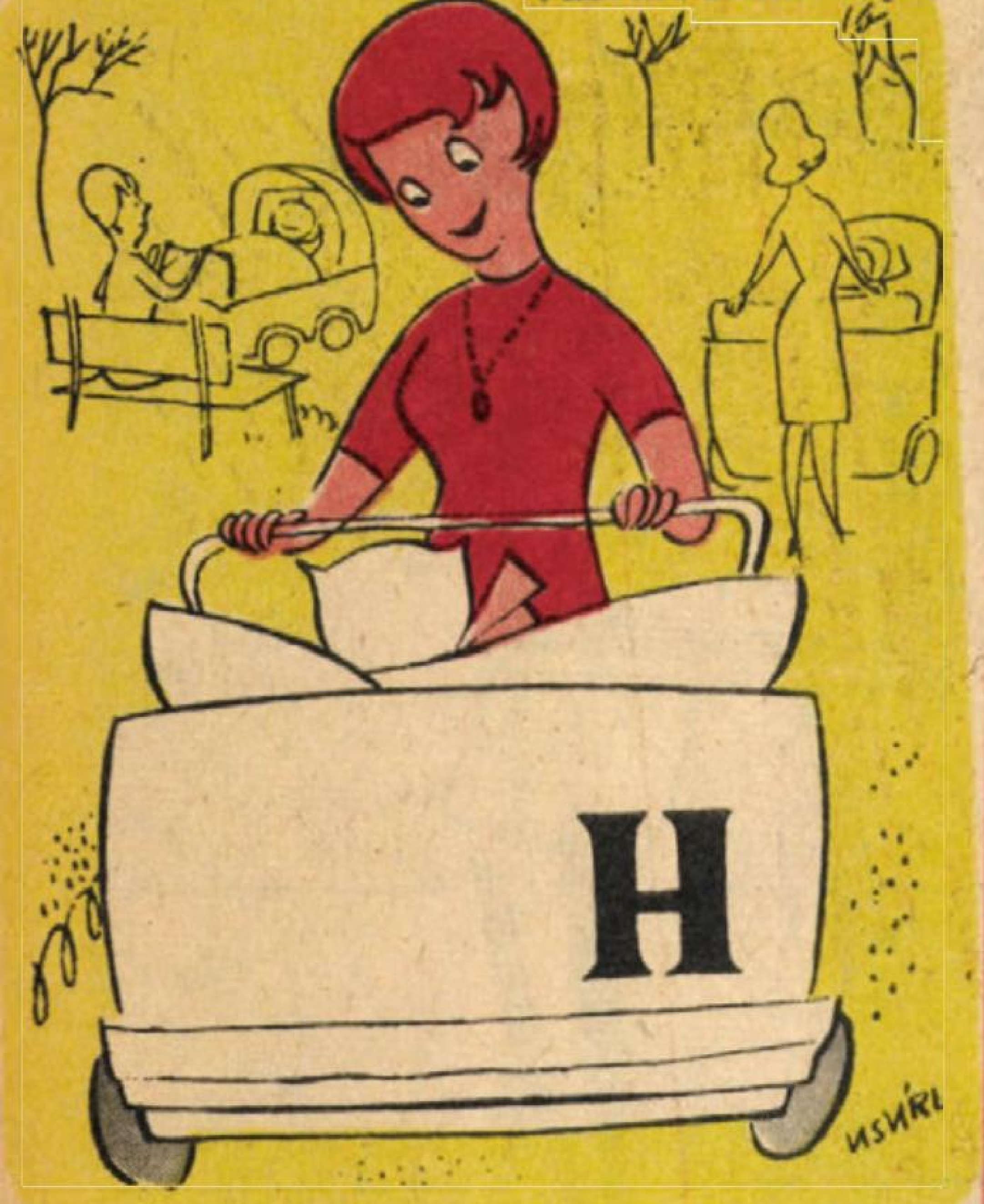

Korszerű eszközökkel

Szür Szabó József rajza

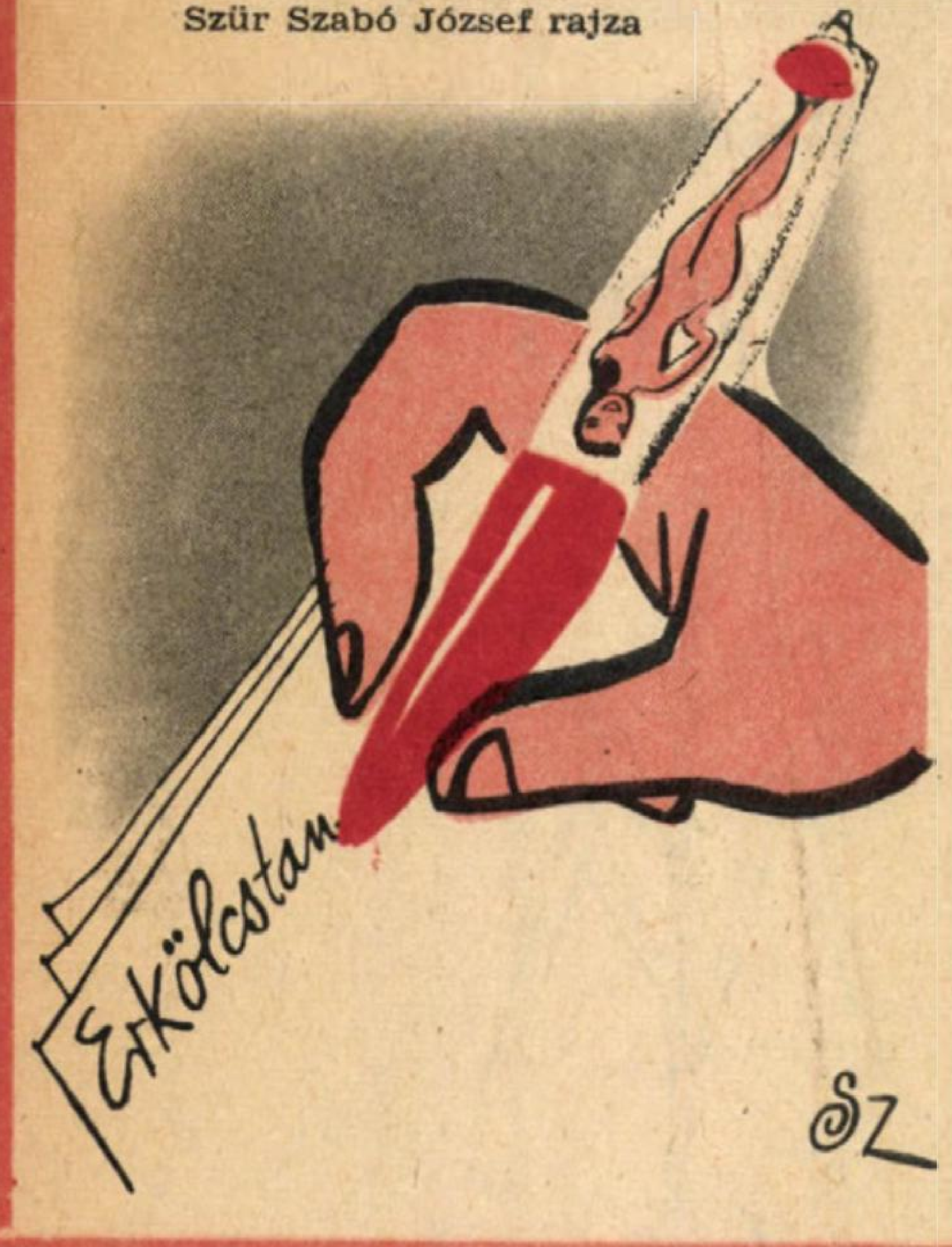

LEVÉL a magánügyről

1

Kedves Asszonyom!

Mély sajnálkozással olvastam a levelét. Az ön férje mindennap éjjel két óra tájban tér meg családi otthonukba s ilyenkor nemcsak felveri önt az álmából, hanem rendszerint meg is veri, sőt kizavarja a lakásból is. Ön a szomszédok védelmét kéri s hozzájuk menekül, vagy a lépcsőházban tölti az éjszakát, de felmerül önben a kérdés: nem volna-e helyes ilyenkor a külső beavatkozás? Mindjárt el is hessegeti magától azonban ezt a gondolatot: ez magánügy és a magánügyeinket — igen helyesen — a törvény védi bármiféle beavatkozás ellen.

A lakótársak is ezt a nézetet vallják — mit is tehetnének —, bár már arra is volt példa, hogy a rendőrség beavatkozását kérték férje megfékezésére. Mivel azonban az ön férje törvénytisztelő ember és gondosan vigyáz arra, hogy önt kizárólag a lakásukon belül, a négy fal között ütlegelje — a rendőrség sem tehet ez ügyben semmit a törvényesség megsértése nélkül.

Közölnöm kell önnel, hogy az ön álláspontja a lakótársakéval együtt, téves. Férje nemcsak goromba és durva ember, hanem állandóan részeg, idült alkoholista, aki elissza a saját fizetésén kívül az ön keresetét is. Férje nem hivatkozhat a magánügyre, mert nálunk az alkoholizmus elleni küzdelem társadalmi ügy, közügy. Tegye meg a szükséges lépéseket a tanács illetékes osztályánál, hogy férjét elvonókúrára, zárt intézetbe utalják. Törvény van erre, csak éppen a javaslatot kell megtenni...

2

Kedves Asszonyom!

Mély sajnálkozással olvastam a levelét. Az ön férje mindennap éjjel két óra tájban tér meg családi otthonukba s ilyenkor nemcsak felveri önt az álmából, hanem rendszerint meg is veri, sőt kizavarja a lakásból is. Ön a szomszédok védelmét kéri s hozzájuk menekül, vagy a lépcsőházban tölti az éjszakát, de felmerül önben a kérdés: nem volna-e helyes ilyenkor a külső beavatkozás? Mindjárt el is hessegeti magától azonban ezt a gondolatot: ez magánügy és a magánügyeinket — igen helyesen — a törvény védi bármiféle külső beavatkozás ellen.

A lakótársak is ezt a nézetet vallják — mit is tehetnének —, bár már arra is volt példa, hogy a rendőrség beavatkozását kérték férje megfékezésére. Mivel azonban az ön férje törvénytisztelő ember és gondosan vigyáz arra, hogy önt kizárólag a lakásukon belül, a négy fal között ütlegelje — a rendőrség sem tehet ez ügyben semmit a törvényesség megsértése nélkül.

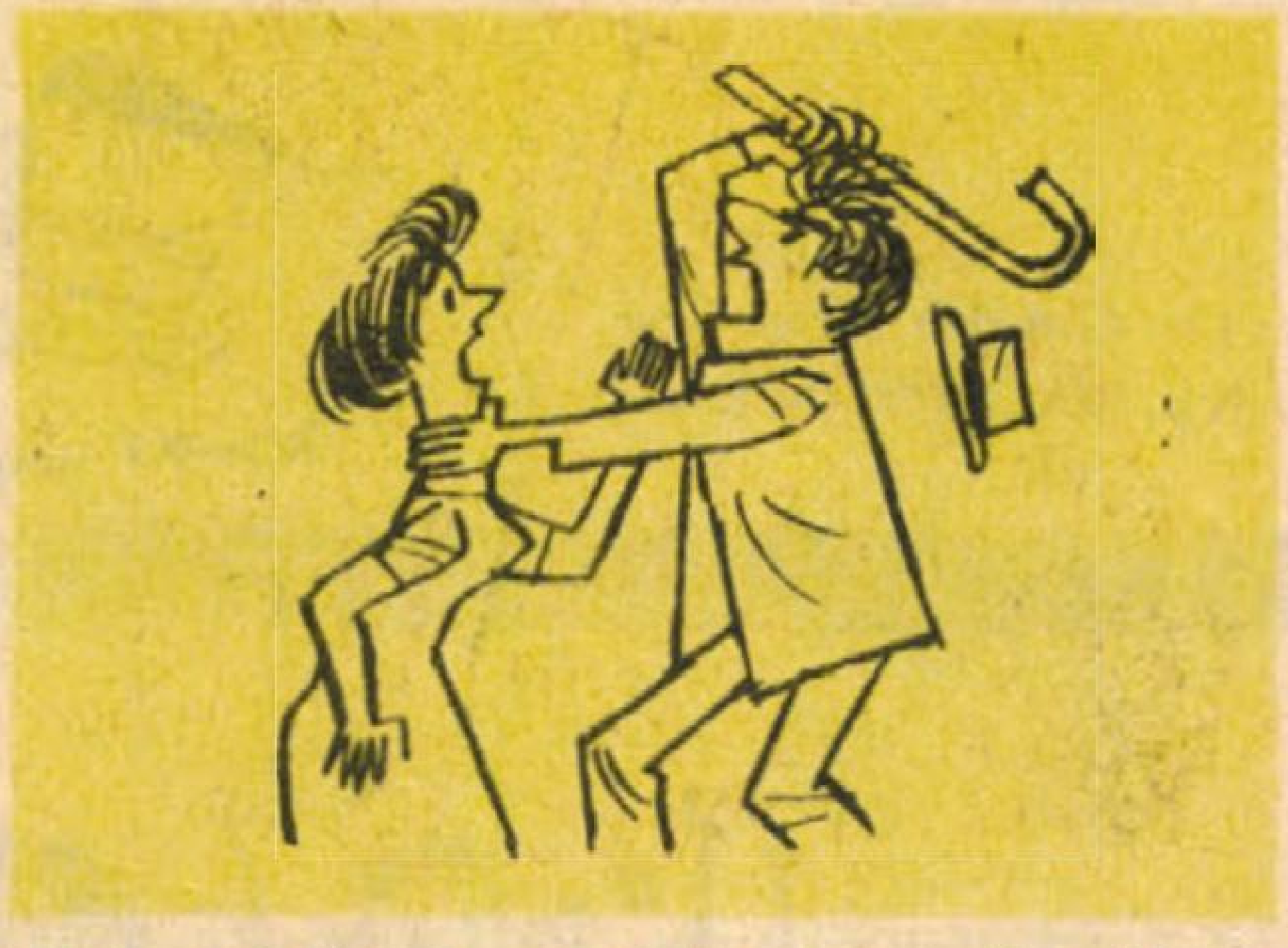

Közölnöm kell önnel, sajnos, nem lehetek segítségére, és nem is tudok megfelelő tanácsot adni. Ez valóban magánügy. Az ön férje minden narkózistól mentesen, anélkül goromba és durva, hogy leinná magát, vagy idült alkoholista lenne, szín józanul ütlegeli önt, előre megfontolt szándékkal. Hiába tenne ön bármilyen lépést is, sem a tanács illetékes osztálya, sem más intézményünk nem tudhat segíteni az ön helyzetén. Mert egészen más, ha egy alkoholista bánik így a feleségével...

Földes György

Jucika és a diszkréció

Pusztai Pál rajza

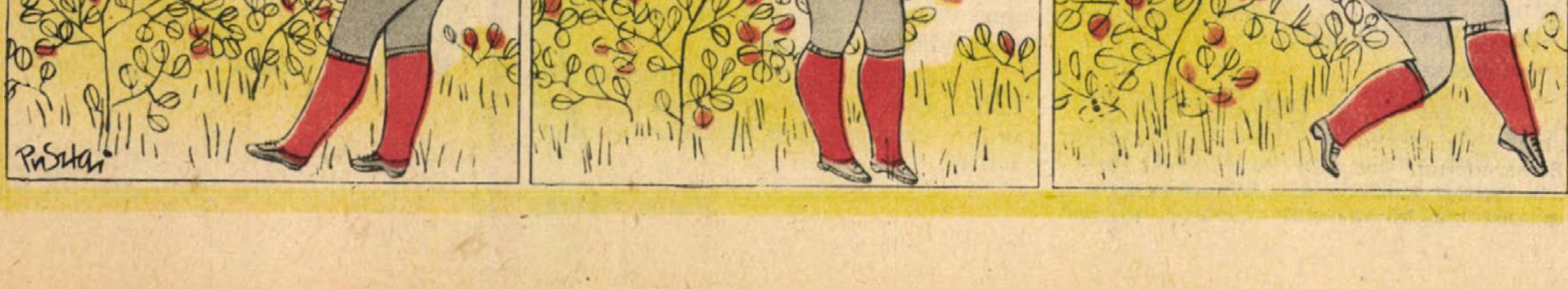

EGY KIS FEJLŐDÉSTÖRTÉNET

Az első szólásmondások

Szűr-Szabó József rajza

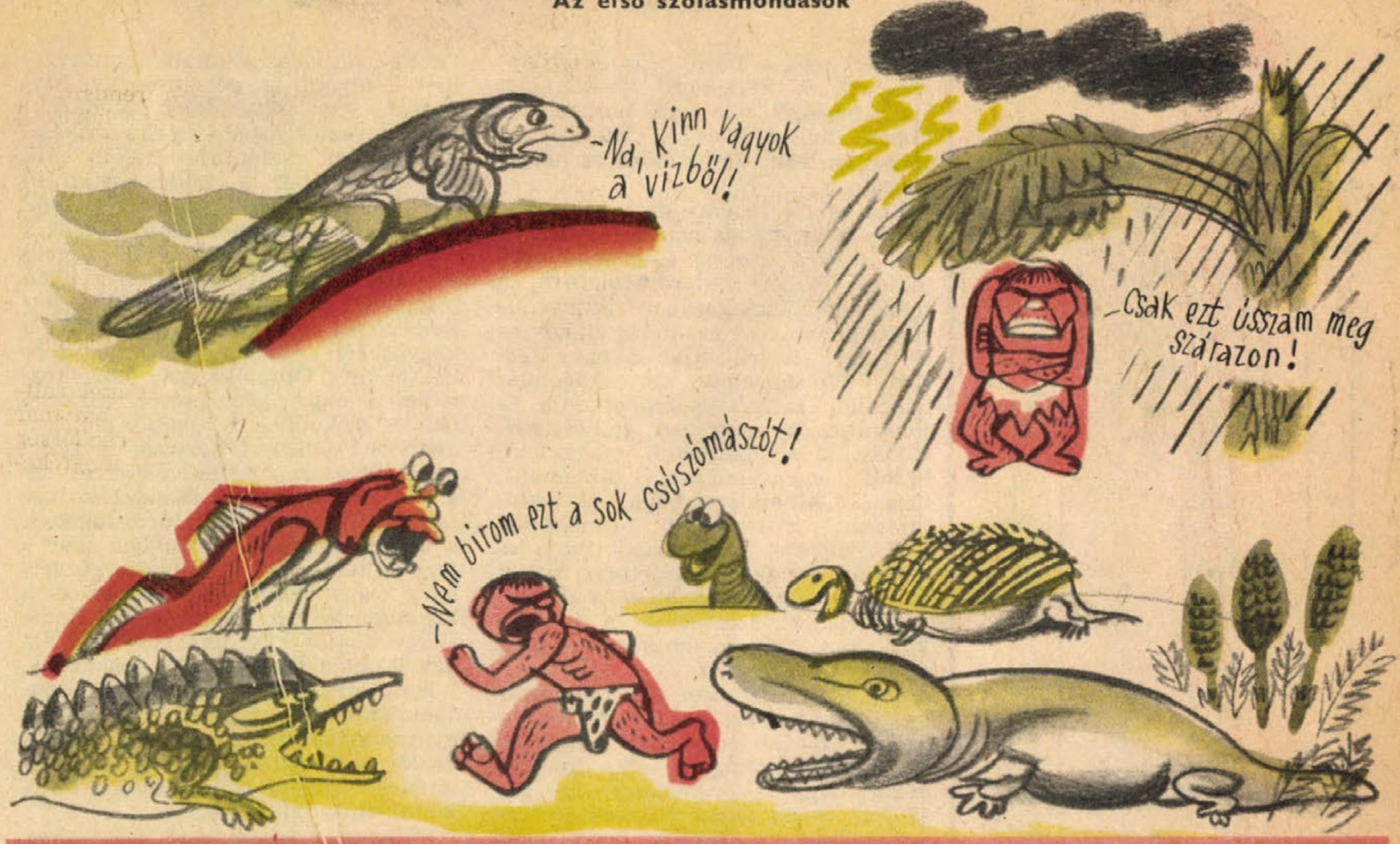
–Na, kinn vagyok a vizből!
–Csak ezt usszam meg szárazon!
–Nem birom ezt a sok csúszómászót!

BÉCSI KERINGŐ

Siskabab à la Attila

A magyar zenekar bécsi keringőt játszik a Burggassei „Ungar Grill" nevű vendéglőben. Itt minden gulasch, tschikosch, paprikasch „schtilusu". A díszítések, az abroszok, a falitányérok, minden. Persze az étlap is, Néhány fogás:

Honvéd bajonett burgonyával
22 schilling
Huszárkard káposztával
25 schilling
Siskabab à la Attila
24 schilling.

Az utóbbiból rendeltünk. A siskabab rablóhús volt pálcikán, Attila pedig a torma.

Csatatér

A kis Győr megyei faluból Németországba került, és ott milliomossá lett egykori állástalan órajavító, a bécsi Kärtnerstrasse legjobb helyén megnyitotta órásüzletét. Ez a harminckettedik fiókja. Harmincegy üzlete van Németországban. A megnyitó napján 1000 órát akart ingyen szétosztani, de a hajnali ötkor már sorbanálló tömeg üzletnyitásra betörte a kirakat ablakát, és ezért a rendőrség betiltotta az osztogatást. A bécsiek általában nagyon szeretik az udvarias, mosolygós rendőröket, de ezúttal elkeseredetten szidták őket. Nem csoda! Ezerkétszáz forintos Doxákat kaptak volna ingyen. A rendőrség viszont egy nagyon rossz órát szerzett nekik.

Nadrág

Jártunk a bécsi ócskások utcájában, ahol egy régi pesti vicc elevenedett meg. Láttuk és hallottuk, amint egy bécsi, használt nadrágra alkudott.

– Háromszáz schilling – mondta a boltos.

– Drága!

– Kétszázötven.

– Huszonötöt adok érte.

– Vigye!

A cica

A Grabenen elegáns hölgy cicát vezet pórázon. A cica pitizni is tud, mint egy kutya. Várom, mikor kezd el ugatni. Lám, a kutya nem pótolhatatlan.

Lehár

A legelőkelőbb bécsi szállók egyike az Ambassador. A hallja eredeti Lehár kottákkal van kitapétázva, dokumentálva, hogy Lehár egykor itt törzsvendég volt. Rendeltünk egy csésze feketét. Méregdrágán számították fel. Bécsi ismerősöm a falra mutatott, és megjegyezte:

– Hja, zenedíjat is kell fizetni...

Odamentem a falhoz, és az egyik Lehár kottáról dúdolni kezdtem...

Palásti László

Délelőtti TV műsor

Toncz Tibor rajza

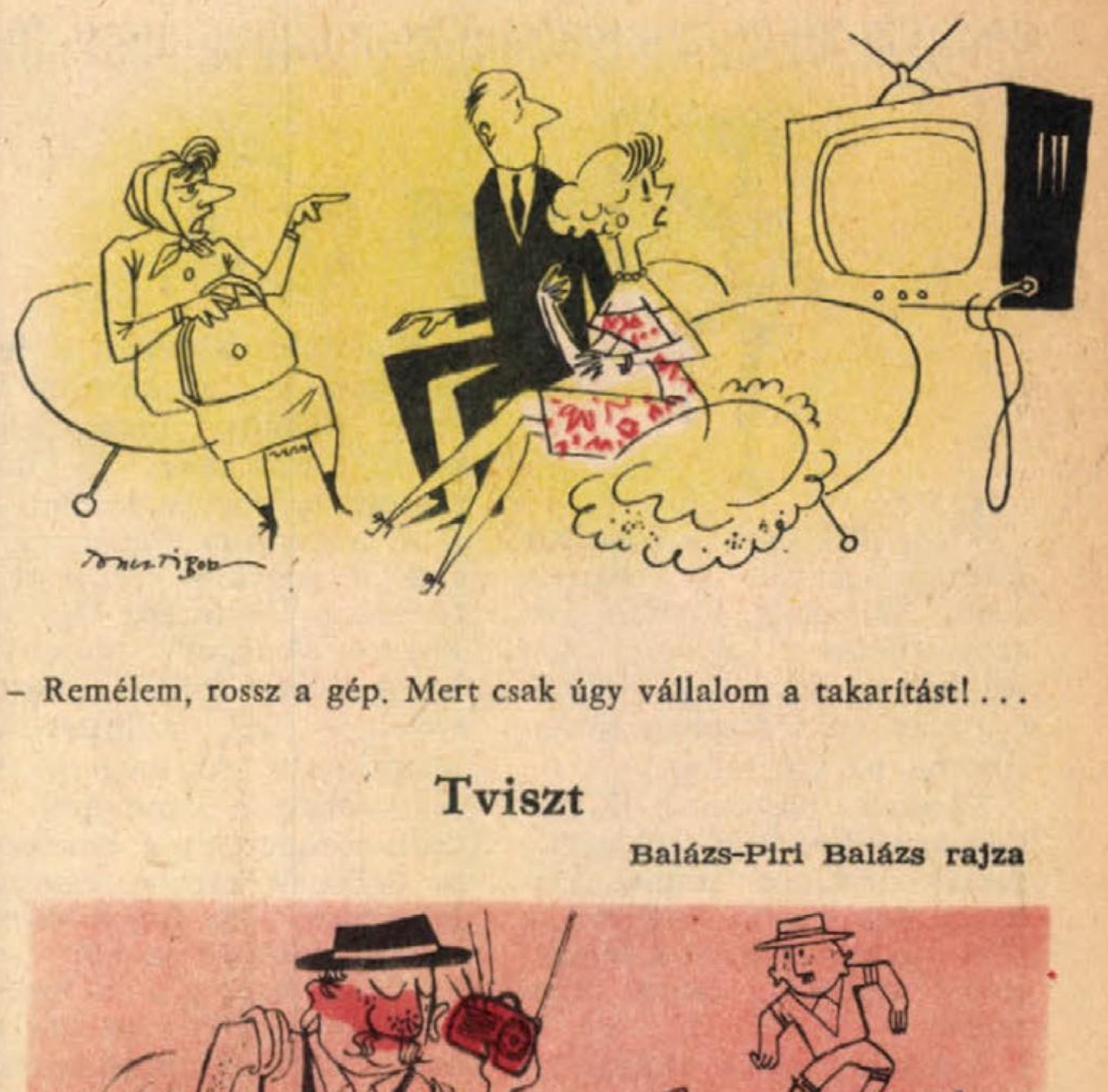

– Remélem, rossz a gép. Mert csak úgy vállalom a takarítást!...

Tviszt

Balázs-Piri Balázs rajza

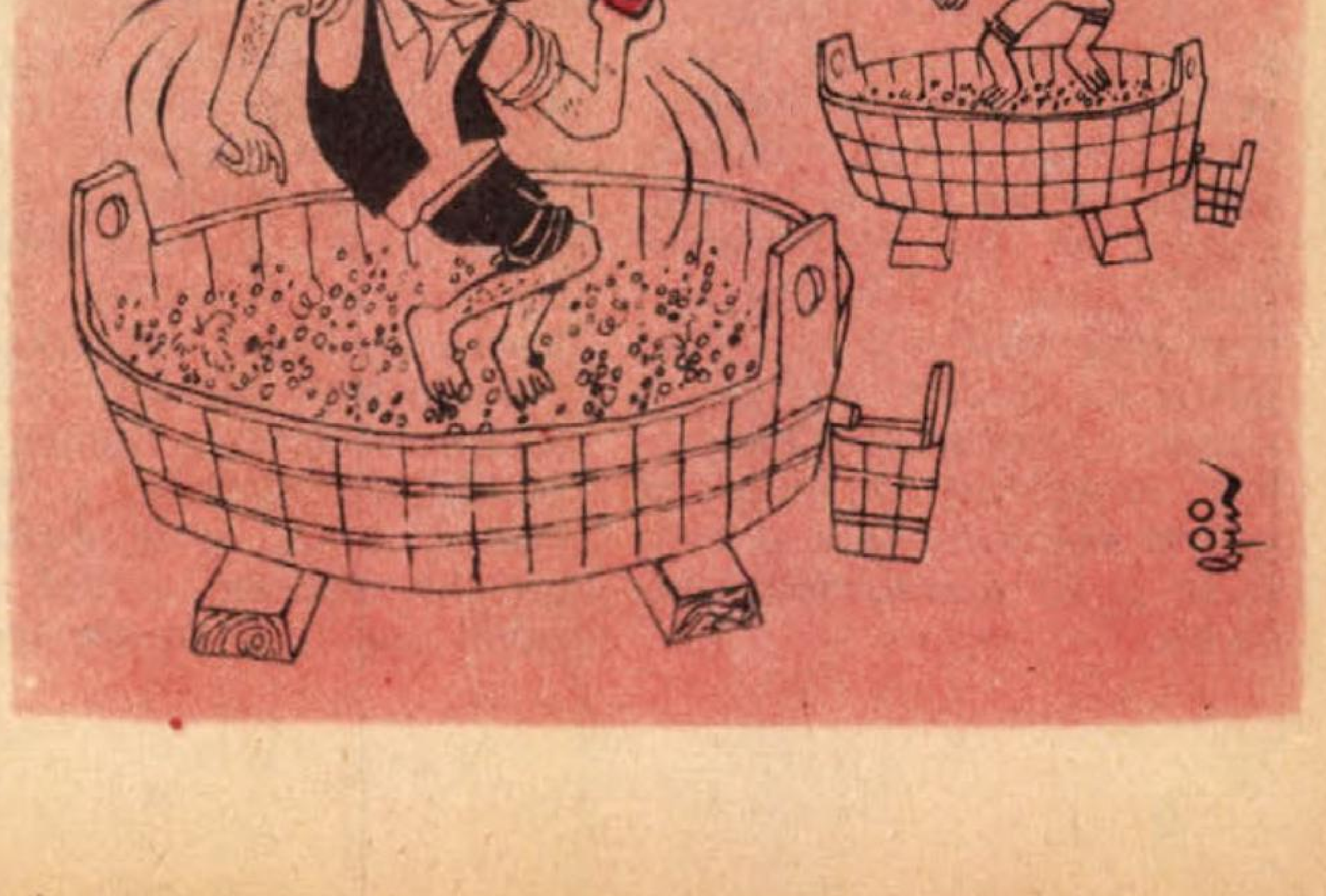

Panoptikum

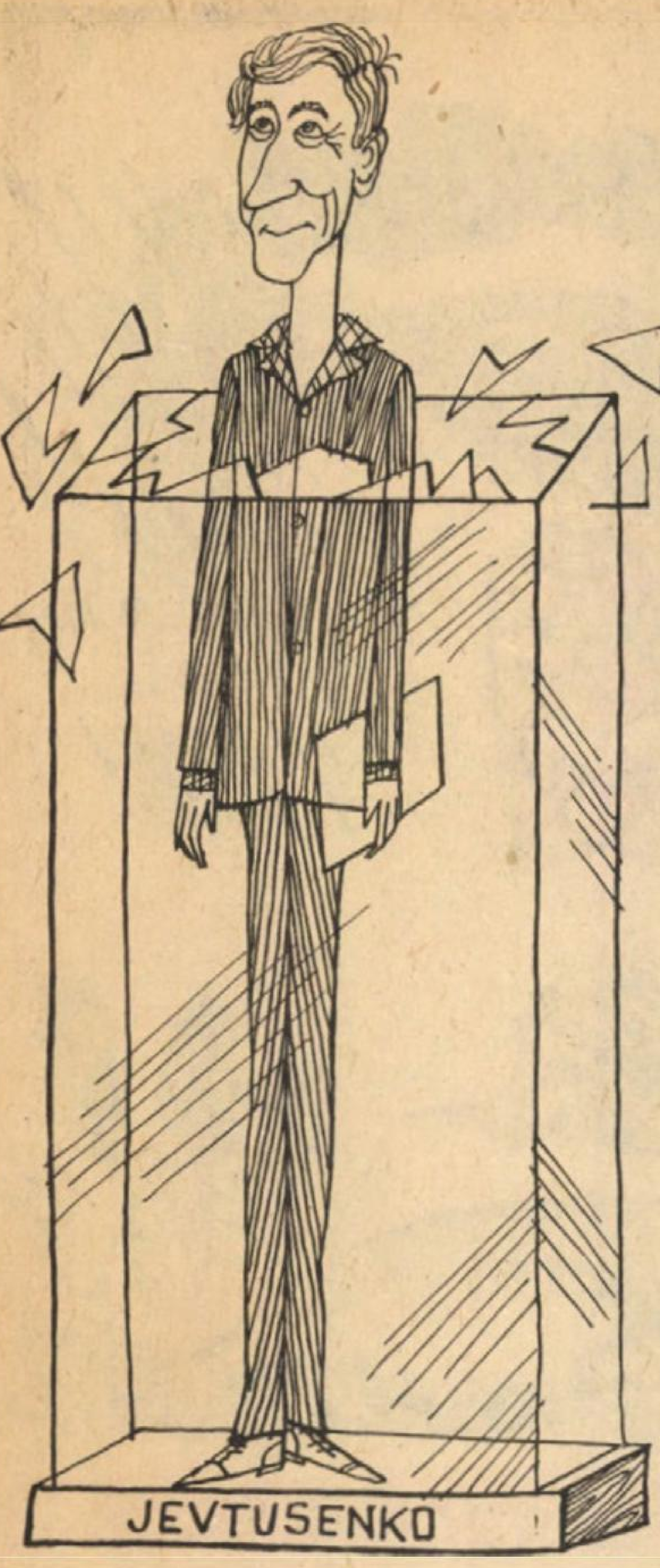

Megrójuk Jevtusenko fiatal szovjet költőt, mert kinőtte a konzervatív költőknek fenntartott vitrint.

ARANYSZÍVŰ RÓBERT BÁCSI

Most nem a harmincas évek Budapestjének közismert jótékonysági szélhámosáról van szó, hanem egy másik Róbert bácsiról, aki szintén jó ember volt, önfeláldozó és példamutató.

Két és fél lepedőoldalt tölt meg egyes nagy nyugatnémet napilapokban csak a fizetett gyászjelentések tömege Robert Pferdmengesről, a nyolcvankétéves korában elhunyt híres bankárról — ezenfelül cikkek és életrajzok is méltatják a nagy férfiút. Pferdmenges úr, Adenauer kancellár személyes tanácsadója és jóbarátja, a szövetségi gyűlés korelnöke, a nyugatnémet magánbankárok egyesületének díszelnöke, megszámlálhatatlan bank, biztosítótársaság, iparvállalat tulajdonosa, főrészvényese, igazgatósági tagja és egyebe: minden tekintetben kiváló férfiú volt, és egyúttal — a családi gyászjelentés szerint — a legjobb férj, atya, testvér, nagyatya, sógor, após és nagybácsi is.

Legmeghatóbb azonban az Oppenheim Salamon és Társai Bankház jelentése főrészvényesének haláláról. A Bankház, könnyeit alig titkolva közli, hogy Pferdmenges úr *„az 1931-es évben lépett Házunk szolgálatába; nehéz időkben nevét adta Házunknak, és ezáltal komoly veszélytől mentette meg”*. Az életrajzokból kiderül, hogy Hitler uralomrajutásakor Pferdmenges önfeláldozóan átvállalta a bankot, mert üzlettársai származásuk miatt nem vezethették tovább a pénzintézetet. Magyarországon annakidején „aladároknak” nevezték azokat az áldozatkész, kifogástalan családfájú urakat, akik bátran beültek a zsidószármazású bankárok, gyárosok, nagykereskedők székébe, és „megmentették ezeket a cégeket a komoly veszélytől”. Pferdmenges, a kölni Róbert bácsi is ilyen jóságos és készséges volt; nem rettent vissza a bankház átvételétől, a kegyes cél érdekében. De még többet is tett. Önfeláldozása következtében a nagy pénzintézet zökkenő nélkül működhetett tovább, beilleszkedhetett a hitleri korszak pénzügyi gépezetébe és hitelműveleteivel segíthette a Harmadik Birodalom iparát, amely bizony, mi tűrés-tagadás, a háborút megelőző években már a fegyverkezés céljait szolgálta közvetlenül vagy közvetve. S ebben nem kis része volt az Oppenheim, illetve akkor immár Pferdmenges-bankháznak is, hála Róbert bácsi jóságának.

Érdemei tehát jelesek és maradandóak. Emlékét kegyelettel őrzik egyes nyugatnémet pénzügyi és politikusi körök. A Bankház pedig, gyászjelentésének végén, felszárítván hulló könnyeit, megfogadja:

„Hálánkat iránta csak úgy róhatjuk le, hogy hűséggel, az ő szellemében teljesitjük feladatainkat továbbra is.”

E. J.

* * *

ROCCO KÉSIK

Két Oszkár: a basszista Kálmán Oszkár, és a baritonista Maleczky Oszkár játszott abban a „Fidelio” felújításban, amelyet Oláh Gusztáv rendezésében mutatott be az Operaház.

Kálmán basszusán Rocco szólama kondult, Maleczky Pisarro dallamait zengte. Ámde a két kiváló énekes az első felvonás második jelenetében nehezen talált egymásra.

Kálmán Oszkár, akinek régi „lejátszott” szerepe volt a „Fidelio” Rocco-ja, valamilyen időzavar vagy ütközés következtében az új rendezésből, az új díszletekben nem kapott próbát. Így történt, hogy mikor Rocco alakjában be kellett jönnie a színen tartózkodó Pisarrohoz, és egy fontos sürgönyt kellett volna átadnia – nem talált be az átrendezett színpadra.

A darabnak ebben a jelenetében, éppen ezen a helyen, néhány másodperces prózai rész van. És nagy szerencse, hogy van, mert ha nem lett volna, Maleczky elájul, a zenekar szétmegy, a függönyt leeresztik. Ugyanis, Pisarro–Maleczky reménytelenül nézett körül a várudvaron, – Rocco-Kálmán nem jelentkezett. Az idegtépő várakozásban – amelynek tizedmásodperceit a baritonista óráknak érezte, egyetlen lehetőség volt, hogy valami ötlettel kitöltse az időt.

– Hol tekereg ez a Rocco? – kiáltott fel Pisarro, bár ebben a szempillantásban már észrevette Kálmán Oszkárt, aki elkeseredve kereste a várudvar-díszlet bejáratát.

– Le fogom váltani! – dörögte tovább, de már ébredezett benne a remény, hogy Rocco mégiscsak megérkezik.

Maleczky közben odajátszotta magát a jobboldali portálhoz. Kinyúlt a színpadról, és az egyik kulissza mögött eszegető díszítő kezéből kikapta az elfogyasztott tepertős pogácsa zsíros papírját.

– Ah, egy sürgöny! – szólt meglepetve, és a zsírpapírról olvasni kezdte a sürgöny szövegét, azét a sürgönyét, amit Roccónak kellett volna behoznia.

Ezzel Maleczky minden további monológ – lehetősége elapadt. A karmesternek, aki eddig sikeresen alájátszott Pisarro rendkívüli magánszámához, a haja szála is az égnek meredt. – Teremtő ég! A duett következik. Rocco és Pisarro duettje. Ezt hogy fogja egyedül csinálni . . . ?!

A basszisták védőangyala azonban az utolsó pillanatban megmutatta Kálmán Oszkárnak a mennyországba, pontosabban a színpadra vezető utat. Lehet, hogy nem is védőangyal volt, hanem az ügyelő, aki óvatosan besomfordált a díszlet rácsai közé, és eligazította a labirintusban tévelygő Roccót.

A karmester boldogan emelte pálcáját. Szinte hallani lehetett, hogy a kő lehullott Maleczky szívéről.

Rocco a duettre megérkezett.

Békés István anekdotáskönyvéből

HALLOTTUNK EGY VICCET

Három skót alpinista a Mont Blanc megmászására indul. Már az első félórában belezuhannak egy sötét szurdokba. Hosszú napokig fekszenek étlen-szomjan a mélyben, amikor a mentő-helikopter megpillantja őket. Lassan ereszkedik le a gép, virít a hasán a nagy vöröskereszt. A legfelül fekvő skót a búgásra feleszmél, zavaros szemei előtt felbukkan a magasból egy hatalmas vörös kereszt, mire ő kétségbeesetten felordít:

– Már adtam!

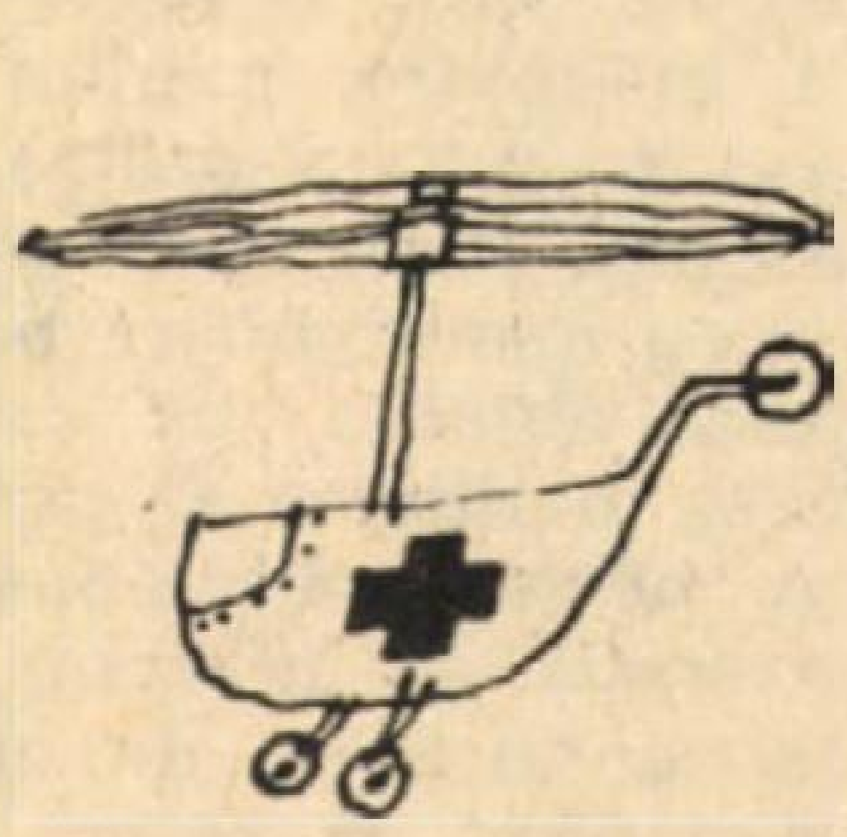

Rozoga hullámvasút

Szegő Gizi rajza

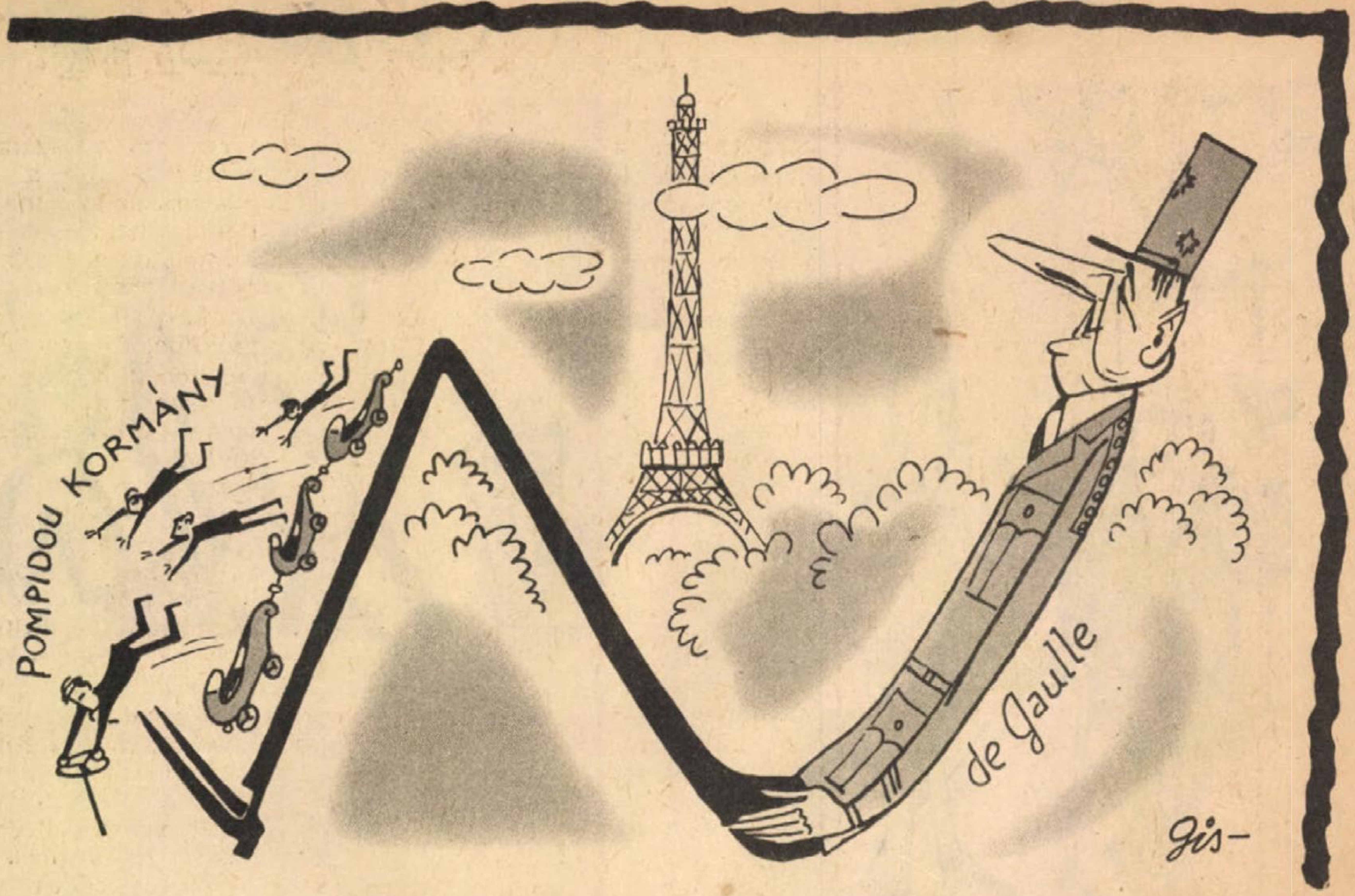

A LEGÖREGEBB EMBEREK...

ÚJSÁGHÍR: „Még a legöregebb emberek sem emlékeznek ilyen enyhe őszre.”

Kedvelem az öreg embereket. S a legöregebbeket kiváltképp. De egyet nem szeretek. Ha túl sokat hivatkoznak rájuk. Már pedig egyre gyakrabban lehet tapasztalni sajtónkban eféle kijelentéseket:

„Még a legöregebb emberek sem emlékeznek ilyen influenza járványra, ilyen tumultusra az autóbuszokon, ilyen melegre, ilyen langyosra, vagy ilyen hidegre, ilyen neveletlen suhancokra, ilyen bomba nőkre, ilyen citrombőségre és ilyen balszélső hiányra.” — A könyökömön jönnek ki a legöregebb emberek...

A gondolatok megőrzésének eszközét, az írást, több ezer éve feltalálták. A könyvnyomtatás is elmúlt már ötszáz esztendős. Két generáció óta rögzíteni tudjuk a hangot, ám szemfüles zsurnalisztáink, úgy látszik, még csak az őstársadalmak primitív módszereinél tartanak, s kedvelt műszerük, a törzs véneinek memóriája.

Hogy az ördög vinné el ezt a rengeteg újságírói közhelyet!!! Régen is ilyen sok volt belőlük? Én bizony nem tudom, de talán a legöregebb emberek emlékeznek rá...

(d—th)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Sz. Gábor, Balatonfüred. — Sz. Sándor, Bp. XII., Böszörményi út. — B. F., Bak. — K. Mihály, Cegléd. — M. Géza, Zalaszentgrót. — P. Borbála, Bp. VI., Bástya u. — V. K., Csongrád. — S. I. Bp. VII., Dob u. — V. Lajos, Zalaegerszeg. — H. István, Bp. VII., Wesselényi u. — B. József, Bp. VIII., Kulich Gyula tér. — T. László, Pécs. — S. Mihály, Bp. VI., Rudas László u. — B. Károly, Rákoscsaba. — H. István, Bp. XIX. — S. Károly, Bp. VI., Népköztársaság útja — „Mé-La”. — M. Géza, Bp. VII., Damjanich u. — M. Jenő, Bp. Marx tér. — G. Károly, Szentendre. — V. Júlia, Bp. XII., Városmajor u. — M. József, Veszprém. — K. Ilona, Bp. IX., Aszódi u. — Sz. Ferenc, Dunakeszi. — D. Géza, Bp. XI., Csóka u. —

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

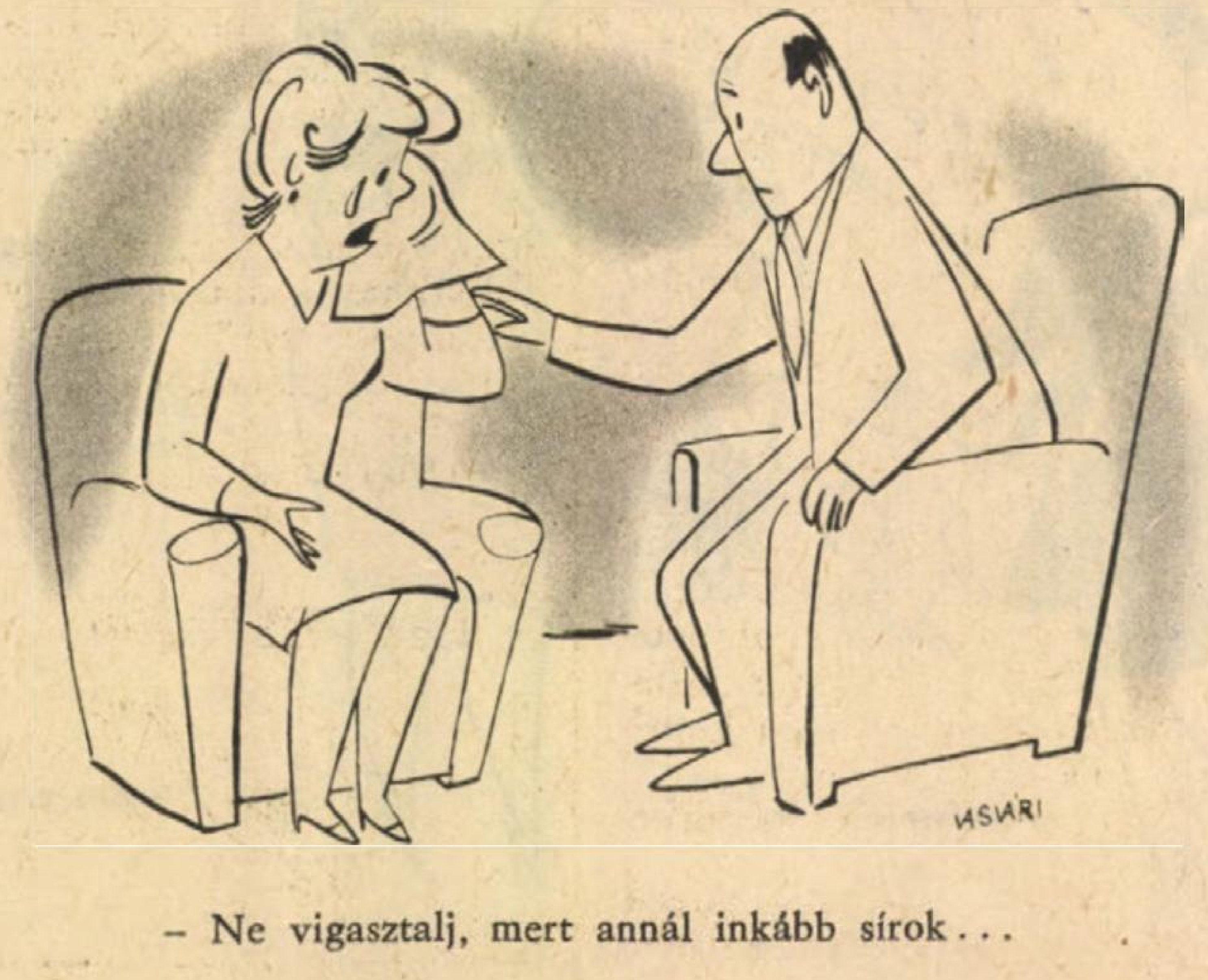

– Ne vigasztalj, mert annál inkább sírok...

Esőben

Gerő Sándor rajza

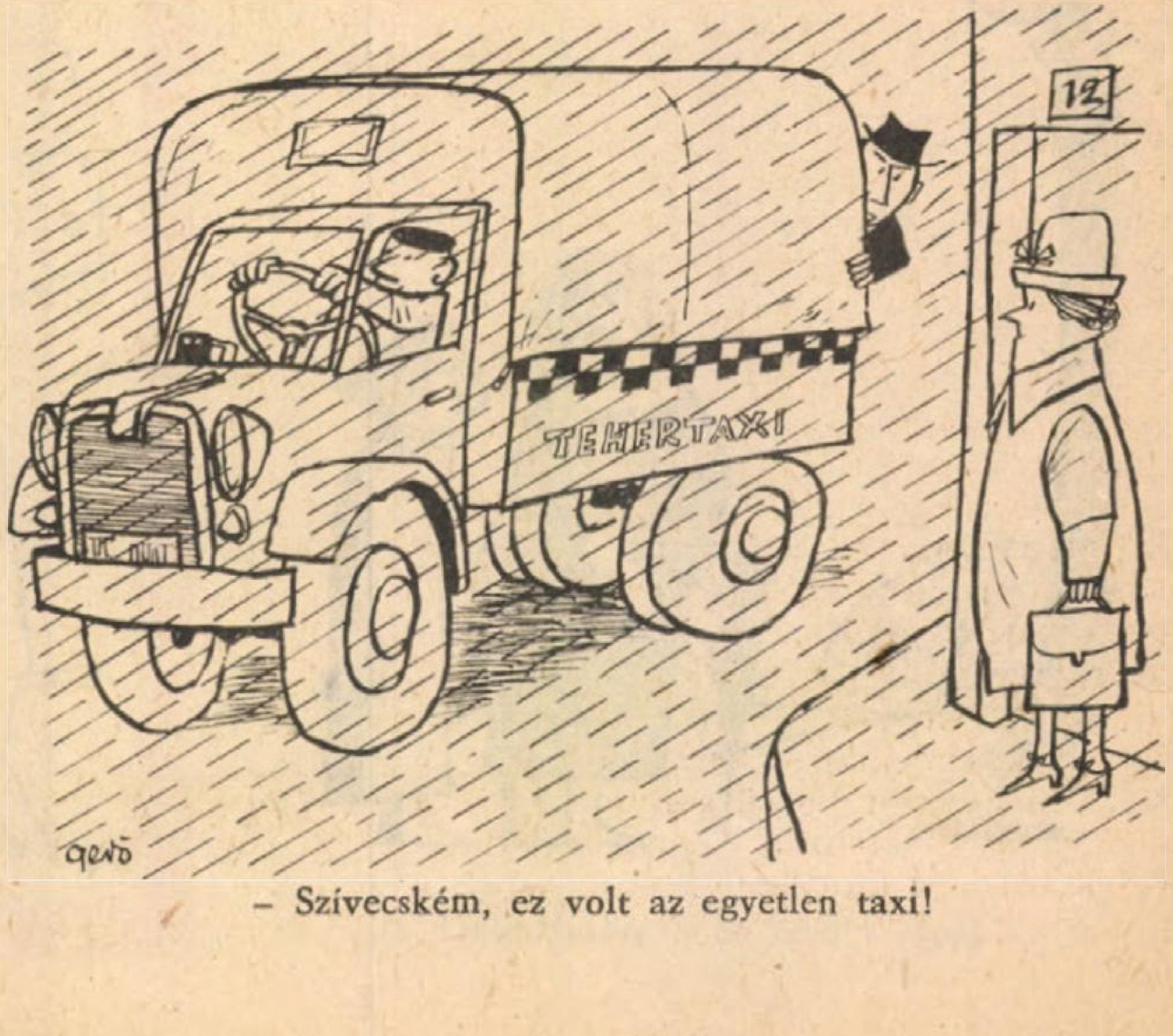

– Szívecském, ez volt az egyetlen taxi!

ÖREGEK és

Fő a tisztelet!

Hegedűs István rajza

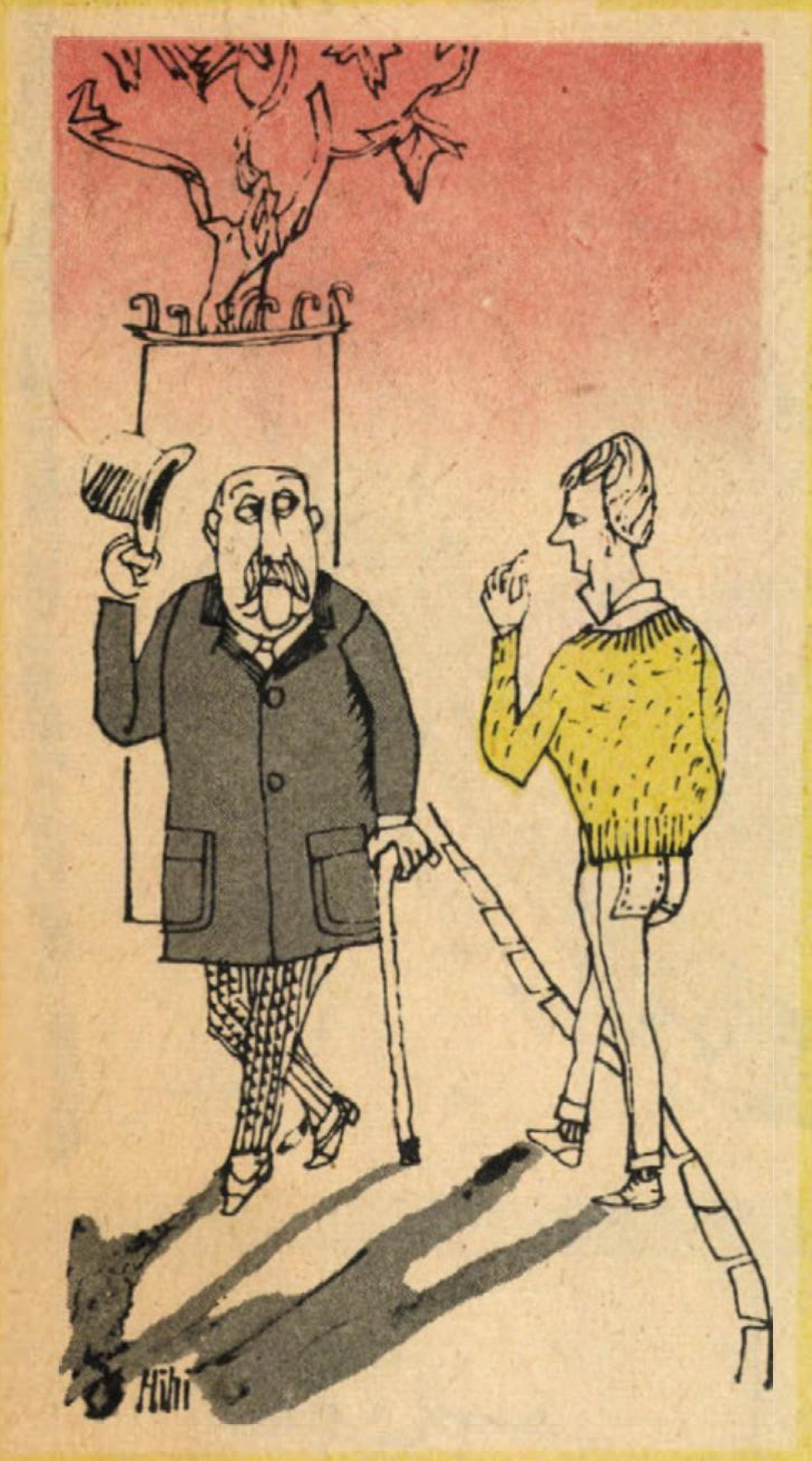

– Szia, Matuzsálem!

Tűnődés

Mészáros András rajza

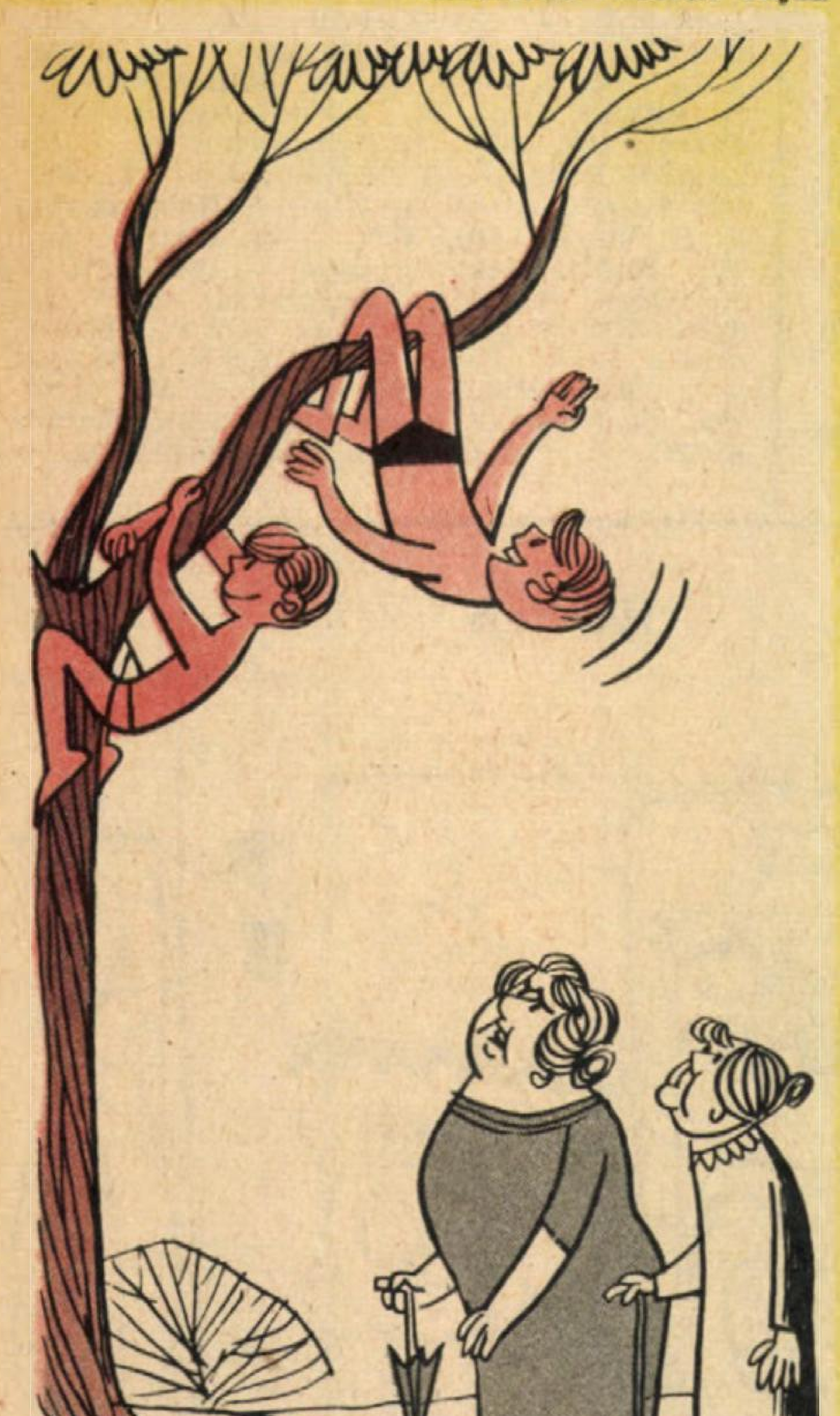

– Hogy ebben mi a szórakozás?!...

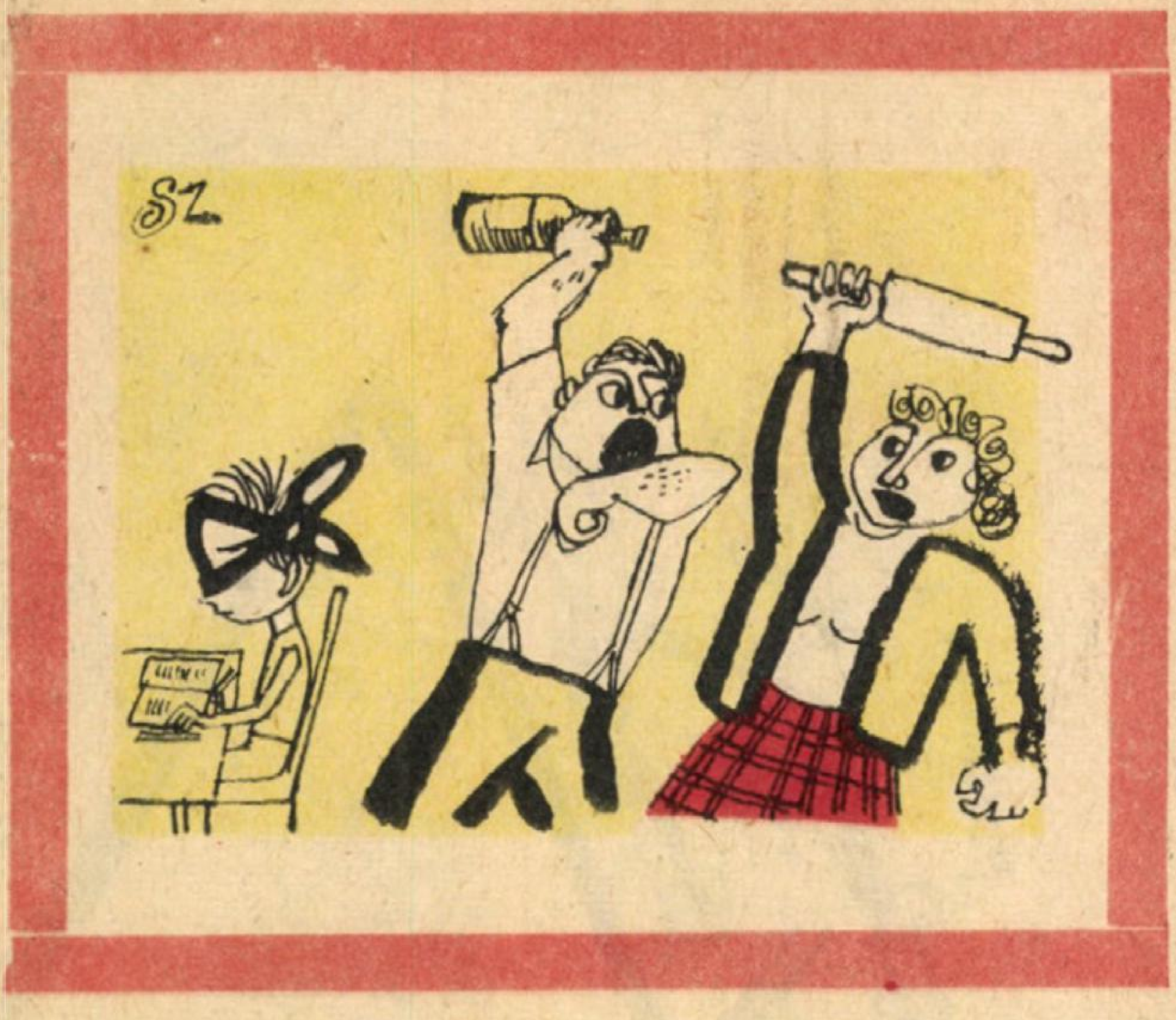

Óvni kell a gyermeklelket

Szűr Szabó József rajza

Általános biztosítás

– A lányunkat szeretnénk bebiztosítani, kérem. Mi már nem győzünk rá vigyázni!...

Toncz Tibor rajza

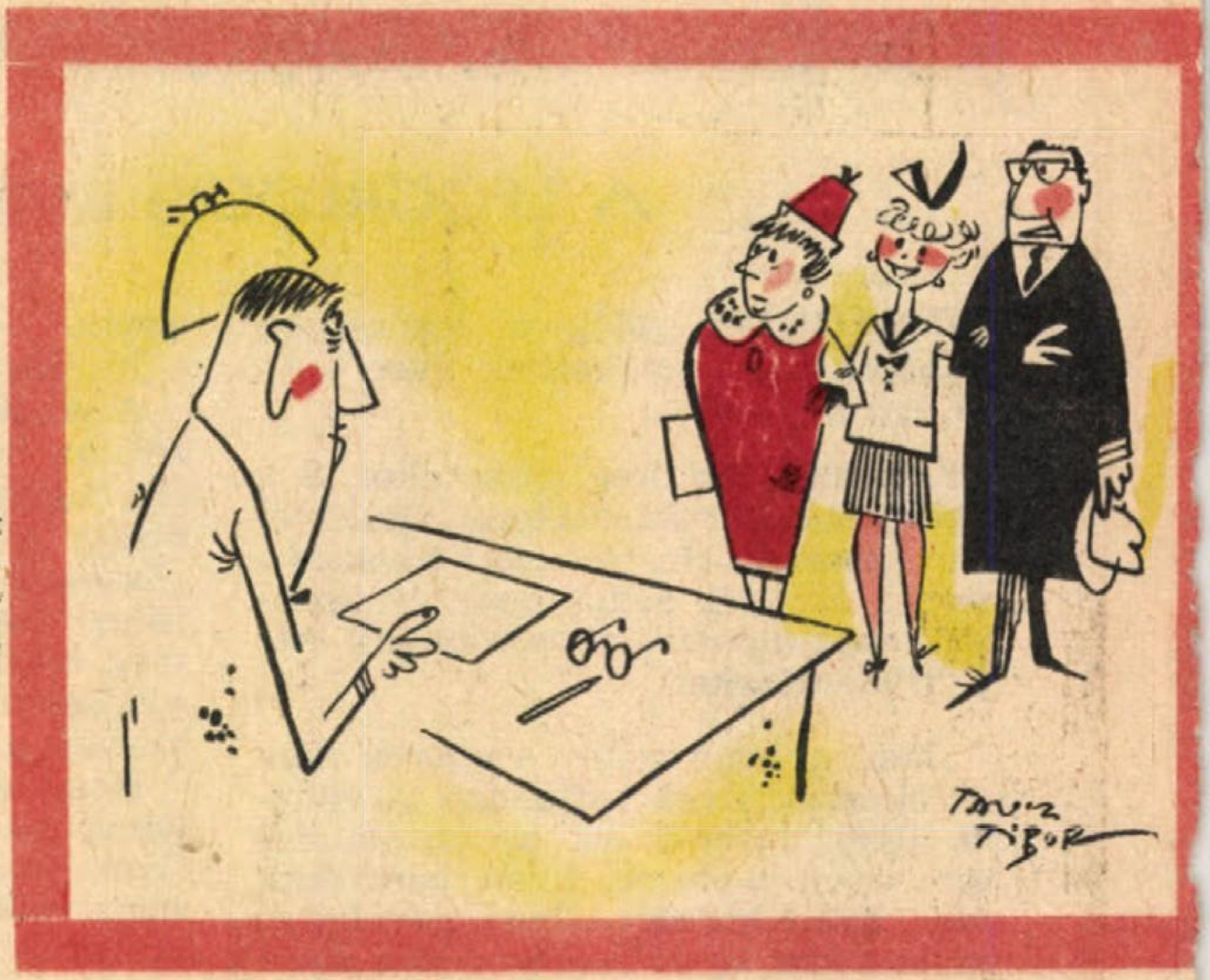

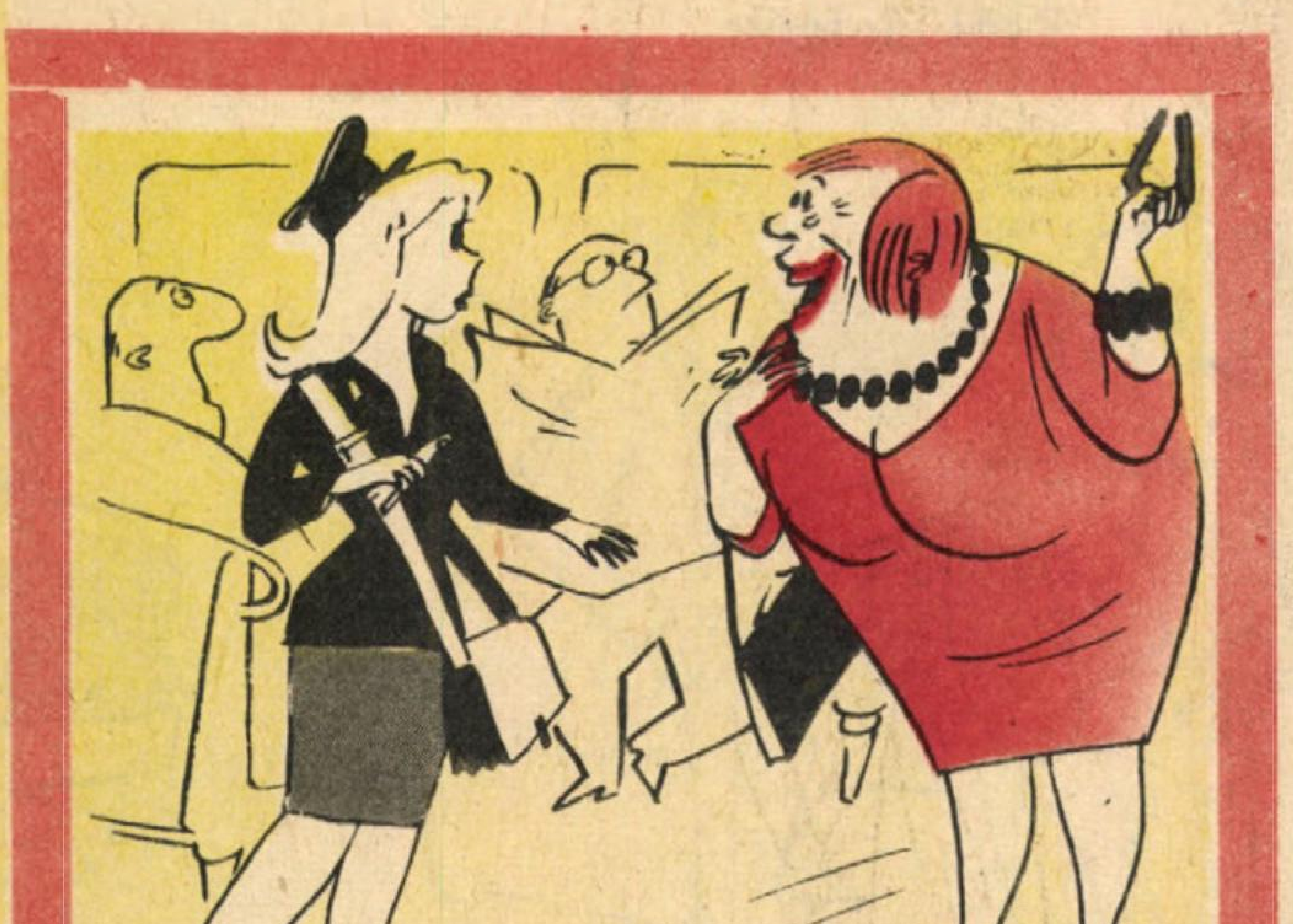

Udvariasság

– Kalauz néni, hány megálló még a Nyugati?...

Erdei Sándor rajza

Fiatalok

Önérzet

Gerő Sándor rajza

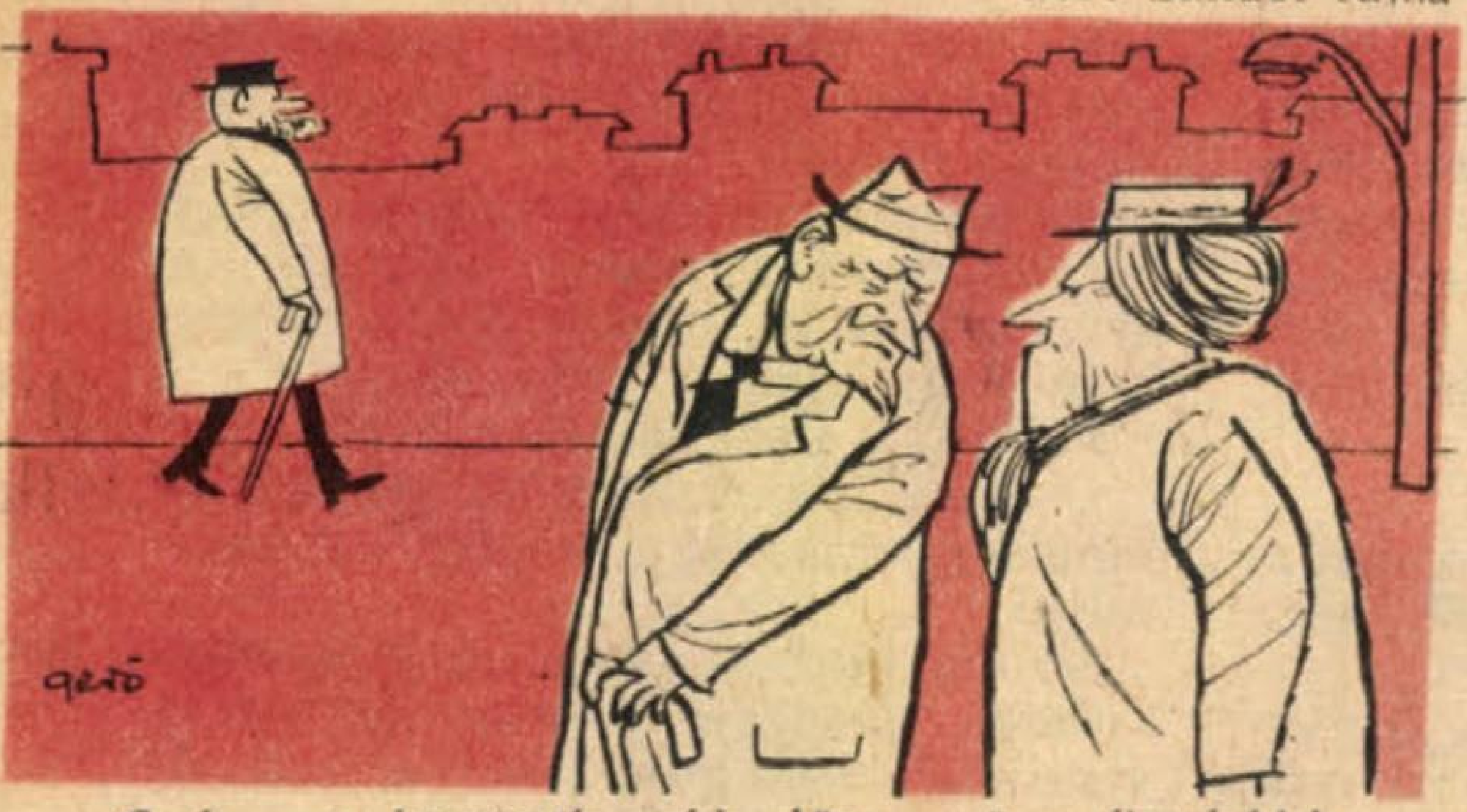

– Csak nem köszönök neki előre – ő a fiatalabb!

Munkamódszer átadás

Mészáros András rajza

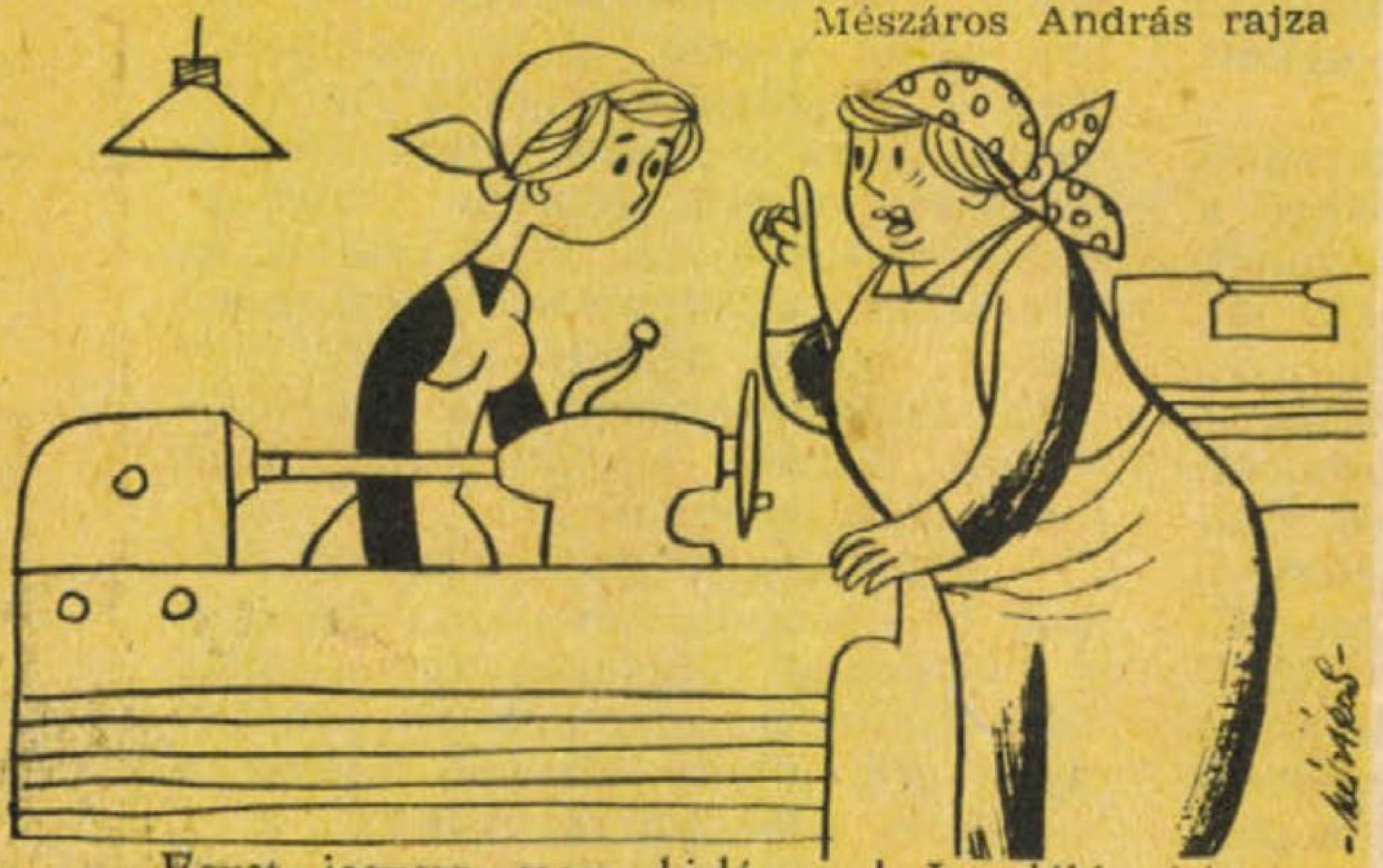

– Egyet jegyezz meg, kislányom! Legalább félórát késsél minden randevúról!

Délutáni randevú

Szegő Gizi rajza

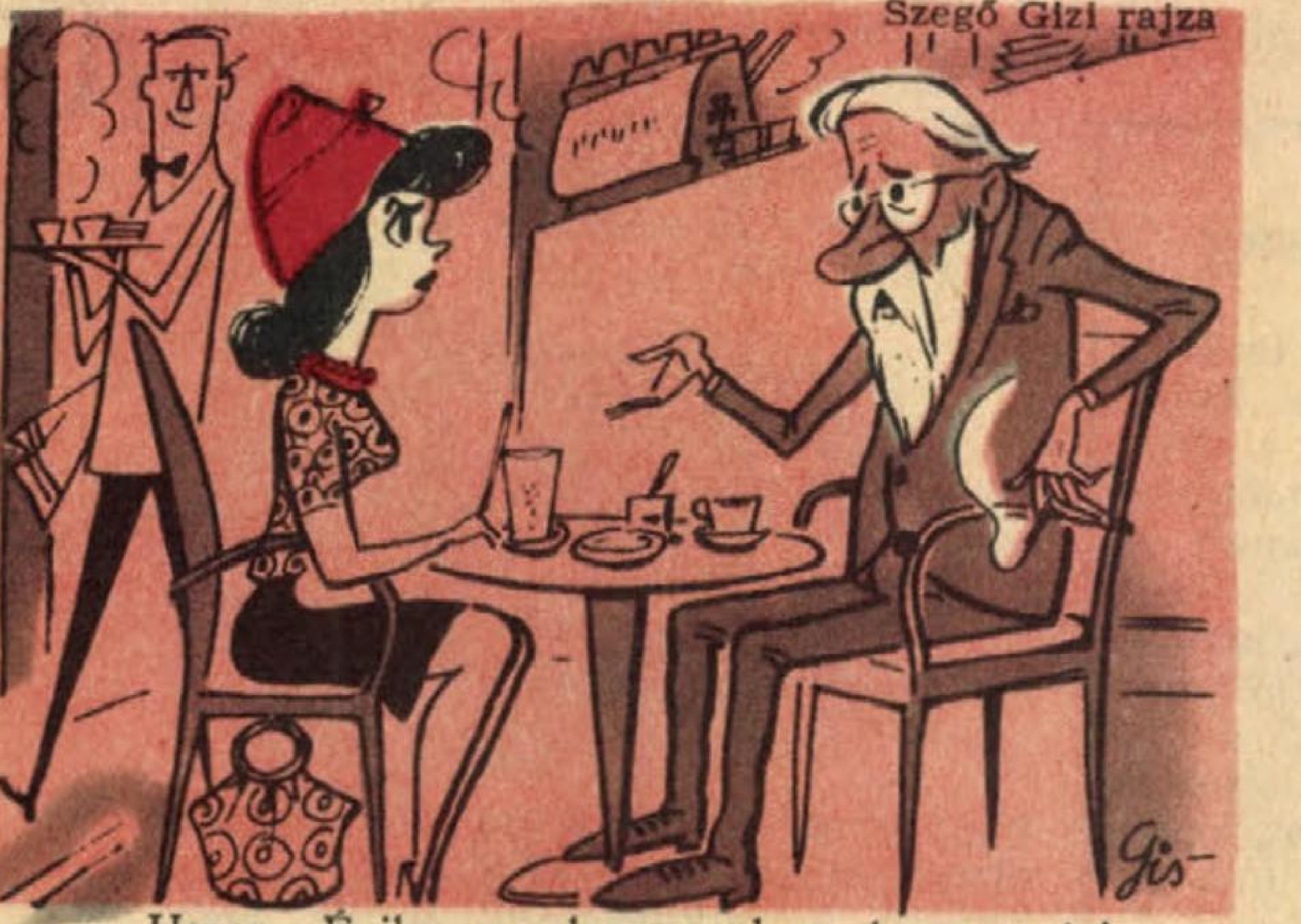

– Ugyan, Évike, ne legyen olyan konzervatív!

Ifjú titán

Mészáros András rajza

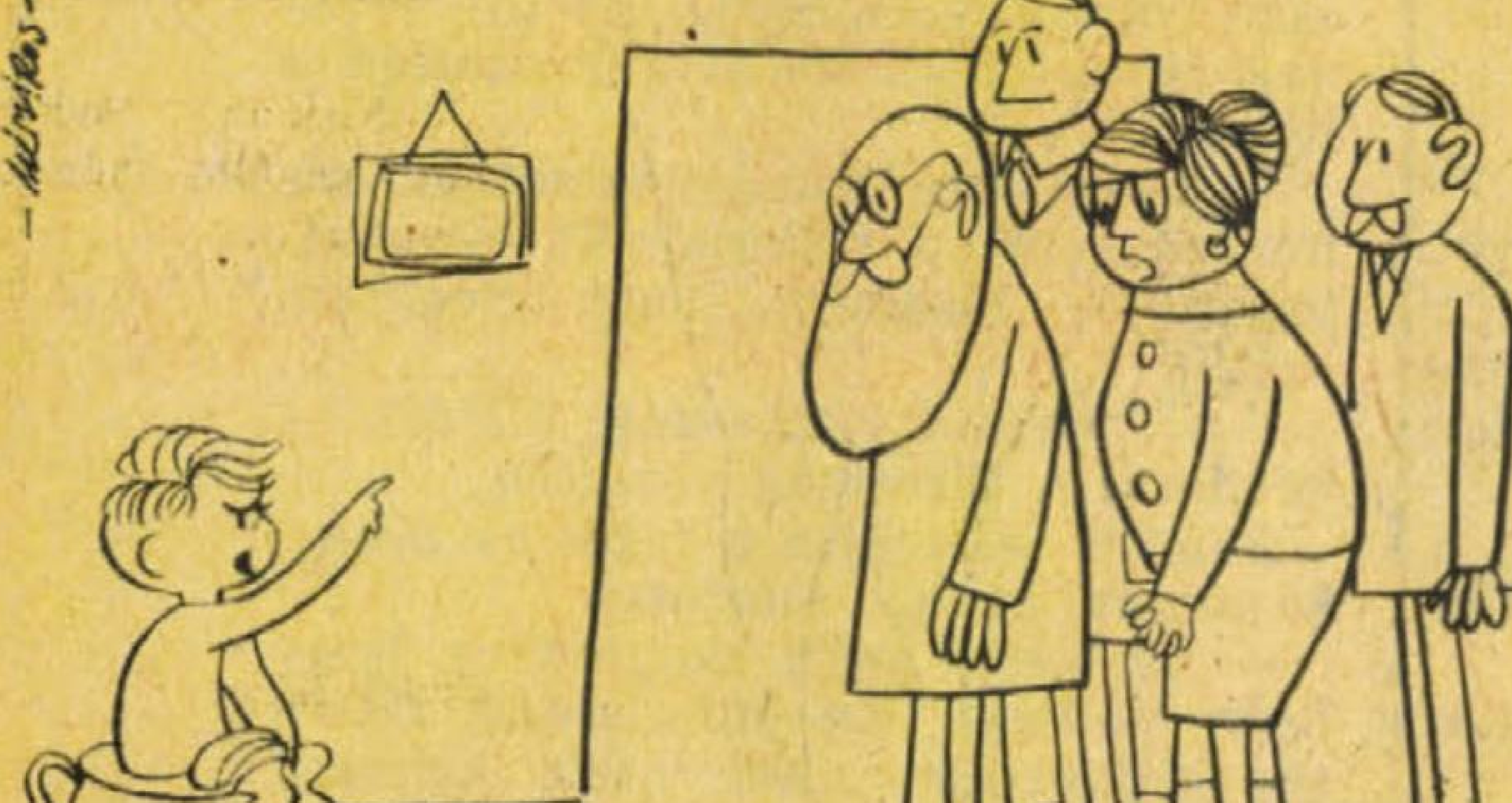

– Mit tudtok ti az életről!

Őszi kaland

Szegő Gizi rajza

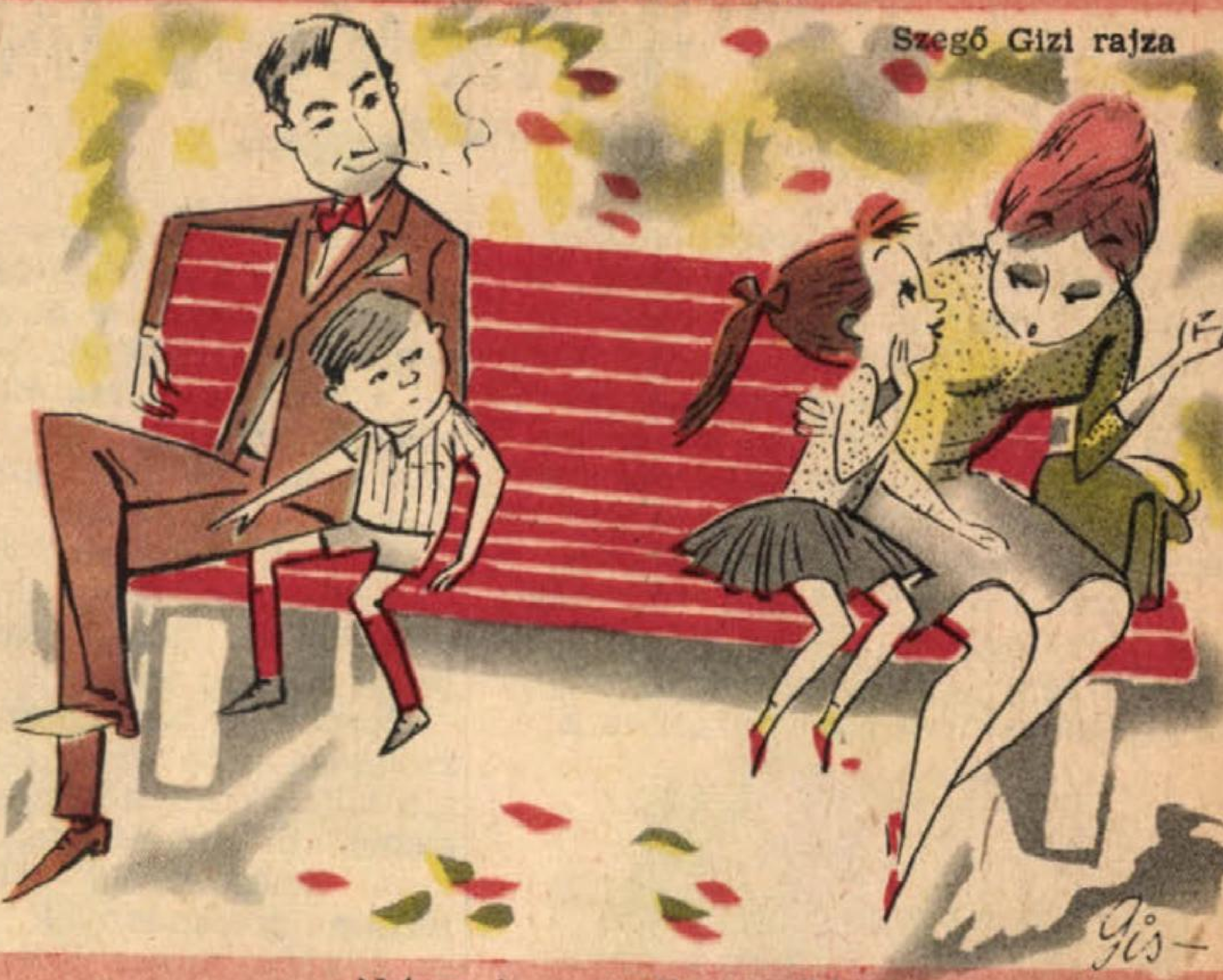

– Nekem is a papája tetszik!...

Előreszaladt a gyerek

Toncz Tibor rajza

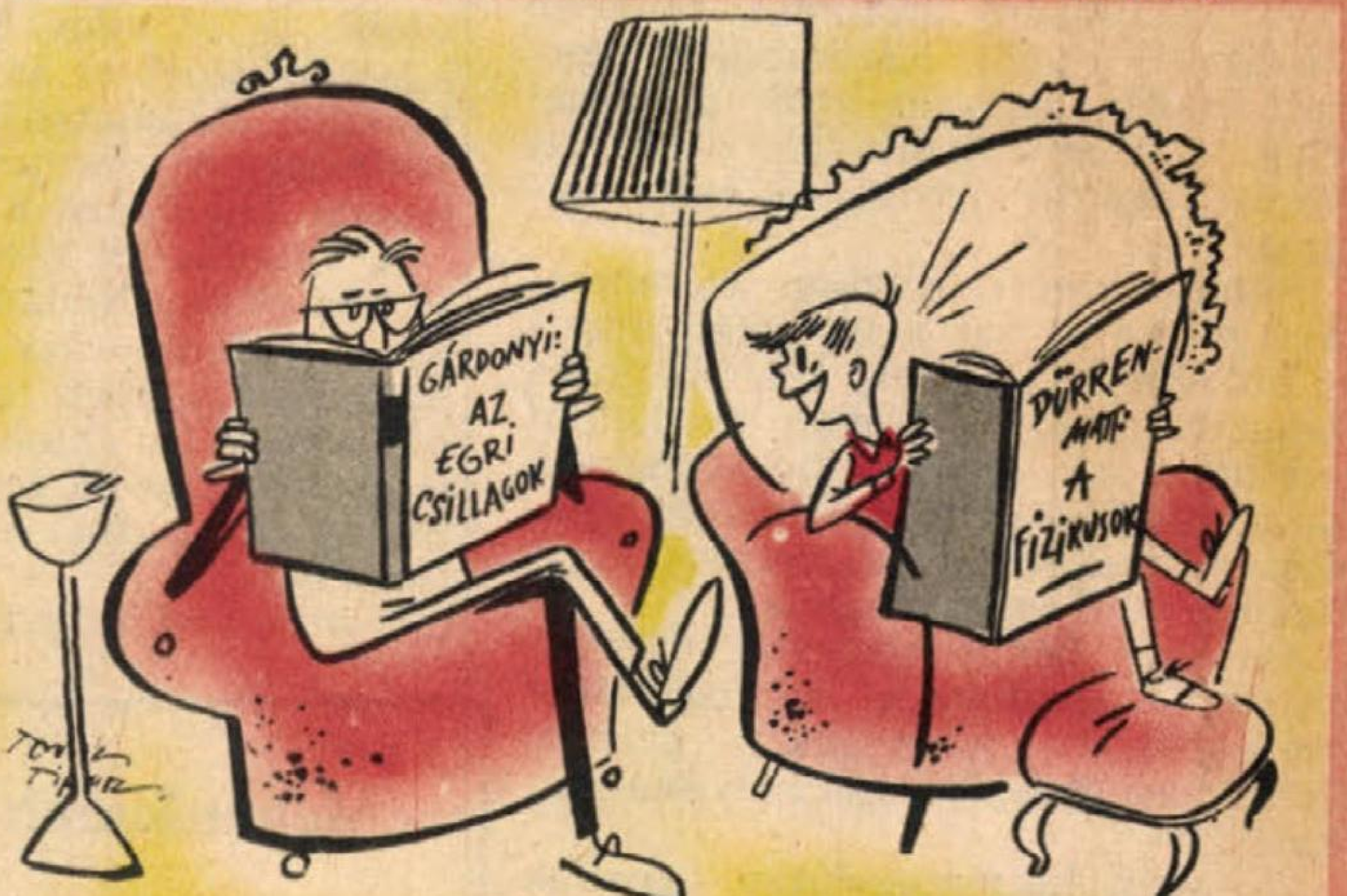

– Mondd apu, a tiéd milyen? Az enyém csuda muris!...

Örök téma

Mészáros András rajza

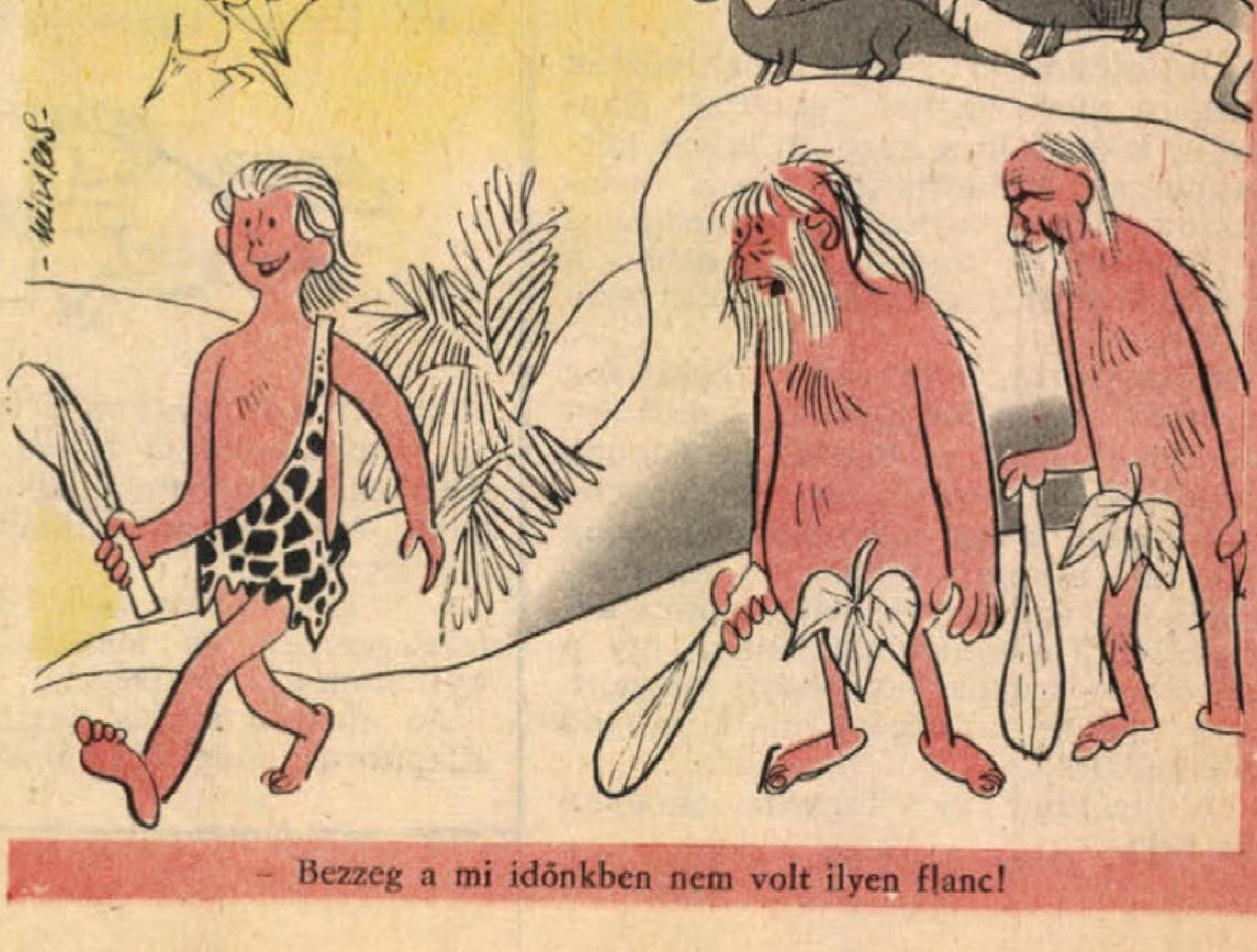

– Bezzeg a mi időnkben nem volt ilyen flanc!

Ráfizetéses lélek

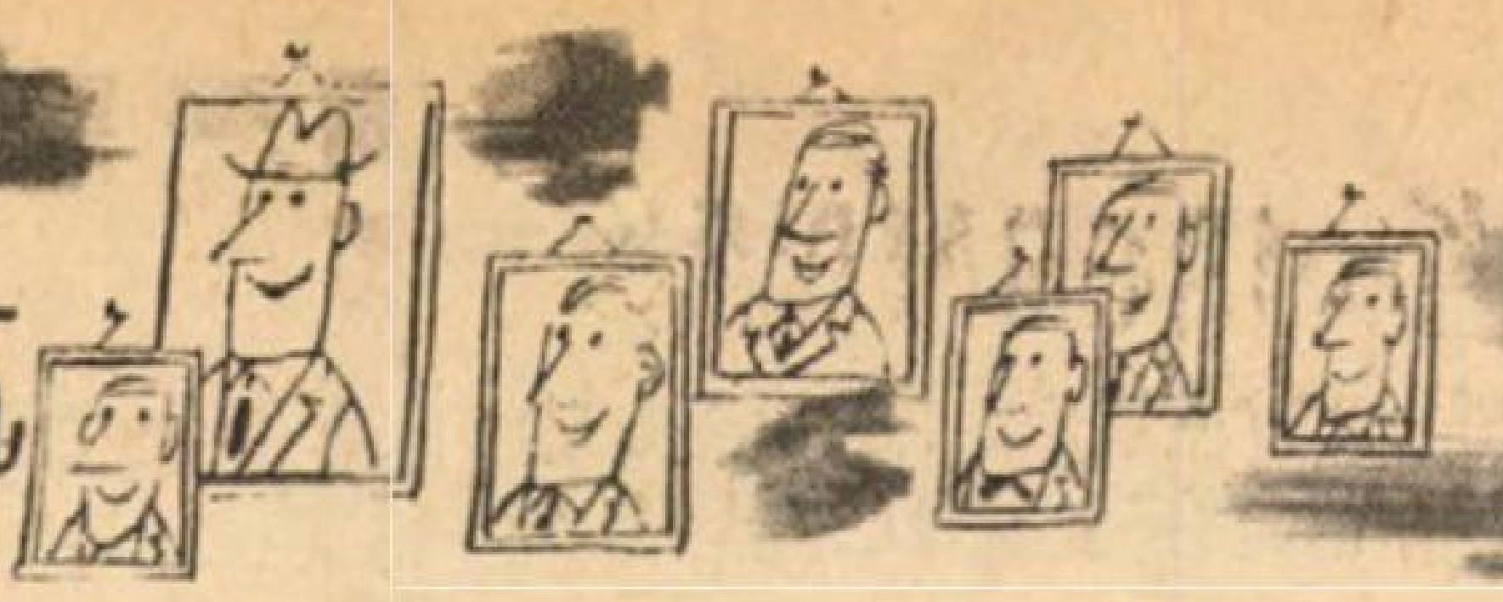

Kordai Sándorral ezerkilencszáznegyvenöt koratavaszán találkoztam először, amikor a főváros még reménytelen romhalmaz képét mutatta, és a szívekben általában csüggedés ült. Kordai azonban derűs arccal nézett szét egy bombatölcsér szélén, s miközben lapátot ragadott a kezébe, így szólt a csüggedőkhöz:

— Egykettőre rend lesz itt, csak meg kell fogni a munka végit!

Senki sem csodálkozott azon, hogy rövidesen hivatalos megbízást is kapott Kordai, irányítsa a környék romeltakarítását.

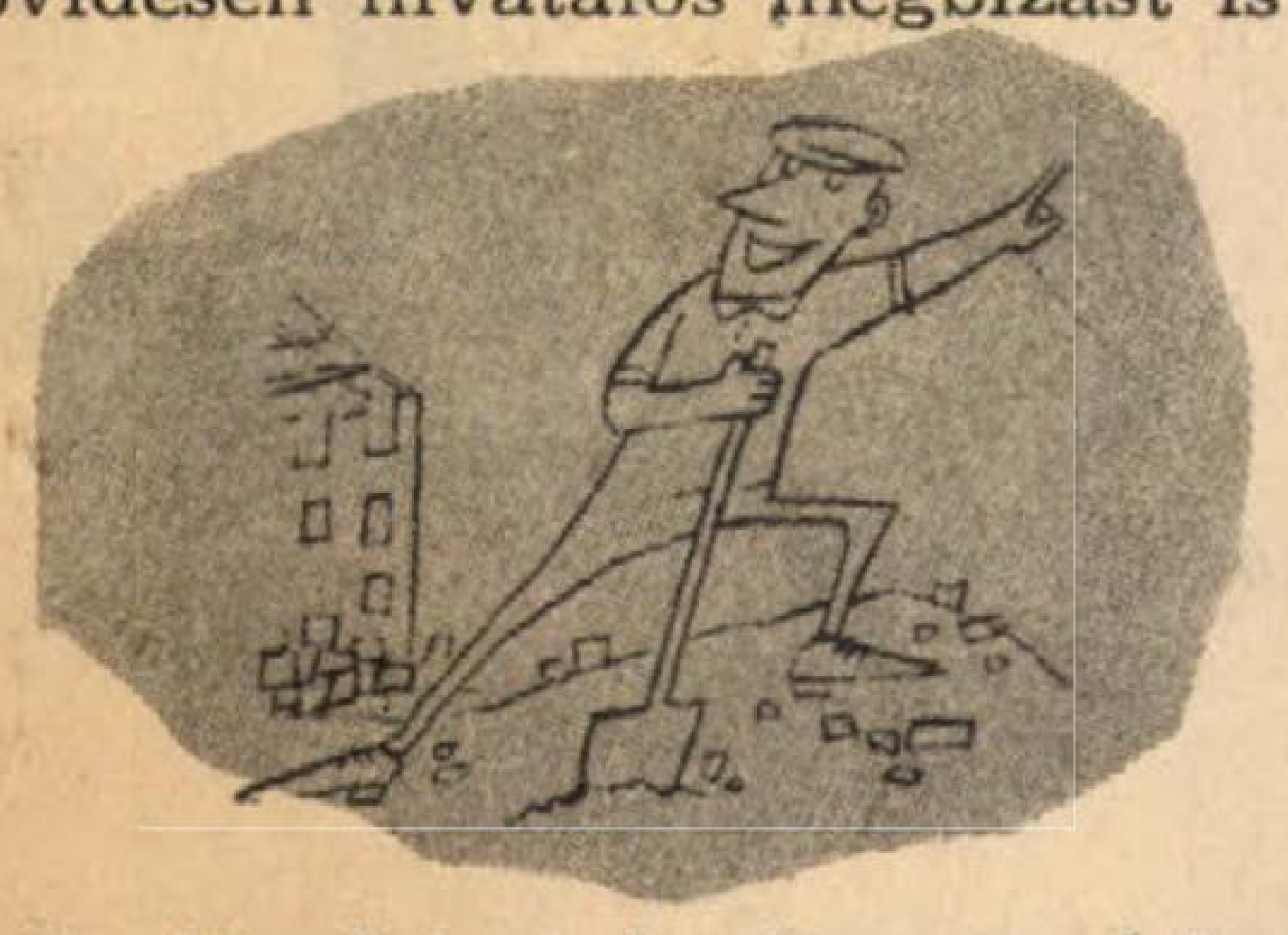

A legnagyobb örömmel, lelkesen vállalta a dolgot. Kézikocsikat szerzett, maga húzta az elsőt brigádjai élén. — Megy itt minden! — Nézett körül ragyogó arccal, — csak dolgozni kell.

Sajnos nem túlságosan szerencsésen jelölte ki azt a területet, ahová a hulladékot hordták, később dupla munkával és költséggel el kellett szállítani az egész törmelékhegyet, de Kordai akkor már a kerület újjáépítési felelőseként lelkesített mindenütt, ahol csak megjelent.

Ha már benne vagyunk a munkában — gondolta ki sugárzó lelkesedésében —, lebontjuk a csúnya, öreg házakat is, építünk helyette újakat!

A lakók kétségbeesetten keresték fel őt hivatalában, de csak mosolygott a kishitűségen, s ablakából megmutatta nekik az öreg háztömböket.

— Ezekért az ütött-kopott falakért búsultok, barátaim?! Gyönyörű, egészséges park, játszótér lesz a helyükön! Ti pedig új lakásokba költöztök mind, ki előbb, ki utóbb, de micsoda különbség lesz! Ne arra gondoljatok, hogy ma nincs tető felettetek, hanem arra, hogy a csillagokra láttok!

Optimizmusát nem béklyózták meg a hétköznapok gondjai! Énekelve kísérte ki a kerületi lakók kétségbeesett küldöttségét. Nem haragudott rájuk, sajnálkozva búcsúzott a kerülettől, midőn kinevezték a helyreállított téglagyár vállalatvezetőjévé.

Elhatározta, hogy annyi téglát fog gyártani az újjáépítéshez, amennyit csak bír! Ezért agyagból, homokból, kőporból, sőt, tüsszentőporból is gyártott téglát, s egy anyagtakarékossági javaslat alapján tégláit az emmenthali-sajt öntvényformái alapján készítette. Tégláinak tartóssága így a három — száztíz nap között mozgott, s a gyenge minőség miatt később megbírálták.

A bírálatot úgy fogadta, ahogyan az illik.

— A bírálat jogos — válaszolta —, egészében is, részleteiben is. Rosszul dolgoztam. De megígérem, hogy a hibákat kijavítjuk. Ma — emelte fel a hangját —, ma még gyenge minőségű téglákat gyártunk, de holnapra már jobbak készülnek, holnapután még jobbak!

Öklével az asztalra vágott:

— Meg fogunk tanulni téglát gyártani! Olyan téglát, amelyből akár házat is lehet építeni!

Kordai, e szuggesztív erejű felszólalása után megpróbálkozott még gittből, keményítőlisztből és szilikózisból állítani elő magasabb élettartamú téglákat, de erőfeszítései nem jártak eredménnyel. Elkövetkezett az a perc, mikor Kordait el kellett küldeni a téglagyár éléről.

— Előre megyünk, a megkezdett úton! — Mondta búcsúbeszédében a téglagyárban. — Sok sikert kívánok az új igazgatónak, dolgozzanak jól, eredményesen, szívvel-lélekkel.

— Előre megyünk, a megkezdett úton! — Mondta Kordai bemutatkozó beszédében az Útfúró és Tűzfalépítő Vállalatnál. — Remélem, a segítségemre lesznek, hogy megállhassuk helyünket a vállalat élén.

A vállalatnak nem volt könnyű a tervfeladata. Néhány nagyméretű kutat kellett fúrnia a Duna közepén, hogy amennyiben provokátorok eldugaszolnák a Duna eredetét, úgy az e mederbe ásott kutak segítségével biztosítani tudjuk a folyam folytonosságát.

Kordai redőzetlen tekintettel hallgatta meg mérnökeinek aggodalmas referátumait. Ajka körül magabiztos mosoly bujkált.

— Magam is úgy találom, hogy nem könnyű feladatot kaptunk. De azért állítottak minket erre a helyre, hogy legyűrjük a nehézségeket.

Felállt, s ünnepélyesen szólt:

— Nem fogjuk kímélni erőnket és tehetségünket! Ami belefér, azt beleadjuk!

Szavai úgy csengtek, mint egy eskütétel. Valóban ő volt az, aki a végsőkig kitartott, aki utolsóként hagyta el a süllyedő tervet.

Kordai neve a népgazdaságban akkor már legendás volt. Az a példakép volt Kordai, akinek nem tudnak olyan vezetői állást felkínálni, melytől visszarettent volna. Az iparban utoljára a Fogtechnikai Főigazgatóságot vezette. Miután többszázezer forintos újítási díjat csaltak ki tőle azzal a szélhámos ötlettel, hogy három műfog helyett ezentúl egy nagy fogat készítsenek a fogpótlásoknál, Kordait az ipar átadta egy másik minisztériumnak.

— Remélem, jól fogunk együtt dolgozni! — Mondta hivatalbalépésekor a Tudálékos Társaságban. — Ha élére állunk a tudománynak, nincsen olyan erő, amely elveheti tőlünk a tudomány élét, ha ráverünk!

Sajnos sem az optimizmus, sem a jövőbe vetett töretlen hit, mely anynyira jellemző volt Kordai képességeire — nem bizonyult elegendőnek az új munkakörében sem. Miután hétmilliárd forintot pocsékolt el egy Alkimista Kutatóintézet felállítására, s ott a mesterséges arany előállítása nem sikerült, felvetődött, hogy Kordait más minisztérium vegye át.

Ekkor jutott eszébe valakinek, hogy megnézze Kordai negyvenezer életrajzában, mi volt Kordai Sándor eredeti foglalkozása. Kiderült, hogy Kordai díszoklevéllel végzett műanyag-jogász volt!

Midőn megkérdezték, nem volna-e kedve a Műanyag-Művek Jogászi osztályának vezetésére, az oly erősnek ismert férfi arcát elborították a könnyek:

— Ezerkilencszáznegyvenöt óta álmodok erről a pillanatról! — Suttogta. — Tudtam, hogy megérem még!

— És miért nem szólt előbb? — kérdezte a bizottság vezetője.

Kordai felemelte a fejét és örömkönnyein át így kiáltott:

— Én nem azért dolgoztam, hogy helyezkedjek! Én mindenütt szívesen dolgoztam, ahol csak szükség volt rám!

Somogyi Pál

Megérdemelt méltóság

Amerika a klub-alapítások terén a korlátlan csacskaságok hazája. Külön klubjuk van a kövéreknek, a soványaknak, a kopaszoknak, a hatszoros elváltaknak, és egyéb szektáknak. A díszes gyűjtemény most ismét bővült. Nagy érdeklődés mellett megalakították a papucsférjek klubját. Amikor a vezetőség megválasztására került a sor, egyhangúlag elnökké kiáltották ki egy tekintélyes floridai nagykereskedőt. Ütemes tapsok szólították fel az új elnököt, hogy foglalja el helyét az emelvényen. Ő felállt ugyan, de ellenkező irányban, a kijárat felé rohant. A tiltakozó felkiáltásokra így mentegetőzött:

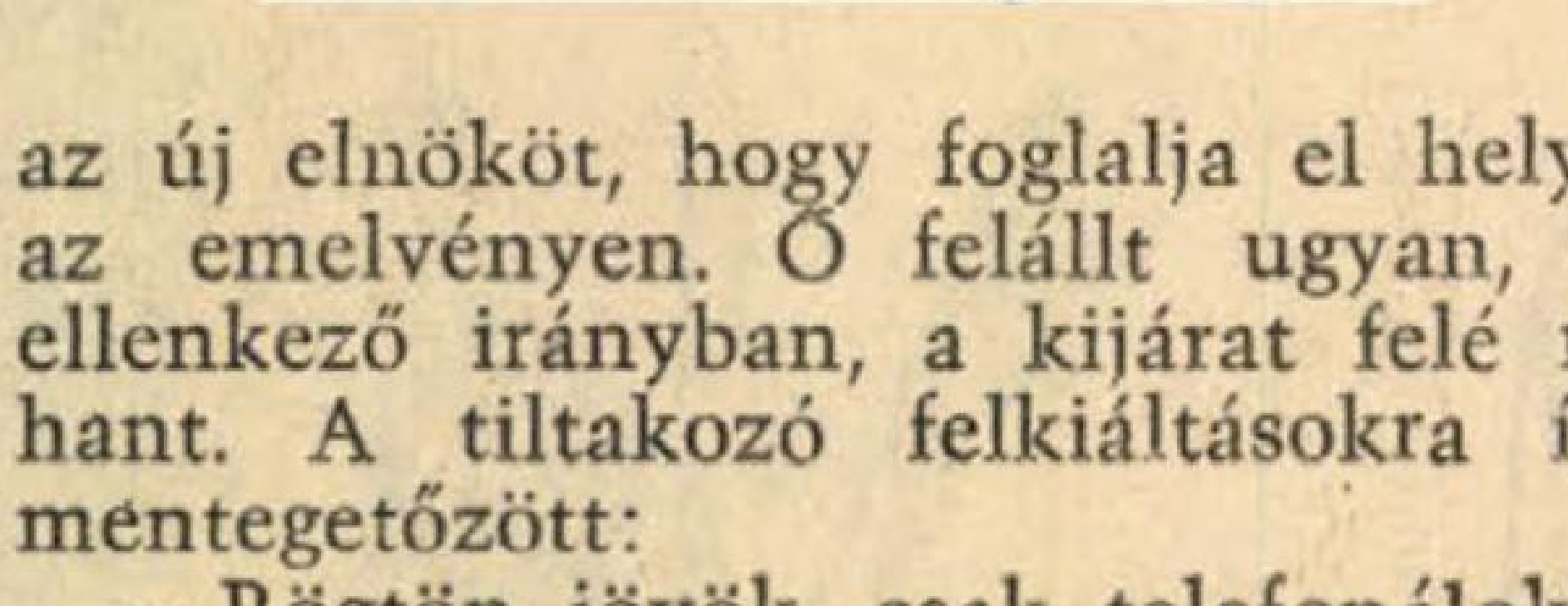

— Rögtön jövök, csak telefonálok a feleségemnek, és megkérdezem, elfogadhatom-e a tisztséget.

Az alakuló gyűlés tagjai vidáman állapították meg: jól választottak.

NEM HISZEK MAGAMNAK

Mától kezdve egy szavamat sem hiszem el. Tiszteletre méltó férfiak leleplezték aláváló hazug, rágalmazó mivoltomat. A tárgyi bizonyítékok súlya alatt megtörvén elhatároztam, hogy én is megszakítok minden kapcsolatot önmagammal.

A baj ott kezdődött, hogy hittem annak az elvetemült fráternek, nekem. Azt állította, hogy munkahelyemen, a Toronyóra Süllyesztő Vállalatnál lopnak. Az udvaron rozsdásodnak a láncok, melyekről eltűnt a toronyóra. Az igazgató nemcsak igazgat, hanem tapogatja a csinosabb munkásnőket, még a menyasszonyomat is, akivel emiatt szakítottam. A főkönyvelő a főkönyvelés mellett sikkaszt is. A művezető gyakran részeg, mint egy disznó s a főmérnök annyit ért a toronyórákhoz, mint hajdú a harangöntéshez. Az történik a gyárban, amit a klikk akar. Behívattak az igazgatóhoz. Ott ült a főkönyvelő, a művezető s a főmérnök is. Közölték, hogy nem saját személyükben vannak itt, hanem ők egy bizottság, melyet azért hoztak létre, hogy megvizsgálják panaszaimat, s mellém álljanak, ha igazam van. — S én, balga! Ezután megsértettem a bizottságot! Azt, amelyik mellém állt volna. Azt! Pártatlan bizottság állapította meg, hogy bizalmatlan vagyok, s már a vizsgálat megkezdése előtt kételkedem a jószándékukban. — Ami igaz, az igaz... Vizsgálat előtt voltunk, s én már kételkedtem. És nem is tagadtam, hogy kételkedem. Elvetemültség! — Tudom-e, hogy 16 év alatt mennyi toronyórát szereltek ki? — Nem tudtam. — Akkor miből gondolom, hogy eltűnt, akár egy is? A láncok — mondok — az udvaron. — Az bizony nem jó, mondták ők, el kell vinni a raktárba. A bírálatot elfogadják. Ha csak ezt mondtam volna, most nem lenne semmi bajom. Igazuk van, tagadhatatlan. Akkor tényleg nem lenne semmi kellemetlenségem. S most kezdtem el kételkedni önmagamban.

Bebizonyították azt, hogy a disznó nem él pálinkával, a művezető pedig igen. Tehát rágalmazok. Megtörve vallottam be, hogy gyermekkoromban láttam utoljára hajdút, s az sem öntött harangot. Sőt. Lehetnek olyan hajdúk is, akik kitűnően értenek a harangöntéshez. S a klikk? Követelték, hogy nevezzem meg a klikk tagjait, de meg ne merjem sérteni a bizottságot, mert úgy kirúgnak, hogy a lábam sem éri a földet. Egyetlen klikktagot sem tudtam megnevezni. Leforrázva vonultam ki az irodából.

Azóta szakítottam önmagammal. Már a tükörbe sem merek nézni, ezért borotválatlanul s elhanyagoltan járok.

Én édes jó istenem! Ha mégegyszer születnék, add, hogy bizottság legyek!

Bihari László

Királyok sorsa

Erdei Sándor rajza

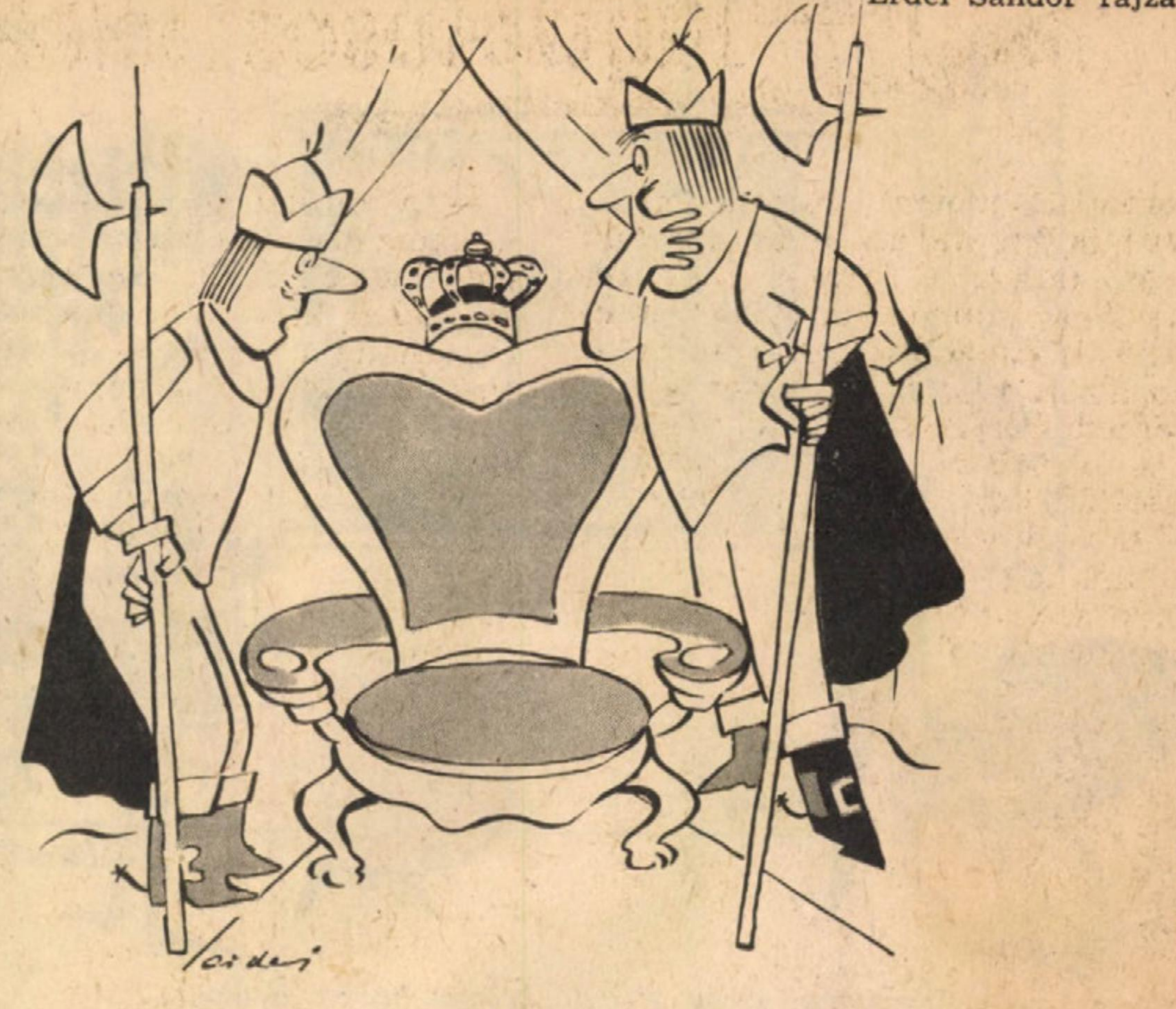

– Az előbb még megvolt! . . .

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácsék házitanítót fogadnak Elemérke mellé. Néhány hét után azt mondja Kovács a házitanítónak:

— Úgy veszem észre, ez a gyerek nem halad semmit.

— Dehogynem — mondja a tanító.

— Hát akkor kérdezzen tőle valamit, hadd lám, mit tud.

A házitanító így szól a gyerekhez:

— Halljunk, Elemérke, egy közmondást.

A gyerek hallgat.

— Nagyon helyes — bólogat a tanító. — Hallgatni arany.

Üres fecsegés

Balázs-Piri Balázs rajza

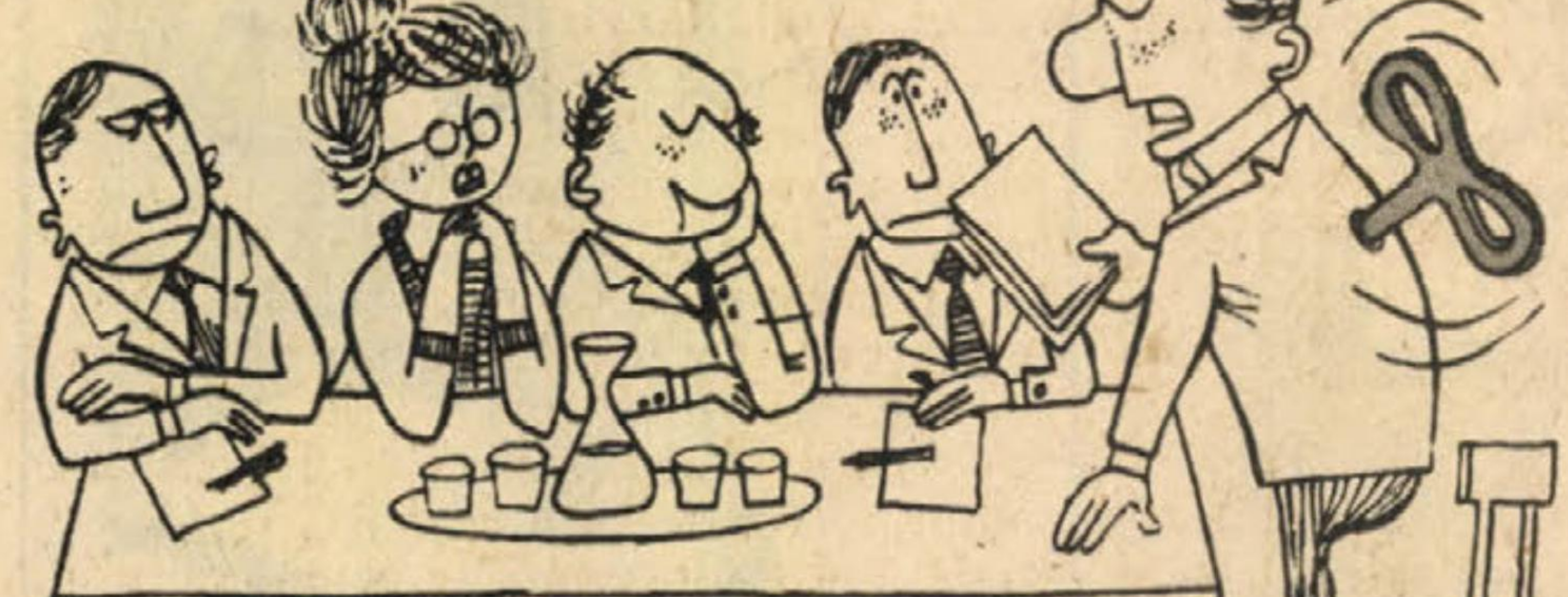

Modern darab

Szegő Gizi rajza

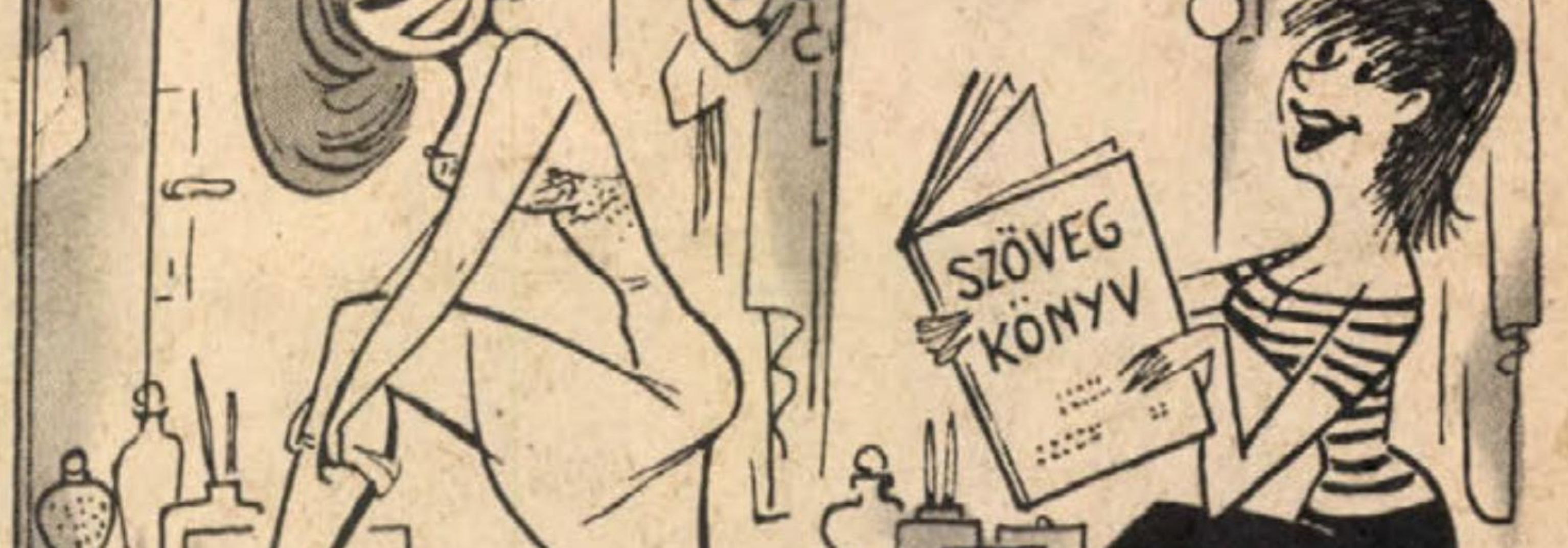

– Nem nagy a szerepem, de a második felvonás végén mondok egy irtó nagy malacságot! . . .

Beszélgetés a Fehér Házban

Toncz Tibor rajza

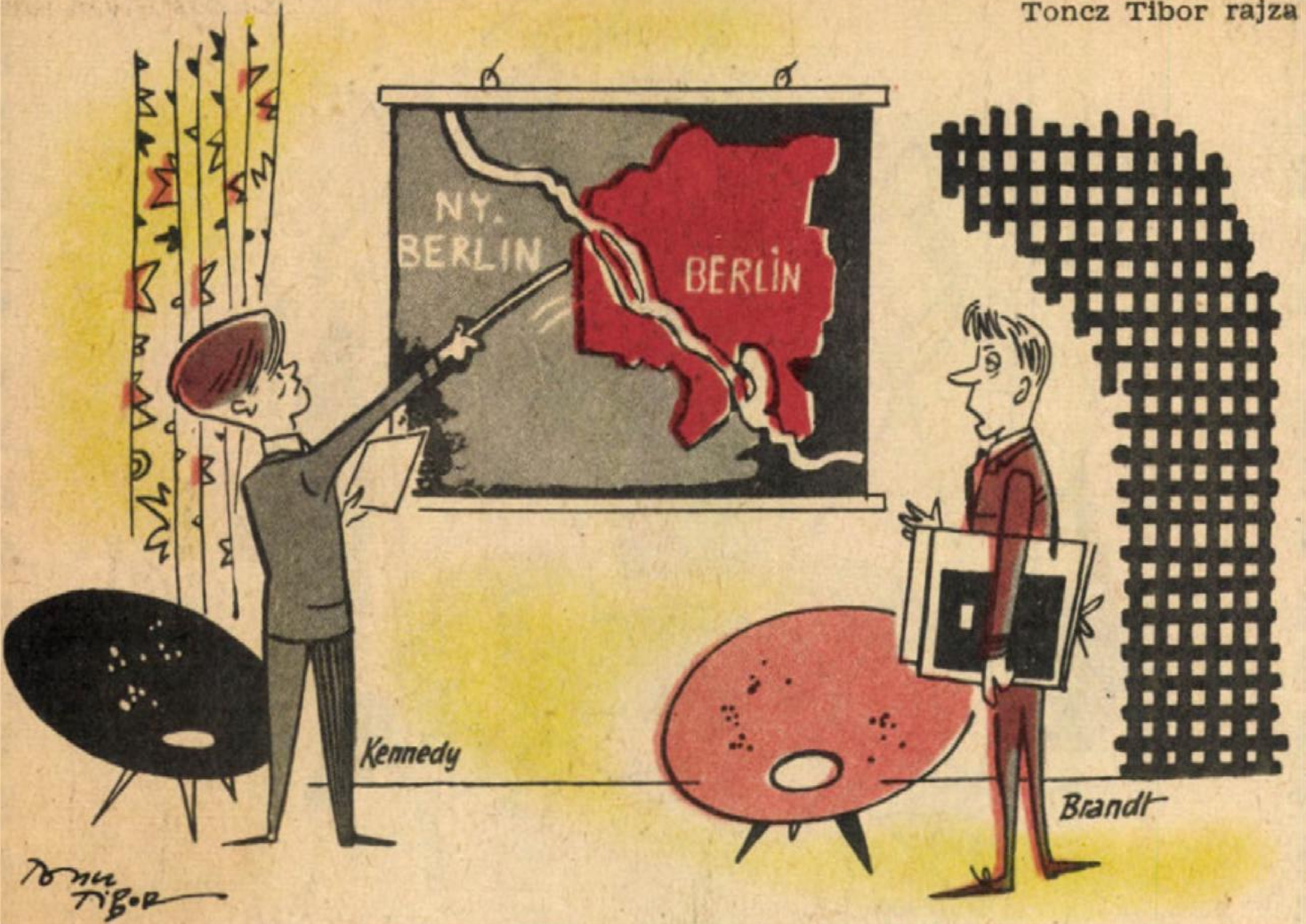

Kennedy: Hogy lehetne Nyugat-Berlint eltolni . . .
Brandt: Mondja, elnök úr, nincs az már eltolva? . . .

Híres yogi Pesten

Fülöp György rajza

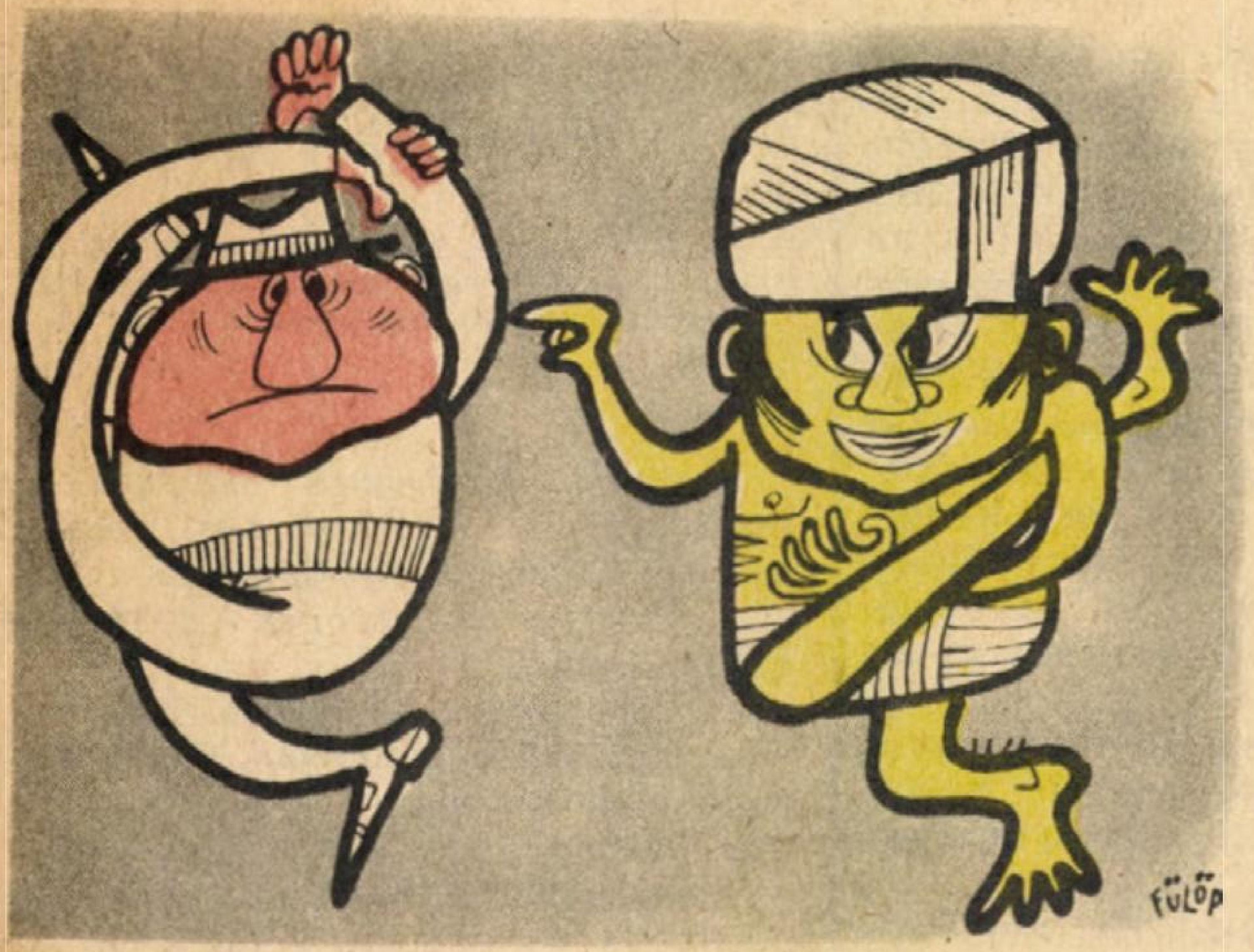

– Szintén yoga?
– Nem, hatos villamos!

A művezető közbeszól

Pusztai Pál rajza

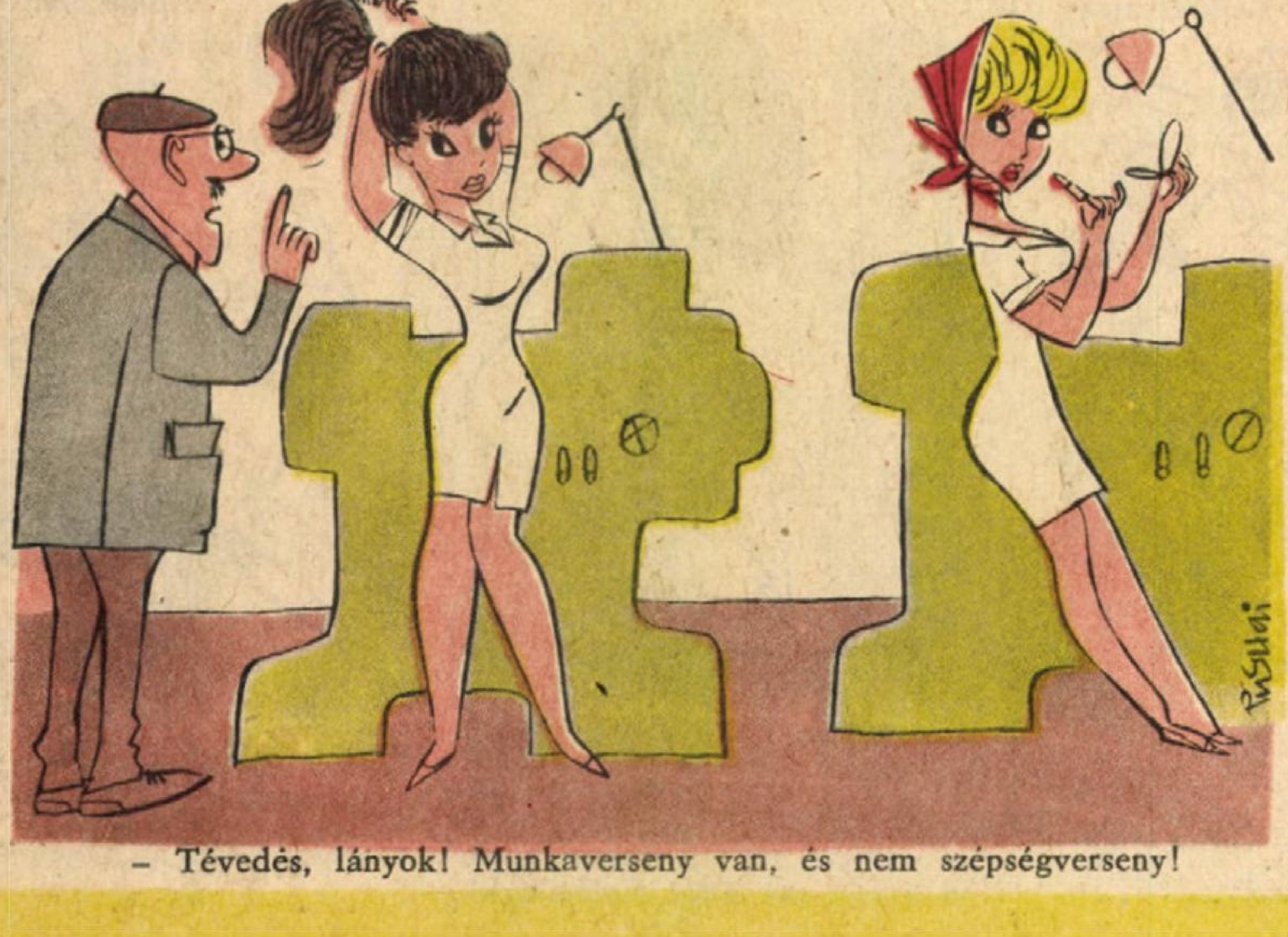

– Tévedés, lányok! Munkaverseny van, és nem szépségverseny!

Párbeszéd

Plisszírozott sárga húsban
Feketén, soványan, búsan
Mint egy tragikus kórusban,
Ülnek, öreg tantik; hárman,
Délután a kávéházban.

Mondják életük sok kínját
És egynémely Andaxinját;
Azt is, hogy ki nem küld Ikkát.
Menyeiket jól kiszidják.
Megisszák azt a kis szimplát.

Ülnek, holott rég megitták.

Nézem őket bölcsen, csöndben.
De nem ered meg a könnyem.

Bejön három mai kislány.
Üdén, szőkén, fénylő-tisztán.
Karcsúak, akár a cickány.
Elfoglalnak egy kis padkát.
Férfiszem és halásznadrág

Jó szorosan tapad rajtuk.
Csicsereg a durcás ajkuk.
Három vén nő összehajlik;
Suttogásuk idehallik:
— Pár divatot mi is hordtunk!
De ilyenek — sohse voltunk!

Összehajolnak a lányok
És így szól dús Bardot-szájuk
(Írás közben megáll kezünk)
Ilyenek mi? Sohsem leszünk!
S mi középen bölcs derűvel
Duplát iszunk. Keserűen.

Fedor Ágnes

E heti hirdetésünk

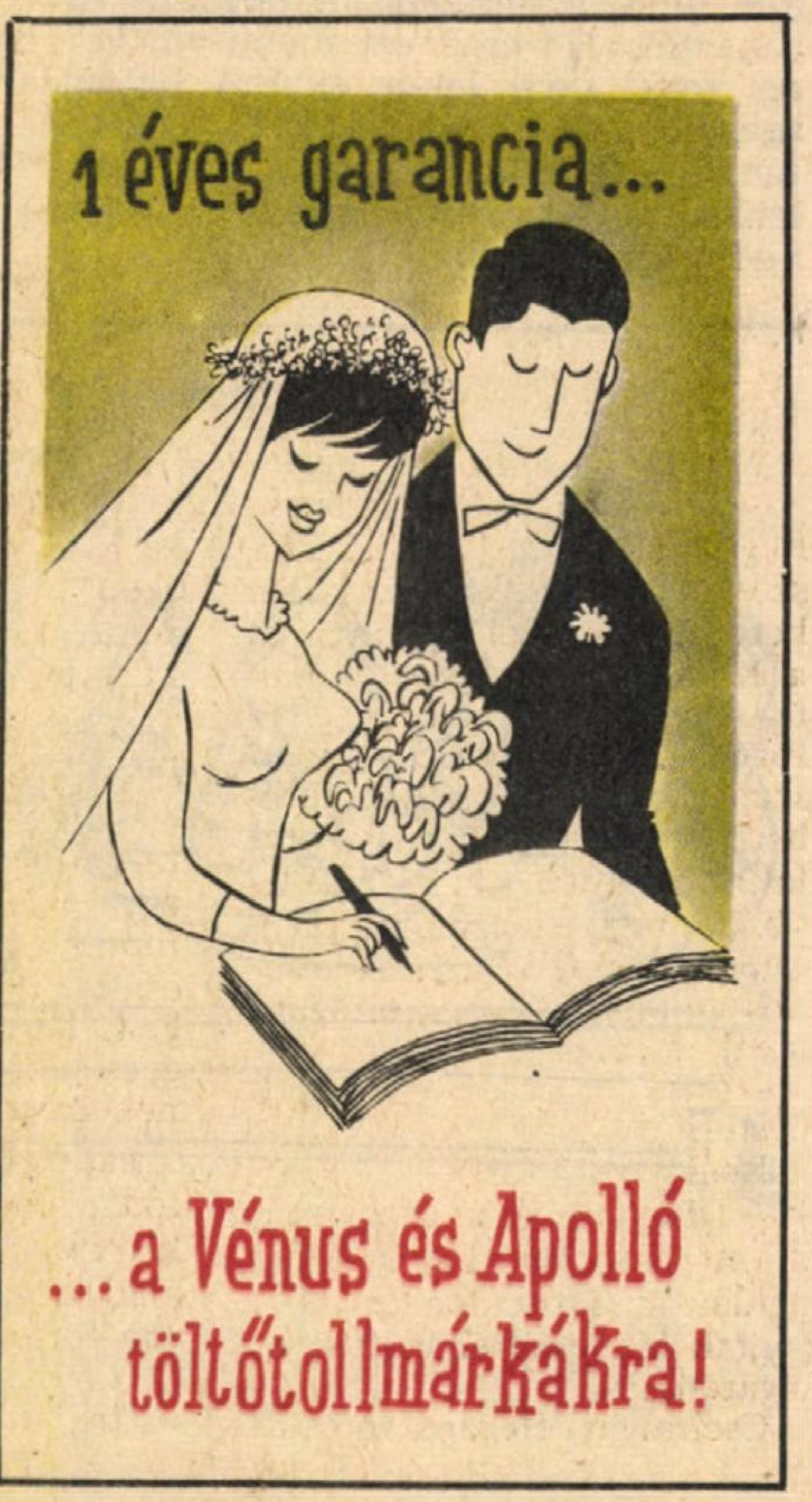
1 éves garancia...
... a Vénus és Apolló töltőtollmárkákra!

ELDORÁDÓ PESTEN

Jobb híján arról vitatkoztunk, hol lehet a leggyorsabban meggazdagodni. Valaki Szaúd-Arábiát propagálta, mondván, ott még rejtett olajkutak várják a feltárást. Mások Amerikára szavaztak, a korlátlan lehetőségek klasszikus hazájára, ahol egy Liston nevű rovottmúltú analfabéta leütötte Patterson világbajnokot, és az alulmaradt bokszoló közel két millió dollár fájdalomdíjat vasalt be.

– Pesten lehet a leggyorsabban meggazdagodni, – szólalt meg végül Elemér.

Példával illusztrálta:

– Harminc évi külföldi tartózkodás után látogatóba érkezett Budapestre Csellinger Dezső. Egy gyerekkori barátja várta a repülőtéren, és kikísérte az osztályonfelüli szállóba, ahol a kedves vendég öt napra szobát bérelt. Amikor a barát meglátta a szobában a fényűző berendezést, és a televíziós készüléket, füttyentett, és amúgy jó pestiesen megkérdezte:

– Mennyit fizetsz ezért?

– Napi 14 dollárt – hangzott a válasz.

Nem csoda tehát, hogy a jóbarát, amikor érdeklődtek nála, hogy odakünn Csellinger mivel foglalkozik, könnyedén ezt válaszolta:

– Milliomos. Van neki egy millió dollárja. Ugye abból meg lehet élni?

Gyors számítás: mindenki jóváhagyta, egy millió dollár elegendő a szerény megélhetésre.

Másnap Csellinger gyalogosan nekivágott a városnak. Régi emlékeit kutatta. Először a Bucsinszky kávéházat kereste a Wesselényi utca és a Körút sarkán, mert annak összes helyiségében és elsősorban a kártyaszobájában szép estéket töltött ifjú korában. A kávéházat nem találta meg, ellenben beleütközött régi ismerősébe, bizonyos Roska Tódorba. Kölcsönös ujjongás után a látogató megkérdezte:

– No, és ti hogy éltek Pesten?

Roska sóhajtott:

– Köszönöm, megvagyunk, de még akadnak bajok. Most például a harmadik trafikból rúgtak ki, sehol sincs filteres cigaretta.

Csellinger elegáns mozdulattal benyúlt a zsebébe, és átnyújtott a panaszkodónak egy doboz Stuttgartban készült valódi amerikai Viceroy cigarettát.

Valamivel viszonozni kívánta Roska a fejedelmi gesztust, és este társaságban így nyilatkozott:

– Emlékeztek Csellingerre? Hazajött látogatóba. Két millió dollárja van.

Igy duplázódott meg egy nap alatt Csellinger vagyona.

Harmadnap a látogató arra kérte a hotelportást, szerezzen neki egy New York Herald Tribunet.

– Szeretném tudni, hogyan áll a General Electric a tőzsdén. Van belőle három pakettem.

A portás lelkendezve közölte ismerőseivel:

– Lakik nálunk egy bizonyos Csellinger, aki sorsjegyügynök volt Pesten, hatalmas karriert futott be odakünn. Három millió dollárja van.

Kiszámította, hogy egy pakett részvény körülbelül egy millió dollárt érhet.

Könnyen szerezte a vendég a negyedik milliót. Megcsodálták Bécsben vásárolt veterán Volkswagenjét.

– Még megy – szólt szerényen. – Pedig már 110 ezer májlt futott.

Aki ennyit autózik, plánc nem is kilométerben, hanem mérföldben, annak nem lehet kevesebbje négy millió dollárnál. Ezt az összeget súgta valaki Roska fülébe. O még csak az első milliónál tartott, és izgalmában a négy-et úgy értette, hogy hét, tehát Csellinger vagyona most már ugrásszerűen emelkedett.

A búcsúzásnál Csellinger megtisztelte Roskát:

– Ugy gondoltam, Győrben megállok pár órára, van ott egy öreg nagynéném. Nem tudom, lehet-e ott gyorsan dollárt beváltani. Adjál nekem 300 forintot, hadd legyen nálam pénz. Megadom neked, vagy így, vagy úgy...

Ezután Csellinger megilletődve hagyta el a mi szép kis városunkat, ahol pár nap alatt hét millió dollárhoz és 300 forinthoz jutott.

Stella Adorján

Napfogyatkozás

Hegedűs István rajza

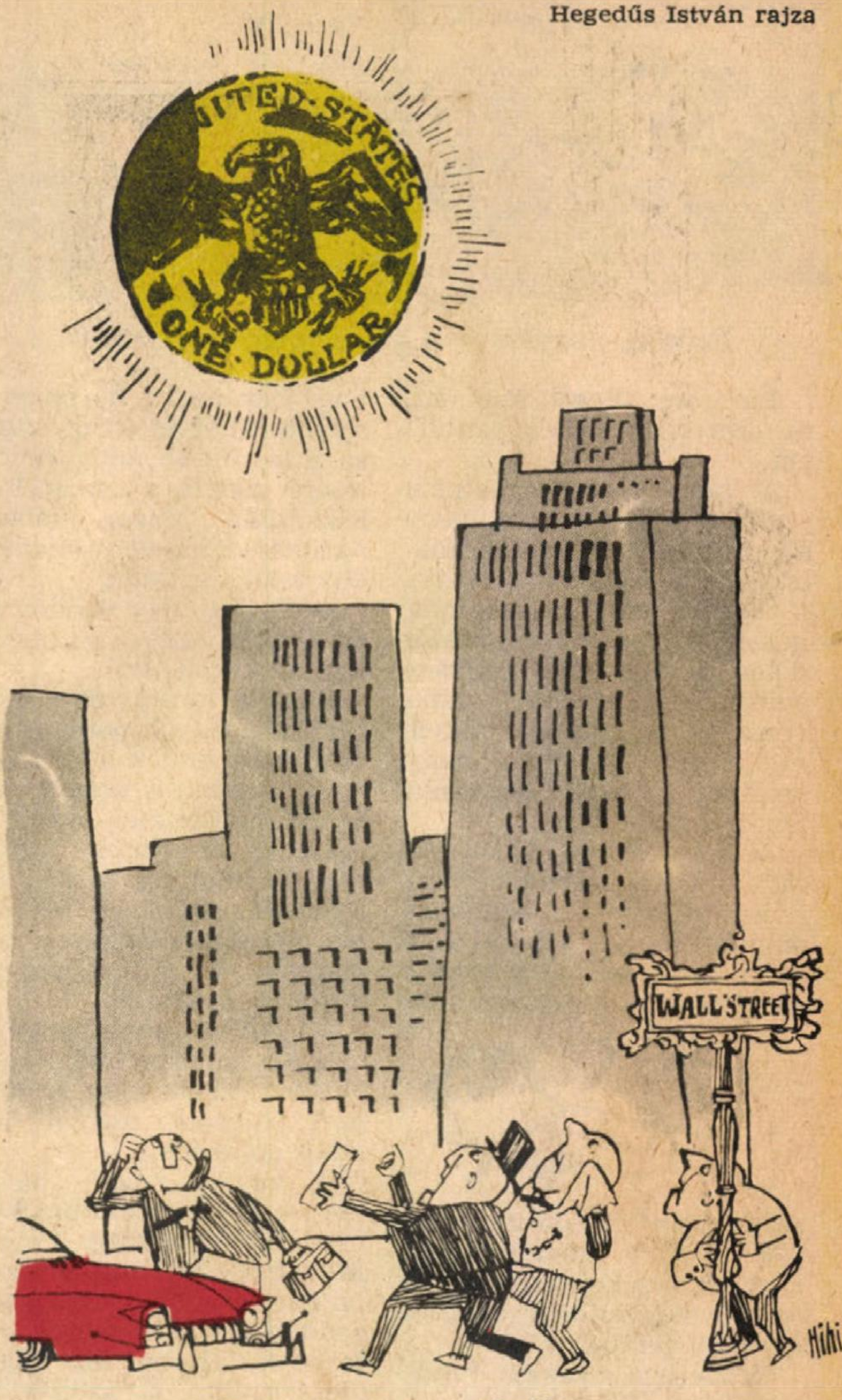

Avagy bessz van a tőzsdén

Csomagolástechnika

Vasvári Anna rajza

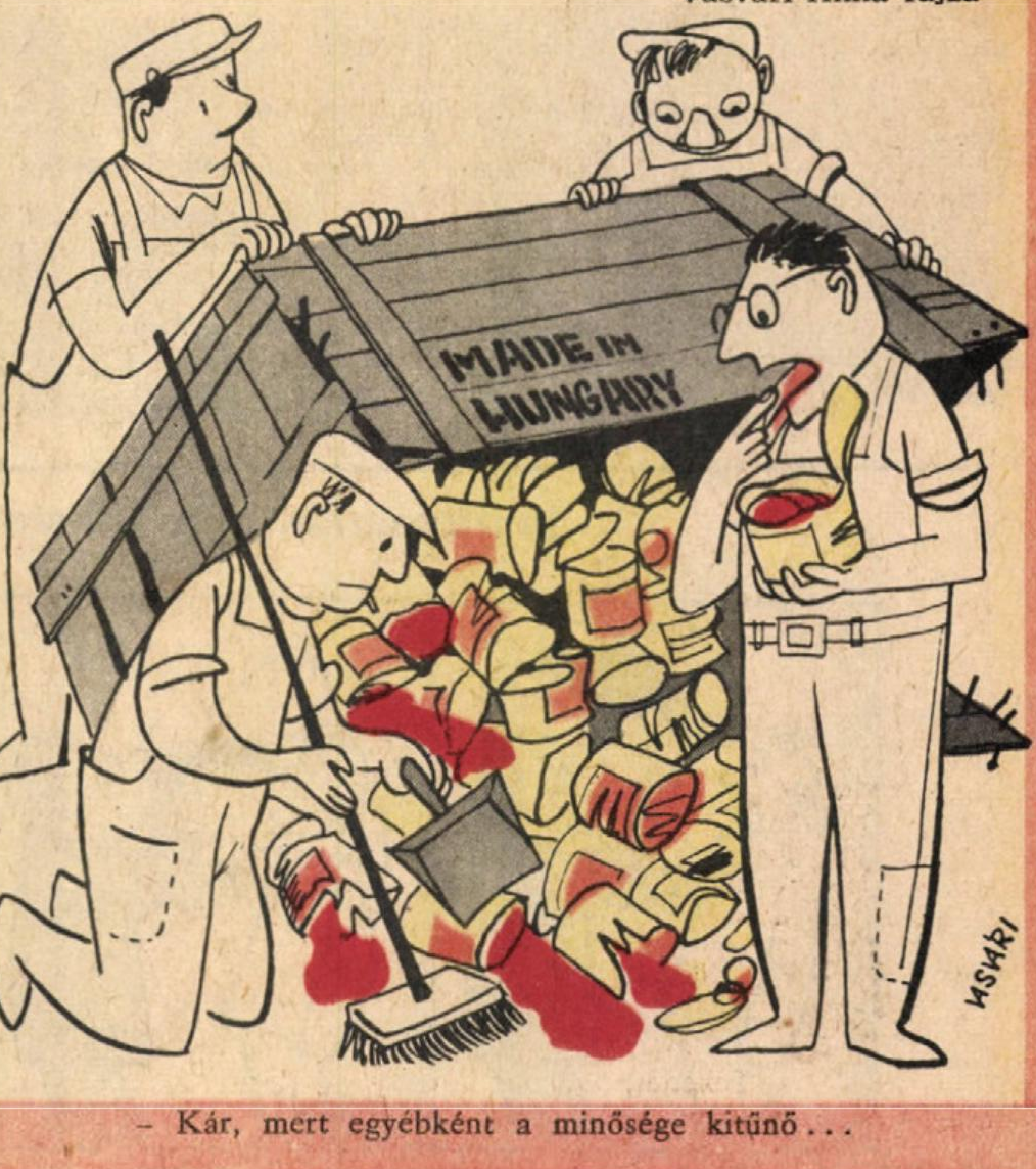

– Kár, mert egyébként a minősége kitűnő...

Szerződnénk, de kivel?

„A szerződéses hizlalás biztos jövedelem" — hirdeti a rádió, a televízió, sőt még a gyufásdobozok címkéjén is ez olvasható. És ez igaz is, tapasztalatból mondom. Mi itt Kübekházán többen is szeretnénk hizlalási szerződést kötni. Én például hat darab jószágra szerződnék. Igenám, de kivel?

A régi felvásárlót leváltották, utóda nincsen. Kérjük a Csongrádmegyei Állatforgalmi Vállalat sürgős intézkedését.

Kiss András
Kübekháza, Fő u. 41.

Prózai sorok — Lyra-i gombócokról

Barátom hegedűművész, és szereti a szilvásgombócot.

A két dolog egyébként semmiféle ellentétben nem áll egymással; Schiller költő volt, és állítólag szerette a rothadt almát. (Micsoda gusztus!) Nos, nem okosabb dolog, akkor már szilvásgombócot szagolni, pláne enni — mégha az ember mellé nem is olyan nagy művész, mint mondjuk Schiller volt.

A szóbanforgó barátommal a Zeneművészeti Főiskolán (magyarul: Zeneakadémián) tevékenykedtünk, s mert munkánkkal alaposan megemeltük kultúránk országos szintjét, utána fáradtan és nem kismértékben éhesen betértünk a művészbejáróval szemben székelő Lyra étterembe.

Kezdetben minden rendben ment. Megettük a levest — ízlett, megettük a húst — az is ízlett. S ekkor került sor a szilvásgombócra, amely annyira ízlett, hogy barátom a három mosolygó gömböc elfogyasztása után újabb adag rendelésére szánta rá magát. A kiszolgáló pincér kartárs azonban mereven ellenállt óhajának, szólván:

— Sajnos, egy vendégnek csak egy adag gombócot szabad kiszolgálni.

Először mosolyogva néztünk rá: milyen pompás humora van ennek a dolgozónak! — aztán kétkedve: micsoda balítéletei vannak! Amikor azonban láttuk, hogy komolyan beszél, sőt zordonan és kérlelhetetlenül, így kíséreltem meg kettévágni a szilvásgombóc gordiusi csomóját:

— Tudja mit barátom, miután én még eddig semmiféle tésztát nem rendeltem, hozzon nekem egy adag gombócot.

A dolgozó arca — ha lehet — még szigorúbbra vált.

— Azt sem lehet kérem. Mert most már tudom, hogy ön ezt az adagot csak azért rendeli, hogy a másik elvtársnak átadja. Ez pedig szabálytalan, és szintén tilos.

Elnézést, kedves Lyra étterem, hogy élünk!

R. Gy.

Zakó a divat

A Corvin Nagyáruház homlokzatán hatalmas tábla adja tudtára a világnak, hogy „Zakó a divat!" Óriási! Tehát divatba jött a zakó, és rövidesen zakót fognak hordani a férfiak, legalábbis azok, akik valamit is adnak a divatra!

Bizalmas értesülésünk szerint a Corvin Nagyáruház reklámosztályán már festik is az újabb táblát, mely tudtára adja majd Budapest világvárosnak az újabb szenzációt, azt, hogy „Cipő a divat!"

Mert a DIVAT szeszélyei kiszámíthatatlanok, a divatőrület nem ismer határokat!

B. K.

Javíthatatlan alkoholista

Schwott Lajos rajza

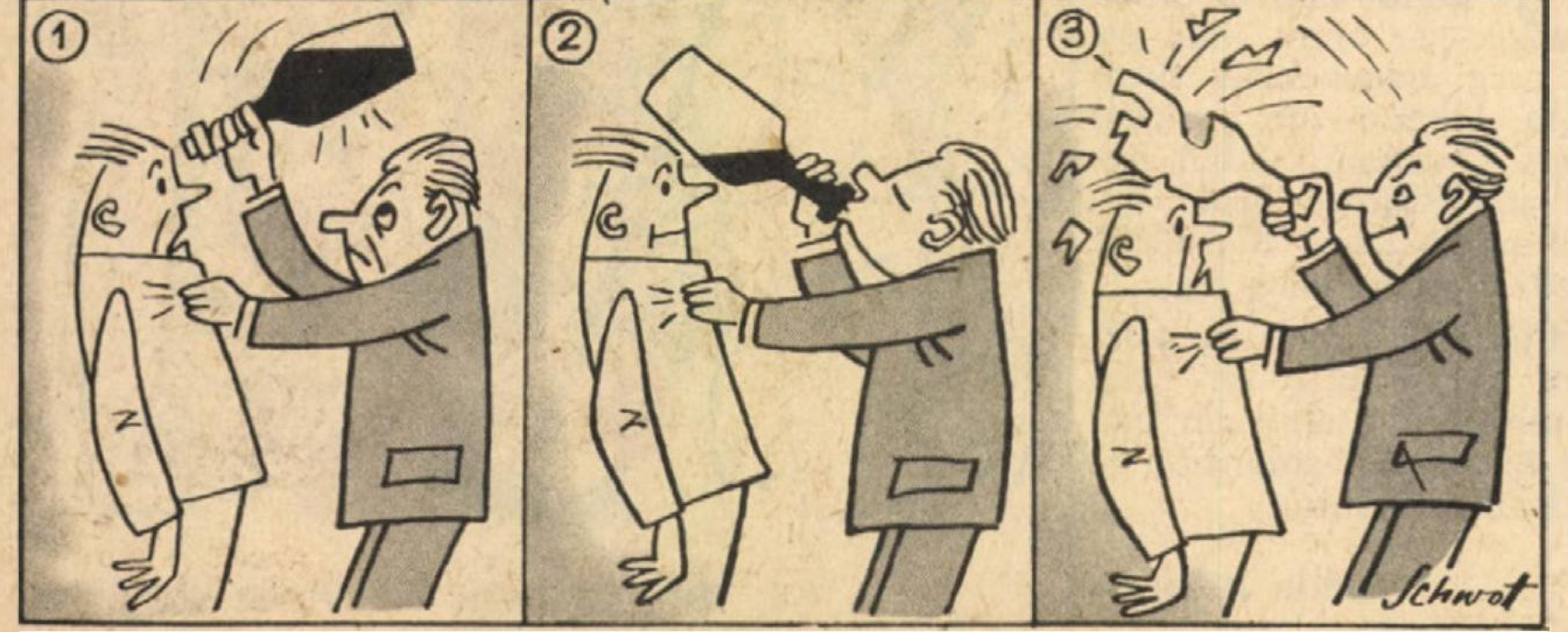

Célszerűtlen takarékosság

Az V., Apáczai Csere János utca 3. szám alatti garázsban nagyszámú kocsit őriznek. Éveken keresztül villany-óra mutatta itt az időt. A garázsmester, a sofőrök, az autótulajdonosok ez után igazodtak. Menetlevelek kiállításánál is ez az óra volt az irányadó, az indulásnál és az érkezésnél is. Nemrégen a sofőrök legnagyobb csodálkozására az órát leszerelték. Azért csodálkoztak, mert a villany-óra nem a fényűzést szolgálta a garázsban, hanem a célszerűséget.

Arra a kérdésre, hogy az órát miért szerelték le, a vezetőnő azt a választ adta: „takarékossági szempontból".

Hol itt a takarékosság? Egy effajta villany-óra egész évi üzemeltetése hozzávetőleg húsz forintba kerül.

Takarékoskodjunk — de célszerűen.

B. M.

JÁRDAFOGLALÓK

A Bródy Sándor utca és a Szentkirályi utca kereszteződésénél alig lehet a gyalogjárón közlekedni. Még nagyobb nehézségbe ütközik, hogy az ember a Szentkirályi utcán kijuthasson a Rákóczi útra. Szentkirályi utcának ezen a szakaszán ugyanis a gyalogjárda a sok limlomtól úgyszólván járhatatlan . . .

Ezen a rövid kis útszakaszon a minap négyszer kellett letérnünk a járdáról a nagyforgalmú kocsiútra. A 12-es számú ház előtt egy négykerekű kiskocsi vesztegelt a járdán, és két munkás nagy lelki nyugalommal csomagokat rakott le róla. A 6-os számú ház előtt fordított volt a helyzet. Ott csomagokat raktak fel a járdára feltolatott kiskocsira. A 2-es számú ház előtt hagymát hordtak ki a pincéből egy nagy teherautóra úgy, hogy a járdán nem lehetett közlekedni. Az üres kosarakkal elzárták az utat. Mikor ezt az akadályt is megkerültük, a KÖZÉRT tejeskannái és egyéb göngyölegei kényszerítettek le bennünket a járdáról. Még jóformán vissza sem kanyarodtunk az úttestről, amikor egy targonca jött velünk szemben, ugyancsak a gyalogjárón, ami ismét lekényszerített a nagyforgalmú kocsiútra.

Meg kellene szüntetni ezt a felelőtlen járdafoglalást!

(b)

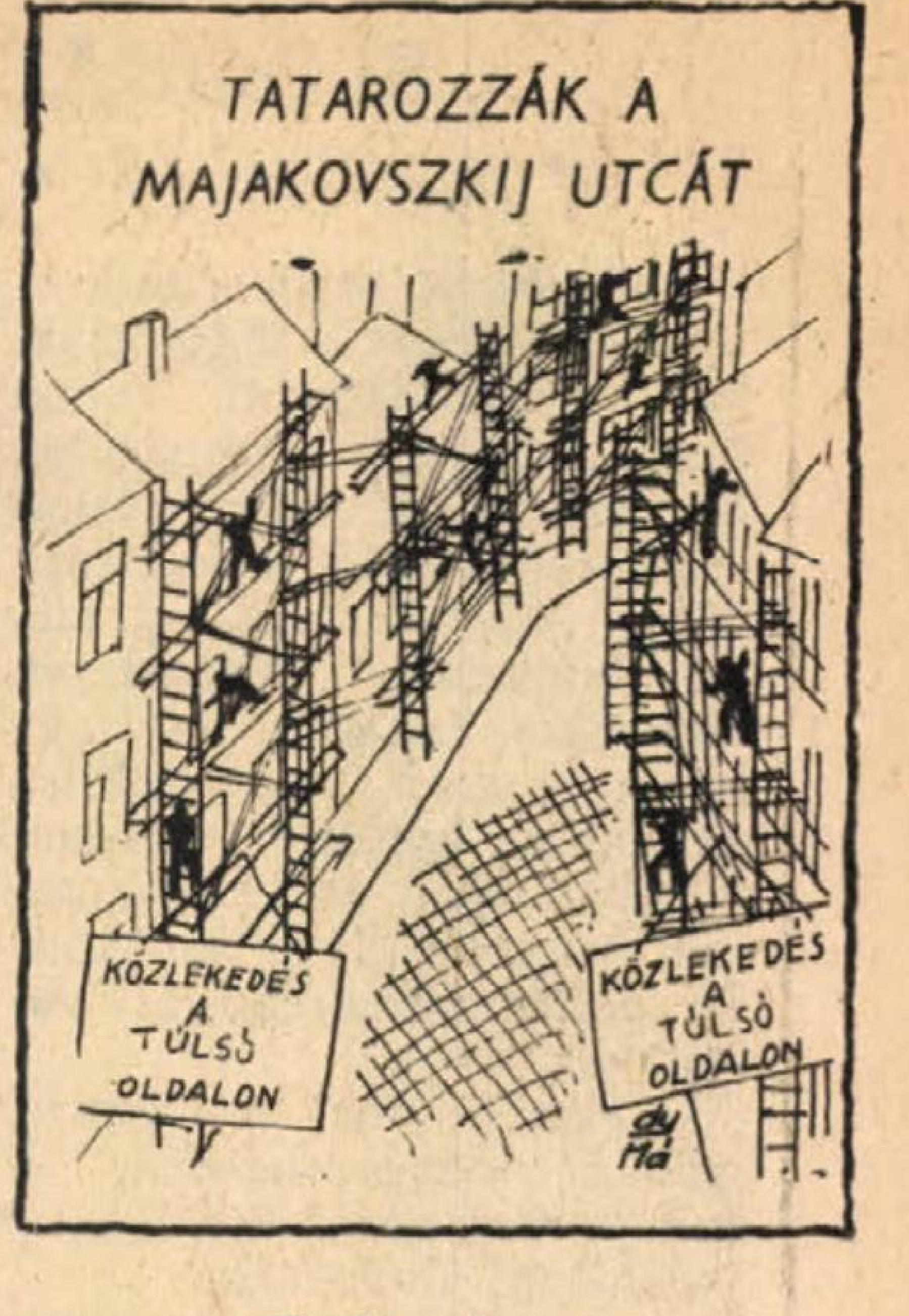
TATAROZZÁK A MAJAKOVSZKIJ UTCÁT

Gyűjtsd a vadgesztenyét!

A villamosokon élénkszínű plakátocska közli, hogy gyűjtsünk vadgesztenyét, átveszi a MÉH . . . Az iskolában is mozgalom indult ilyen céllal, mert hiszen sok esetben még a táborozás költsége is összegyűlik . . . E kettős oknál fogva hangosak a budai hegyek, és gesztenyések a pesti utcák . . .

Miért kerül a gesztenye az utcára? Mert a MÉH-átvevőhelyeken nem veszik át a vadgesztenyét.

A kisfiam is gyűjtött – szerencsére nem túl sokat, csak egy hátizsákra valót. Elvitte a közeli MÉH-nek, ahonnan rövidesen lógó orral tért vissza, mondván, hogy nem veszik át.

Nem akartam hinni a gyereknek, elmentem vele én is. Több helyen próbálkoztunk megszabadulni a gesztenye-gyűjteményünktől. Sikertelenül. A Tisza utca 7. szám alatti üzletben ezt mondták: „Nem is tudunk róla, körlevél erre nincs, saját felelősségünkre nem vehetjük át." Persze az iskolásgyerekeknek dobálódzásra is jól jön a vadgesztenye és ilyen előzmények után nem is csoda, ha erre használják fel. Az viszont már csodaszámba megy, hogy a MÉH hirdet, az átvevői pedig nem tudnak róla.

(—ár)

Az érdekeltek hozzászólnak

„Miért üres?" című cikkükre közlöm: utasítottam az érdekelt postahivatalokat, hogy az érmeautomaták folyamatos üzemeltetését biztosítsák.

Budapesti Postaigazgatóság
Darabos Sándor ig. vez. h.

Ezt olvastuk...

Milyen szikár Agatha Christie?

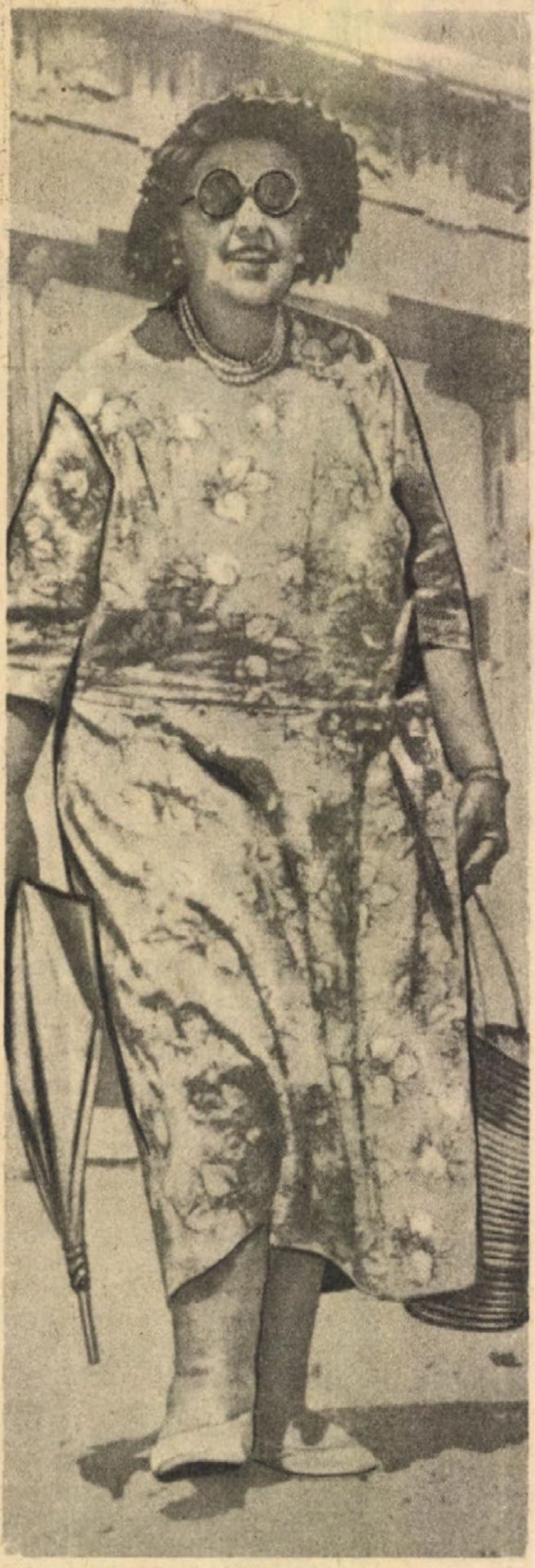

A „Film, Színház, Muzsika" szeptember 28-i számában „Az egérfogó" című bűnügyi drámát méltatja, s közben ezt írja az írónőről: „Ezt a nagyhírű öreg hölgyet (milyen is lehet? szikár, rekedt hangú, szemüveges) nem is íróként szeretném számontartani."

Agatha Christie lapunkon keresztül hálásan köszöni a bókot, s hogy mennyire örül neki, annak bizonyítására elküldte egyik legutóbbi fényképét, amely különben az olasz „Vie Nuove"-ban is megjelent.

NAGYBÁTYÁM EMLÉKÉRE...

A gyilkosság nem szép dolog. S ha valaki ráadásul egy közeli hozzátartozóját tesz el láb alól, ahogy én műveltem Jenő bácsival, hát az már igazán csúnya.

A nyereségvágyból elkövetett szándékos emberölés elévülése kerek húsz esztendő. S hogy mégis már most, alig tíz év elmúltával nyilvánosságra hozom félrelépésemet, annak a lelkiismeretfurdalás az oka. Talán mégse kellett volna... No, de ítéljenek Önök.

Szegény jó Jenő bácsi cirka 1907-ben vándorolt ki Angliába, és az elvont rokoni szereteten kívül csak néhány használt, ám mérsékelten ízléses ruhadarab figyelmeztetett létezésére, amelyeket a háború után küldött.

Fájdalom, meghitten szolid családi kapcsolatunkat rövidesen kezdte elsöpörni a történelem vasfoga. Divatba jöttek a káderezések, ahol vágyaim és képességeim felől természetesen mi sem tájékoztathatta jobban az illetékeseket, mint az, hogy vannak-e külföldi rokonaim?

Mozgalmas délelőttök virradtak rám. A különféle fórumokon részletesen el kellett számolnom Jenő bácsival, 1907-től, napjainkig; Hány kisembert zsákmányol ki? Milyen viszonyban van Churchillel? Megpróbált-e már az Intelligence Service rajta keresztül beszervezni ügynöknek stb., stb.

Ezek után mondanom sem kell, egyre jobban terhemre lett atyai nagybátyám, érvényesülésem legfőbb akadályának éreztem, és folyton azon törtem a fejem, hogy is szabadulhatnék meg tőle.

A sok álmatlan éjszaka végre meghozta gyümölcsét. Pokoli terv fogamzott meg agyamban. Megölöm Jenő bácsit! Tiszta haszon!! S a következő káderezésnél hidegvérűen leszámoltam a védtelen aggastyánnal...

Amikor megkérdezték, hogy nincsenek-e külföldi rokonaim, szemrebbenés nélkül azt válaszoltam:

— Élt valaha Londonban egy nagybácsim, de eléggé rövidlátó volt és egy ködös őszi estén tévedésből néhány méterrel arrébb akart átmenni a Themzén, mint ahol a Waterloo híd van...

Az elnök gyanút fogott:

— Biztos Ön ebben?

A nagyobb hatás kedvéért könnyeket sajtoltam ki a szememből:

— Még talán ma is ott pihen szegény valahol a névtelen hullámsírban. Isten nyugosztalja...

Az elnök homlokán megsokszorozódtak a ráncok, és hallottam, amint odasúgja a személyzetisnek:

— ISTEEEN nyugosztalja?!!

Szép kis klerikális elszólás, mondhatom! Mi volt ez azelőtt, püspök?

Dalmáth Ferenc

Falusi madár

Schwott Lajos rajza

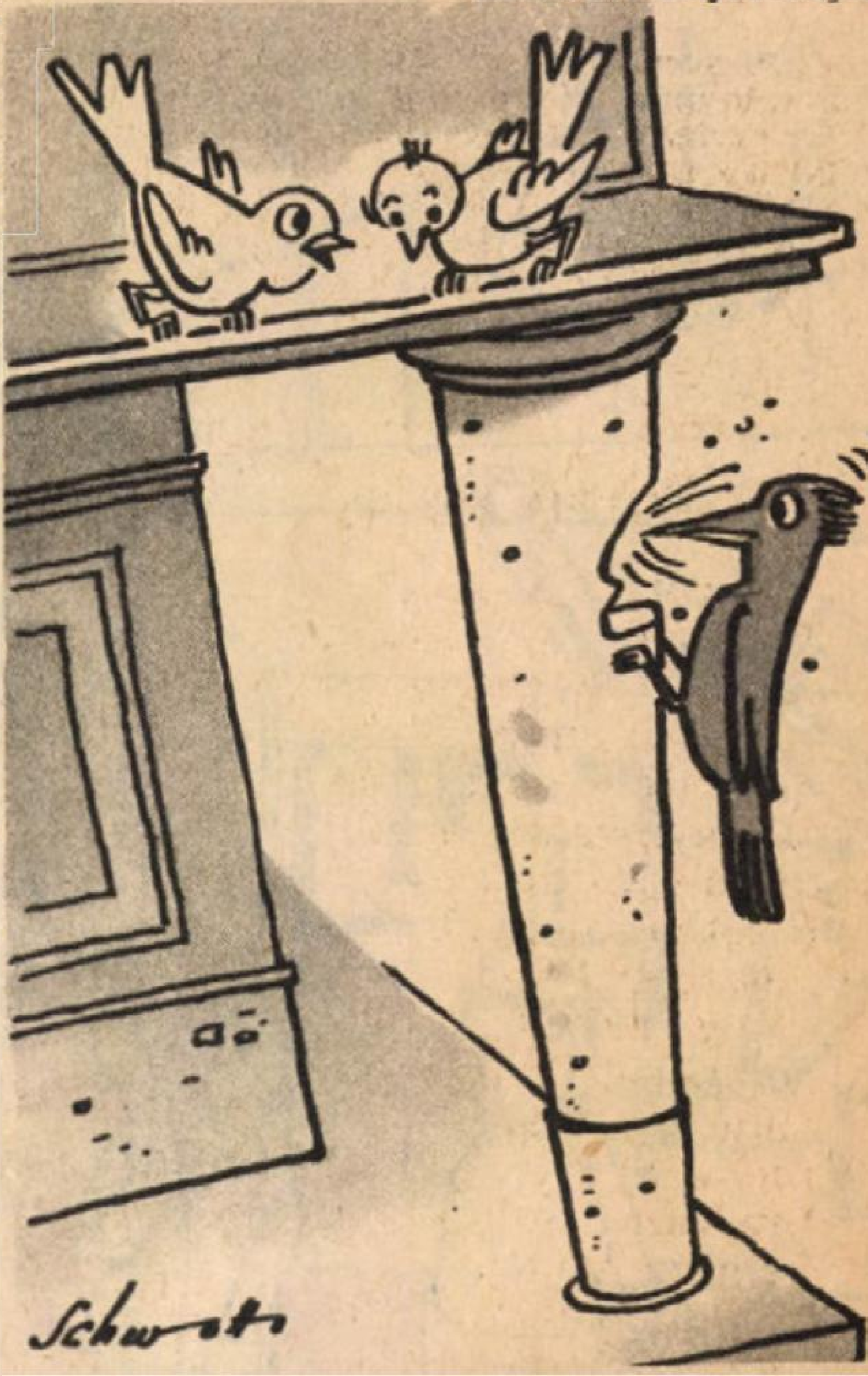

– Figyeled ezt a vidékit? Megpróbál beleilleszkedni a fővárosi környezetbe!...

Náthabacillusok

Török János rajza

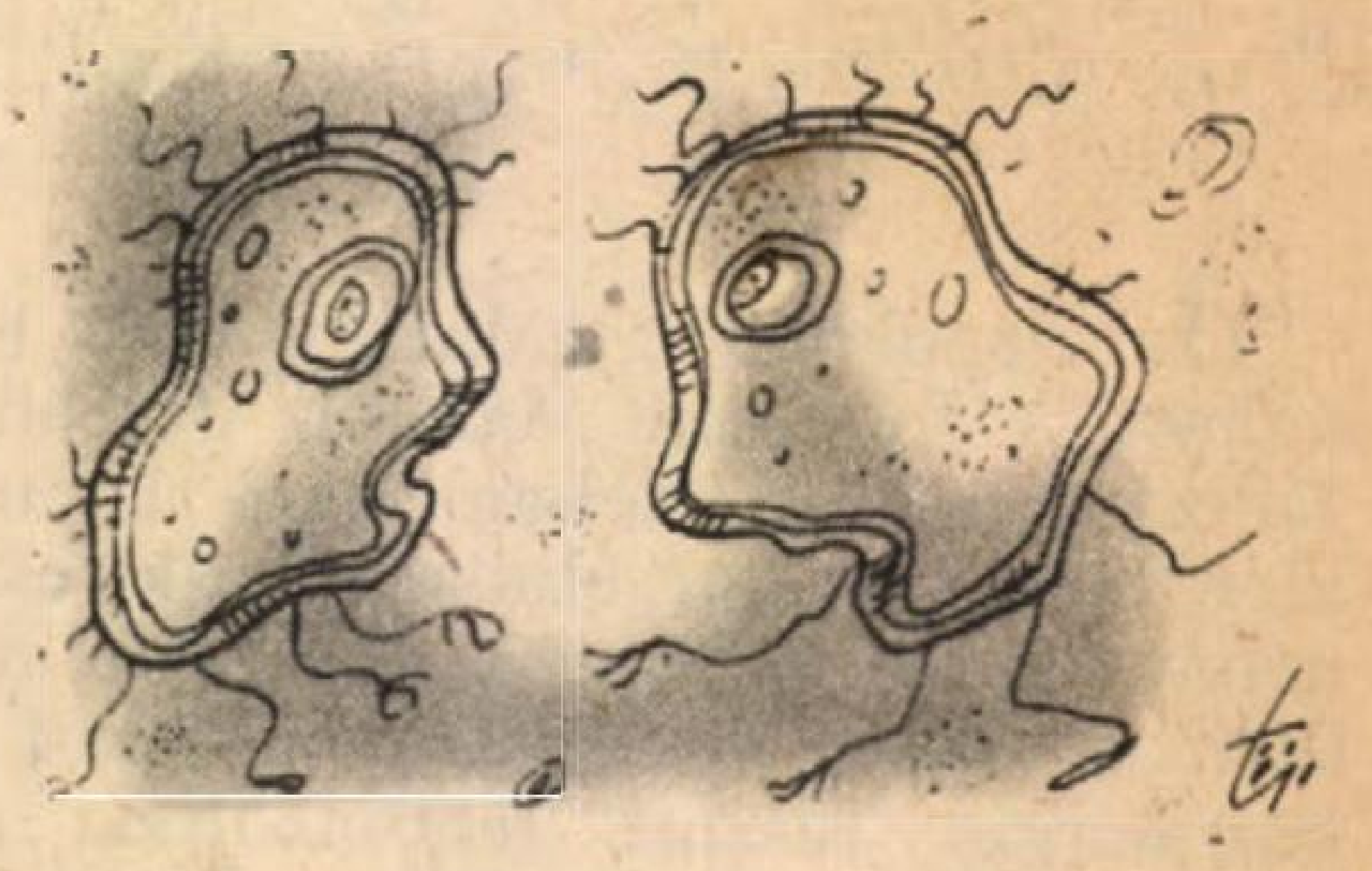

– Amióta megkezdődött a főszezon, annyi a dolgom, hogy meghalni sincs időm!

Tranzisztor

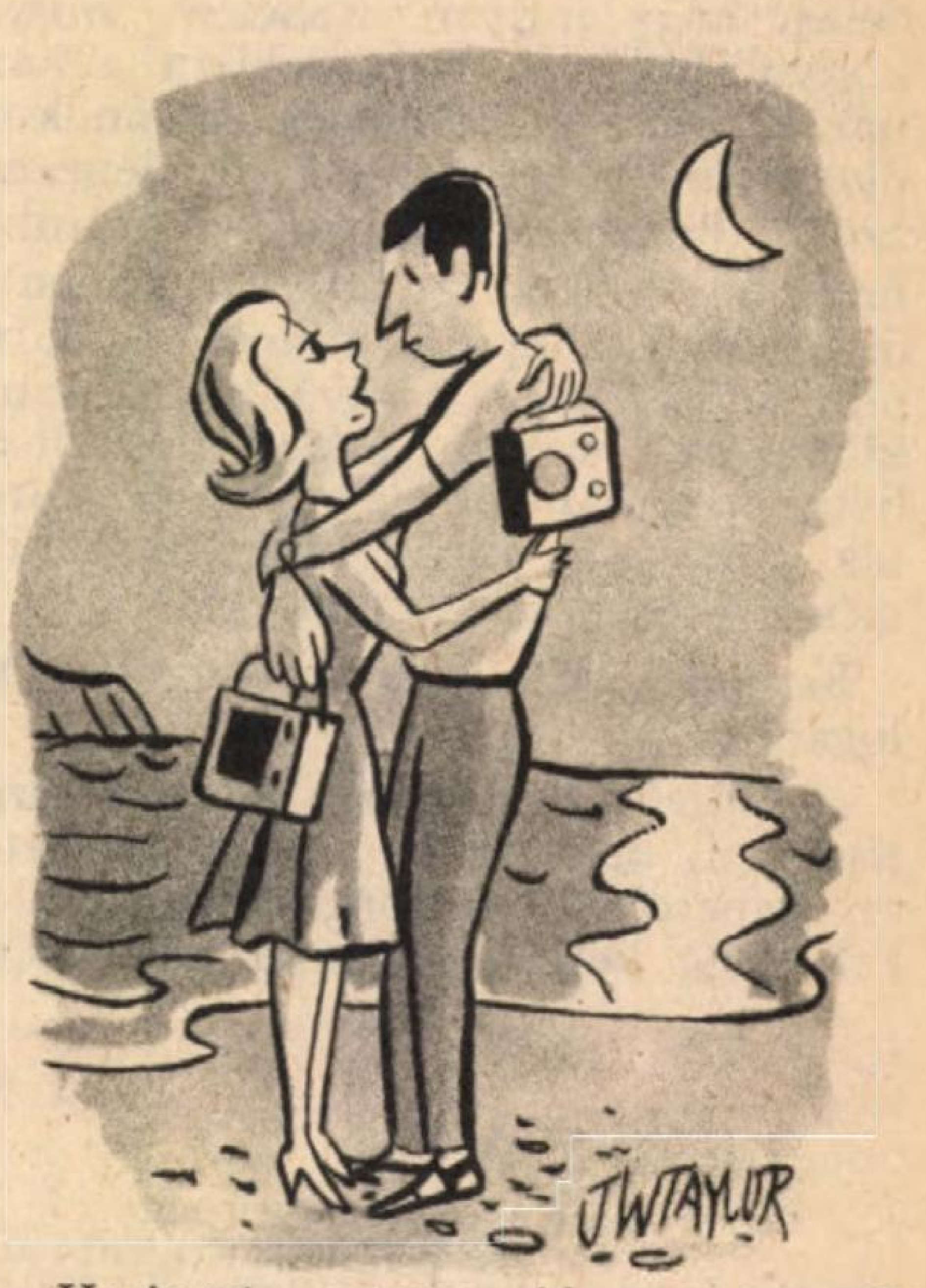

– Ha igazán szeretsz, akkor ugyanazt az állomást fogod, mint én!...

(A londoni „Punch"-ból)

Tervezőirodában

Hegedűs István rajza

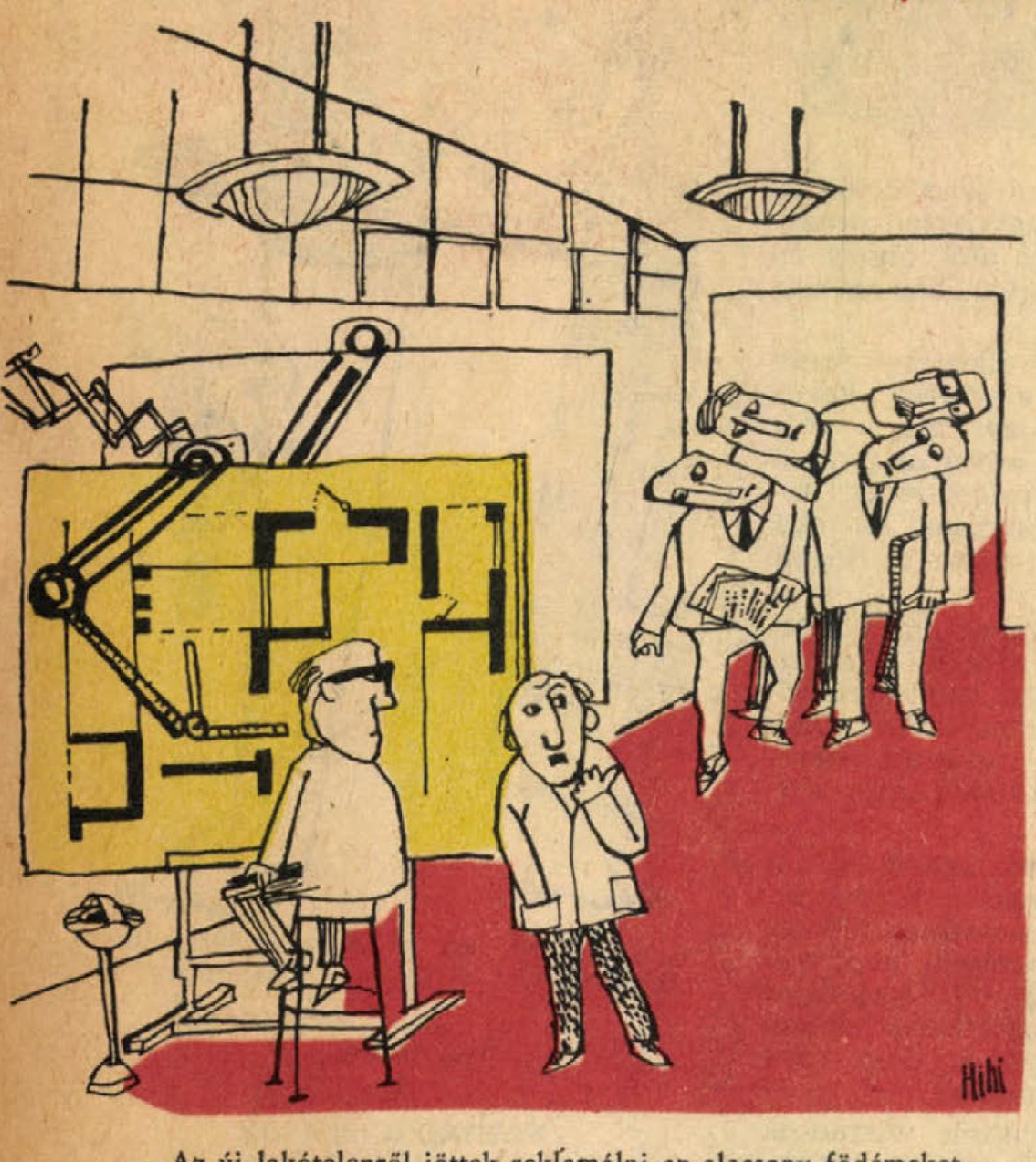

– Az új lakótelepről jöttek reklamálni az alacsony födémeket . . .

Házibuli előtt

Pusztai Pál rajza

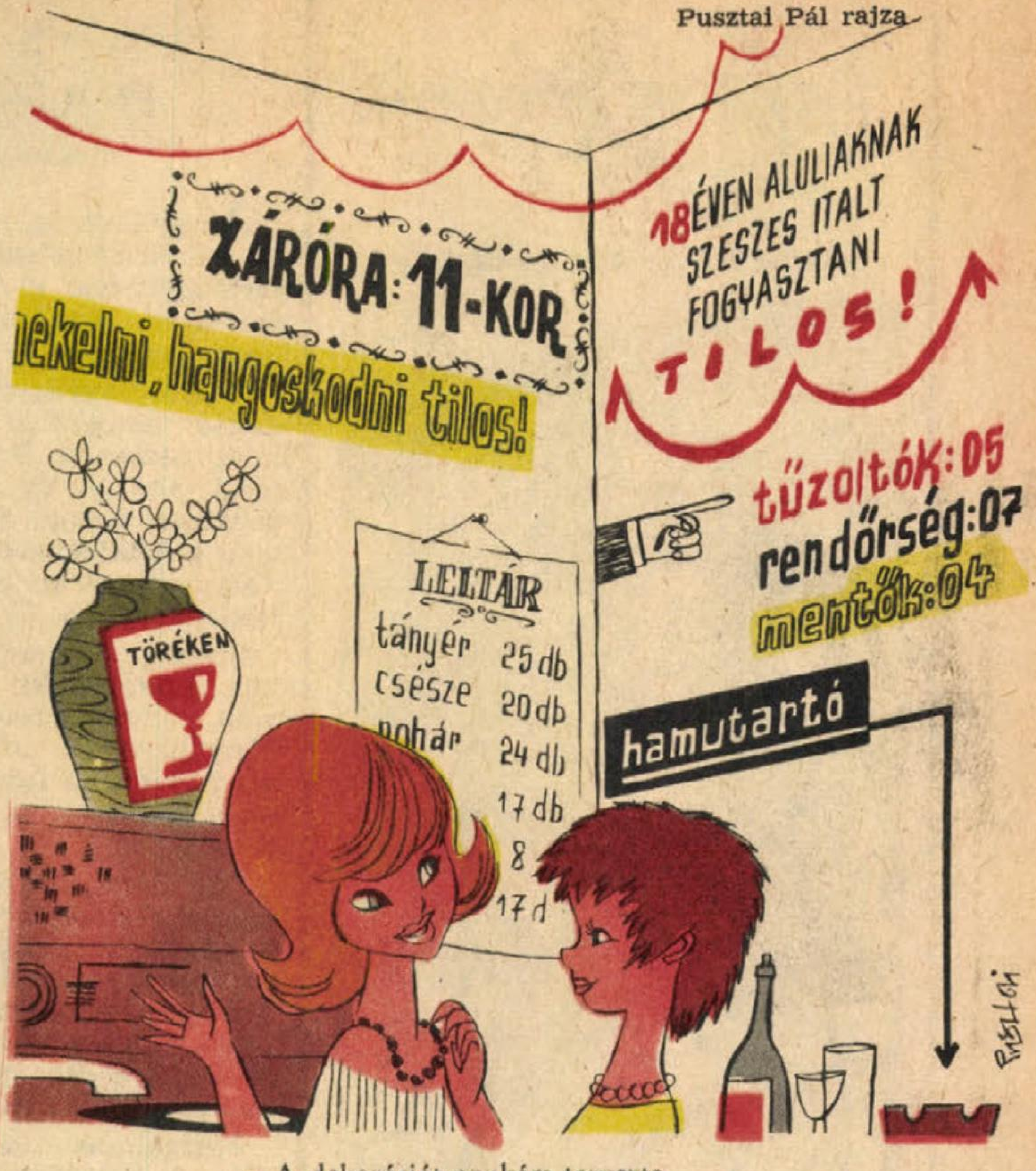

– A dekorációt apukám tervezte . . .

KATONADOLOG

A napokban alkalmam volt beszélgetést folytatni Mariano Barbados tábornokkal, a dél-amerikai Figuria ideiglenes miniszterelnökével, aki csak néhány órája vette át a hatalmat, miután az eddigi köztársasági elnököt és kormányát részint felkoncolták, részint védőőrizetbe vették. Barbados tábornok rengeteg elfoglaltsága ellenére is örömmel szakított időt arra, hogy rámutasson néhány, a katonai hivatással kapcsolatos időszerű kérdésre.

– A laikusok – mondotta Barbados tábornok –, el sem tudják képzelni, hogy milyen nehézzé, milyen bonyolulttá vált napjainkban a katonai hivatás. A hivatásos katonáknak olyanféle megfogalmazású lenézése, hogy „békében eltartjuk, háborúban megvédjük őket” – teljesen kiment a divatból. Manapság akkorák a követelmények, hogy a hivatásos katonák kiképzése szinte elképzelhetetlenül bonyolult. Mi volt régen? Megtanították a katonát futni, kiabálni, szúrni, elesni – ez volt minden. Ma?

Barbados tábornok mosolyogva bólogatott.

– Először is minden katonatisztnek tisztában kell lennie az országvezetéssel kapcsolatos legfontosabb teendőkkel. Meg kell tanulnia a pártharcok, a parlamenti csatározások, a politikai taktika, és stratégia minden fogását. Máskülönben a legegyszerűbb választáson vagy szavazás alkalmával döntő vereséget szenvedhetnek. Tisztában kell lennie a katonának azzal, hogy a képviselőházban mikor lehet támadólag fellépni, mikor tanácsos visszavonulni, mikor lehet megsemmisítő vereséget mérni az ellenfélre. Minden tüzértisztnek tudnia kell, hogy adott helyzetben mire kell irányítani a fő tüzet, milyen nagykaliberű kérdésekkel kell foglalkoznia, ha puskaporos a levegő. Valamire való repülőtisztnek tudnia kell interpellációkkal bombázni a kormányt, ha erre szükség van, s a jól felkészült tengerésztiszt meg tud torpedózni akármilyen törvényjavaslatot.

– Ez azonban – folytatta Barbados tábornok –, a dolognak csak az egyik része. A katonai kiképzésben nagy súlyt kell vetni arra is, hogy a harcosok jól értsenek a városrendezéshez, a kereskedelmi hálózat kiépítéséhez, az irodalomhoz, a művészethez, a színház- és mozivezetéshez, a bányák kiaknázásához, a kertészeti és szőlészeti kérdések megoldásához, a tudomány és technika fejlesztésének módjaihoz. Államcsíny kérdése, hogy egy harckocsizó ezredes mikor kerül olyan helyzetbe, hogy neki kell felszámolnia az ország válogatott labdarúgó csapatának gólképessége körüli súlyos hiányosságokat. Minden katonának készen kell állnia arra, hogy bármikor átvehesse az országban a zenei hatalmat, a szimfóniaügyi kérdések vezetésének bonyolult funkcióját. Tisztában kell lennie a nehéziparral, a könnyűiparral, és az édesiparral. Nagy rátermettséggel kell foglalkoznia az esztrádműsorokkal, a silózással és a filmgyártással. Nem igazi vezérkari tiszt az, akinek nincs a kisujjában a dieselesítés, a dalszövegírás, a koreográfia és a kartográfia, a büntető- és a természetjog, a régészet és a biológia, az asszirológia és a Kresz, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

Elkábulva ezektől az egészen nagyhorderejű közlésektől, éreztem, hogy ezt már csak egy roppant csattanó fokozhatja.

– És mi lesz háború esetén? – kérdeztem. – Ki fog harcolni, ha a katonák ennyire el vannak foglalva?

– A civil bagázs! – válaszolt Barbados tábornok megvetően. – Úgy sincs más dolguk!

Feleki László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.5472 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.